

NOVÉ ZAČÁTKY

KAREL VÁCLAV KUPKA

Nové začátky

Karel Václav Kupka

Text © 2016 Karel Václav Kupka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-068-7

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-069-4

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-070-0

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Nové začátky

Bylo to v létě roku 1989, kdy se rodina Václava a Kamily Hroudových přestěhovala z centra města Olomouce do malebné jihočeské vesnice Krásná, poblíž rakouských hranic. Oba měli za sebou již šťastné dvacetileté manželství se dvěma dospívajícími ratolestmi. Osmnáctiletá dcera Zita právě odmaturovala na olomouckém gymnáziu a netrpělivě očekávala výsledek přijímacích zkoušek na Lékařskou fakultu UK v Praze.

Sedmnáctiletý syn Bořek s odřenýma ušima dokončil 3. ročník strojní průmyslovky v Olomouci a poslední 4. ročník dokončí v nedaleké Kaplici. Příčina jejich rozhodnutí se přestěhovat byla v rodinné vile, kterou zdědila Kamila Hroudová po své zesnulé tetě. Byla to krásná a výstavná budova z počátku první republiky, kterou již dávno zesnulý strýc Hubert nechal přebudovat ve stylu bohatých měšťanů minulého století v luxusní sídlo se zimní zahradou, bazénem a zahradním jezírkem se zlatými rybkami. Hroudovi se ani nemuseli dlouho rozmýšlet, zda opustit velký a prostorný byt v centru Olomouce, neboť atmosféra na střední ekonomické škole, kde Václav Hrouda vyučoval jazyky, byla

se stále napjatější politickou situaci již neúnosná, a proto se rozhodl od nového školního roku nastoupit v krumlovském gymnáziu jako vyučující ruského jazyka a němčiny. Manželce Kamile také v olomoucké fakultní nemocnici nebránili změnit podnebí, neboť na její uvolněné místo dětské lékařky již měla políčeno dcera tajemníka OV KSČ v Olomouci. Proto jejich odchod po dvaceti létech nenesl žádnou známku nostalgie, ale jen trochu hořkosti, která se v nich zakořenila za dvacet let budování socialismu. Né, že by se měli špatně za vlády bolševika, ale nebyli jedni z těch dojičů socialismu, kteří si uměli život zařídit tak, aby za minimální námahu měli maximální odměnu. Bylo to prostě v nich a ve stejném duchu se snažili vychovávat i své děti.

„Václave, máš už přichystané všechny věci do školy?“ Volala z jídelny Kamila na svého muže, který na druhý den měl nastupovat do nového zaměstnání.“ „Bud’ bez obav ženo,“ odpověděl Václav. „Raději se podívej do kalendáře a zjistiš, že ti to také krátí. Od 1. nastupuješ v nemocnici a zatím jsi ji viděla jen z okna auta. Já ti nevím, když se do toho kalendáře tak dívám, neměla by mít už dávno Zita z té Prahy nějakou zprávu?“ „Vždyť jsi říkal,

že tam máš nějakého kamaráda spolužáka, který se na to podívá!“ „Asi máš pravdu. Úplně jsem na to s tím stěhováním zapomněl a Zita, místo aby mi to připoměla, má jenom plnou hlavu těch nových kamarádek a samozřejmě i kamarádů. Zejména ten vlasatý fracek z opačného konce se tady v poslední době moc ochomýtl a ani pořádně nepozdraví, když mě potká na tom svém horáči.“ „Ty myslíš, že každý v tobě pozná kantora, kterého musí zdravit už z daleka? A vůbec, jak může vědět, že jsi zrovna Zitin otec?“ „No dovol, tak se na mě podívej, nejsme snad z jednoho hnízda?“ „Prosím, tě, moc se nenaparuj, víš přece, že jistá je jenom matka!“ „To jsi mě teda dojala. V tomto případě dovol, abych se teda zasmál. Cha, cha, cha! Hned zítra zavolám Frantovi na fakultu, co se děje, ale budeš mi to muset připomenout, abych při své inaguraci ve škole nezapoměl na budoucnost vlastní dcery. Když už mluvíme o svých dětech, kde je vlastně Bořek? Slíbil mi, že mi pomůže vyměnit olej u té naší „popelnice“ a od rána je v trapu!“ „Nediv se, užívá si poslední dny prázdnin a sžívá se se svými budoucími spolužáky.“ Omlouvala jej Kamila. „To jsem zjistil, když předevčírem přišel domů a smrděl pivem a cigaretami, jak poslední bezdomovec. Co to byla vlastně za akce?“ „U jednoho kamaráda na

zahradě oslavovali konec prázdnin nebo léta a při tom opékali prase a myslím, že tam měli i bečku piva.“ „Prosím tě, kdo jim na to dává peníze, vždyť to musí stát majland. Snad ho v tom nepodporuješ za mými zády, Kamilo?!“ „Ale vůbec ne, prý to všechno financoval otec toho kamaráda, u kterého to všechno probíhalo.“ „Teda, to má někdo rodiče, když si mohou dovolit financovat takovou akci. S těmi by se chtěl seznámit, možná, že by nám půjčili na nové auto.“ „Klidně můžeš, řekni Zitě a ona to zařídí.“ „Jak, Zitě? Co s tím má ona společného?“ „Je to totiž tatínek toho vlasatého fracka na tom horáči, který tě nezdraví,“ odpověděla Kamila. „To nemyslíš vážně?“ vyhrkne Václav. „Vždyť jsi říkala, že to pořádá Bořkův kamarád nebo spolužák a on má nejmíň dvacet!“ rozčileně povídá Václav. „No, to snad není na škodu, když bude mít Bořek starší kamarády a navíc je to kamarád od Zity,“ řekla Kamila. „To je pěkné, ty snad máš i reference o jeho rodině a já zase vypadám jako pitomec, kterému se nic neřekne!“ zlobí se Václav. „Ale jdi, jen jsem potkala prodavačku z obchodu, kde chodíme nakupovat a ona to říkala.“ „Sama, jo?“ povídá Václav. „Ne, když jsme se setkaly u kadeřníka a potom jsme zašly na kafe do cukrárny na náměstíčku,“ upřesňuje Kamila. „Tak co ti ta

nejinformovanější osoba v širém okolí sdělila?“ zabručí Václav. „No, nic moc. Já jsem se jen zmínila o našich dětech a jejich kamarádech a ona spustila sama. Že tatínek toho vlasáče pracuje jako vedoucí autoservisu a povídá se, že má nějaké kšefty s autama z Rakouska a Německa.“ „Prosím tě,“ povídá Václav. „Za to by ho dneska zavřeli, až by byl černý! Nevěř všemu, co se povídá.“ „Proč bych neměla? Z čeho by postavil takovou vilu s bazénem, dvě auta, dvakrát ročně u moře? To přece nejde z jednoho platu vedoucího autoservisu!“ „Snad dělají dva?“ zeptal se Václav. „Houby dva!“ odpoví Kamila. „Jeho žena nepracuje a ještě údajně, tam dva krát týdně chodí uklízet ta stará paní Javorková, co uklízí v obchodě.“ „Tak tomu nerozumím,“ kroutí hlavou Václav. „My makáme jak barevní, oba máme vysoké školy a můžeme si dovolit dovolenou jednou ročně na Sázavě. A takový vedoucí autoservisu nás přechůrá oba. Kde ten svět spěje?“ posteskl si smutně. „Ona Mráčková, ta pokladní, povídala, že on taky tu automobilní průmyslovku udělal pomocí svého stranického strýčka a potom si pro maturitní vysvědčení přijel na praseti a odrážel se husou v každé ruce!“ „Asi budeš mít pravdu. Někomu hoří i voda a někdo, jako my, bude mít kulový po celý život.“ „Však se neboj,“ říká Kamila „Žádný strom

neroste do nebes a tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne!“ „No dej mi už svátek s pitomcem, ať už k tomu svému mamonu přišel, jak chtěl, mě by teď nejvíc potěšilo, kdyby to té naší káči vyšlo s tou vysokou, „konstatuje Václav. „A vůbec, nevíš kde je?“ „Jela se projet na kole k rybníku. Tady máš na stole vzkaz, že se vrátí, až přijde.“ „No to mě teda podrž!“ rozčiluje se Václav. „Ze syna se pomalu stává narkoman a opilec a dcera trénuje na Tour de France. Budu si muset s oběma vážně promluvit, jak si to vlastně představují do budoucna!“ „Ne, víš co?“ povídá Kamila. „Než si s nimi promluvíš, tak napřed zavolej do té Prahy, abys už měl v ruce nějaký argument, když je pořád toužíš vychovávat.“ „Jen se neboj, já mám dost pádných argumentů týkajících se jejich výchovy, vždyť jsem přece dlouholetý pedagog!“ konstatuje Václav. „Právě proto!“ řekla Kamila potichu, aby to dlouholetý pedagog neslyšel.

Zita měla domluveno, že v sedm večer bude u rybníka za vsí čekat na Jardu, který jí slíbil originálku kazety americké hitparády, kterou mu fotřík vozí z rajchu, když jezdí za kšeftem. Měl sebou vzít i super strojovnu SONY, kterou mu dovezl z Rakouska k jmeninám. Čekala již dobrou

čtvrhodinu, když najednou slyší hluk motoru. To si to už po hrbolaté polní cestě hasí Jarda v tatíkovém mercedesu, který nedávno koupili od nějakého rakušáka. Brzdy zaskřípaly a motor se zastavil. „To valíš bulvy?“ volá Jarda staženým okýnkem. „Teda zírám!“ odpoví Zita. „Až ti na to fotřík přijde, tak z tebe udělá dva malé do školky!“ „Bez obav,“ pohotově odpoví Jarda. „Tenhle pekáč mi dnes věnoval můj otec, nebo otčím, jeden nikdy neví, za to, že jsem konečně obdržel modrou knížku a nemusím na tu posranou vojnu a můžu v klidu makat u něj v servisu. Víš jaké je to terno?“ směje se Jarda. „Já nevím,“ říká Zita. „Mě to připadá, jako by tě pasovali na méněcenného kripla, který není ani schopen se postavit do pozoru nebo udělat čelem vzad!“ „To jsou jenom legendy a bajky, že není chlap ten, který nebyl na vojně. Co z toho ti chlapi mají, že za ubohý žold se nechávají dva roky buzerovat v kasínu? Já ti odpovím, hovno!“ řekl Jarda. „Víš, ty vůbec kolik si můžu u fotříka v servisu za ty dva roky nahákovat peněz? To si chlapi zocelení vojnou, nevydělaví ani za deset let!“ „A co ti vlastně je, že ti dali tu modrou knížku?“ zeptala se Zita. „Abych ti pravdu řekl, tak velký kulový, ale fotřík opravoval káru od nějakého lapiducha z odvodní komise a víš, jak to chodí,

já tobě a ty mi. Trvalo to sice nějakou dobu, ale přiklepli mi ji. Jakou blbinu do těch lejster napsal, to ví jenom on a pánbůh,“ filosofoval Jarda. „Kde máš ale tu kazetu a magič, jak jsi slíbil?“ „Nastup si do káry a uvidíš ten stroj, který tam ten rakušák nechal. Bedny jsou taky slušné, tak nasedni a já to trošku osolím, ať z toho máš ten správný umělecký zážitek.“ nabádá Zitu. „Ale tatínek mi říkal, abych s cizími lidmi do auta nesedala!“ napodobila malou holčičku Zita. „Ten tvůj tatínek ti neřekl, že děti nosí čáp? Kdyby ti to řekl, tak bys bez obav mohla nasednout do jakéhokoliv auta, aniž bys měla obavy z případného otěhotnění,“ zažertoval Jarda. „No právě, tuto kravinu o čápovi mi mojí rodičové vytloukali už v ranném předškolním věku. Já mám totiž rodiče vzdělané a pokrokové, takže auto a osobu opačného pohlaví, než mám já, považuji dodnes jako potencionální nebezpečí nechtěného početí, které by mi při mém plánovaném vzdělání na lékařské fakultě značně zkomplikovalo studium, neboť přednáškové sály nejsou dosud vybaveny útulky pro děti,“ zakončuje své zešířoka podané vysvětlení Zita. „Já jsem nikdy nevěřil, že odmítnutí případného pohlavního styku, může mít tak zešířoka podané filozofické zdůvodnění. Stačí přece říct, dnes souložit nebudeme, já to přece v klidu

uznám a do zítřka to vydržím. Jsem přece chlap, i když mám modrou.“ „Ty jsi teda kecka nejhrubšího zrna, raději tam zasuň tu kazetu a vydýchej to na čerstvém vzduchu,“ uzemnila jej Zita. Jarda měl pravdu. Ten rakušák tam skutečně nechal velice výkonný stroj, protože při polovičních basech je přišel vyhnat porybný, kterému začali plašit ryby. Proto nastartovali a odjeli do vzdáleného lesíka, kde nebylo zvěře, hajných, ale zato krásná černá skládka veškerého haraburdí, které naše společnost dovede vyprodukovat.

Sluníčko už zapadlo a měsíční úplněk nám osvětloval interiér auta. Poslouchali jsme největší pecky americké hitparády, když najednou při sentimentálním ploužáku mě Jarda vzal kolem ramen a opřel mou hlavu o své rameno. Sama jsem v tom neviděla nic špatného a přiznám se, že mi to dělalo dobře. Vyzařoval z něho takový klid a pohoda, kterou podbarvovala ta pomalá hudba. Zavřela jsem oči a nechala se unášet krásnou melodií, když najednou jsem na hrotu svého pravého prsu ucítila jeho prsty. Jemně jej začaly hladit přes tenkou letní blůzku a okamžitě obě mé bradavky ztvrdly jako nezralé višně. Nedala jsem na sobě nic znát, ale Jarda poznal, že mi jeho počínání

není lhostejné. Udýchání, zchvácení, ale velice lehčí se svalili na záda a vychutnávali sladké chvíle rozkoše. Po chvíli si začali uvědomovat, co vlastně udělali a jaké by to pro oba mohlo mít následky.

„Co myslíš“, první se ozvala Zita. „Neudělali jsme blbost, když jsme to dělali bez ochrany? Tatík by se asi zvencnul, kdybych teď, před vysokou, byla v jináči.“ „Ale, to jsou jenom takové rodičovské kecy“ povídá Jarda. „Normálně bychom se vzali a na celou vysokou bys mohla hodit bobek. Můj fotřík by všechno zařídil tak, že bychom si žili jako v ráji.“ „Poslyš, Jardo, kde vlastně bere tvůj tatík tolik prachů na barák, všechny ty auta, včetně tvého medáku?“ „To víš děvče, kdo umí, ten umí a ten kdo to neumí, tak učí přiblblé parchanty ve škole nebo obskakuje hypochondry ve špitále.“ „No dovol?“ ohradí se Zita. „To chceš říct, že naši jsou blbí, když se živí tímto způsobem?“ „To neříkám, ale kdyby vám tetka neodkázala barák, než natáhla brka, tak byste do dneška bydleli v betonové krabici tam někde na Hané. Ale vykašli se na to, co kdyby“, povídá Jarda, „Zatím je to doufám v pohodě, jestli můžu mluvit za sebe, protože něco takového jsem od tebe nečekal. Jsi hotová dračice a já tě za to moc miluju.“ Přitáhl si hlavu na své rameno a dal jí pusku na čelo. „Já nevím“ nesměle špitla Zita, „Co se to

se mnou stalo a teď se strašně stydím.“ „Prosím tě, nebuď labuť. Vždyť je normální, když se dva milují“, ubezpečil Jarda Zitu. „Já vím, ale mám strach, že to na mě naši poznají, až se vrátím domů.“ „Ježíši! Kolik je vlastně hodin? Už jsem měla být dávno doma. Tatka jde zítra do nové rachoty a já ho chtěla poplivat pro štěstí před spaním.“ „Vůbec tě to nemusí mrzet“, říká Jarda, „Já si myslím, že na tom pitomém gymplu moc štěstí nenadělá. Mě vyrazili hned v prvním járu, jako absolutně neadaptabilní individuum, se sklony šířit mezi studenty lživou kapitalistickou propagandu, která spočívala v nošení riflí, dlouhých vlasů a přechovávání módních výstřelků techniky, kterou produkuje kapitalistická společnost, aby narušila rovnováhu našeho socialistického zřízení.“ „To mi neříkej, že tě vyrazili pro takovou pitomost? To by potom byli všichni na tom gymplu úplné paka“, zauvažuje Zita. „Takže aspoň tvůj tatík tam bude jediný normální. Tak pojedeme, abys jej mohla jako normálního poplivat před vstupem do výroby mlčenlivých a na všechno kývajících bolševických kretěnu.“

„No to je dost, že jdeš! Kdes byla tak dlouho, už jsem měl o tebe strach, že se ti něco stalo!“ Starostlivým pohledem doprovází z jídelny Zitu

otec Václav. „Ale byla jsem se na kole projet u rybníka a potom jsme kecali s kámoškama na hrázi“ vysvětluje Zita a maličko se u toho začervená. Ještě štěstí, že je v jídelně šero, takže si toho detailu otec ani nevšimnul. „O čem šla řeč?“ zeptal se zvědavě. „Ale samé blbosti o škole a hlavně o tom gymplu, kde zítra nastupuješ. Víš, holky říkaly.... „Jenom holky?“, zeptal se otec zvědavě. „No, kluci taky, že ten řída, je pěkný kréten.“ „Prosím tě, jak se to vyjadřuješ“, ohradí se Václav. „Takhle by mohli potom mluvit i o mě.“ „Ale ne, ty jsi úplně jiný, tebe přece znám. Holky, které teď odmaturovaly jako já, říkaly, že řída a většina prófu jsou kádrové rezervy pro vyšší funkce ve školství, takže se máš na co těšit. Já se jdu osprchovat a mažu na kutě. Tobě ale přeju, abys je všechny zítra převálcoval. Pfuj, pfuj, pfuj“, symbolicky jej Zita poplivala přes rameno a odkráčela do koupelny. Václav chvilku přemýšlel o jejich slovech a nakonec řekl: „Nějak bylo, nějak bude. Těch deset let, co mi zbývají do penze, to musím vydržet i s bodákem v zadku.“ Zvedl se a odešel do ložnice, kde už spokojeně pochrupávala jeho žena Kamila. Na polštáři mu ležel vzkaz. Nezapomeň volat do Prahy, Kamila.

Ráno se Zita probudila, když už otec odešel do školy a matka se zrovna vracela z ranního nákupu. Bratr Bořek už brzo ráno vyrazil na kole za svým kamarádem Jardou. Nemohla si vybavit celý noční sen, který byl o Jardovi, hlavně na jeho začátek. Konec však byl nádherný! Milovali se v zahradním altánku u Jardy a potom se nazí koupali za svitu měsíce v bazénu.

„Zito! Už jsi vzhůru?“ Volala matka ode dveří, když položila těžké nákupní tašky do předsíně. „Ale jo“, odpověděla rozmrzele, protože matčin hlas přerušil níť jejího sladkého snění. „Pojď mi pomoci s nákupem!“ Zita neochotně vstala a ještě rozespálá vešla do předsíně, aby matce pomohla. „Prosím tě, co to máš na krku. Neštíplo tě něco, vždyť to máš celé zarudlé,“ starala se matka. Zita hned přiskočila k zrcadlu a prohlížela si rudou skvrnu na krku. Už jí to bylo jasné. Jarda! Pitomec jeden a já káča o tom ani nevím, řekla si v duchu. „Asi to bude od toho velkého komára, který mě včera na hrázi štípl do krku. Běž a dej si na to desinfekci a studený obklad,“ radila máma - lékařka. Jenom doufám, že to nebyl žádný infikovaný prevít, říkala si sama pro sebe. To já doufám taky, přitakala Zita.

Den byl jako malovaný, ale paprsky slunce nebyly tak ostré a ohlašovaly už brzký konec léta a taky prázdnin. Odpoledne přišel Václav s prvního dne nového zaměstnání a hned ve dveřích hlaholil. „Představ si Kamilo, že jsem jako nový člen pedagogického sboru dostal na starost jazykovou učebnu a třídnictví v prvním ročníku. To bys nevěřila, kolik mi celá příprava zabere času a do 1. září zbývá týden!“ „Volals?“ Zastavila vodopád jeho slov Kamila. „Ale ano“, zabručel našťavaně Václav. Představ si, že ten kamarád Franta se začal vykrucovat jako had, že doba je nepřehledná a on si teď nemůže dovolit šlápnout vedle a samé takové kecy. Takže jsem se ho zeptal přímo.“ „No a co ti řekl?“, zeptá se zvědavě Kamila. „Jestli mám být slušný, tak celkem nic.“ „Jak nic?“ naléhala Kamila. „On si zkrátka nechce pálit prsty, aby se náhodou nezviditelnil ve špatném světle!“ „A to jsi tvrdil, že je to tvůj nejlepší kamarád ze studií,“ řekla s posměchem v hlase Kamila. „Spíše to byla taková kurva, převlečená za kamaráda,“ odtušil Václav. „Asi s největší pravděpodobností se naše Zituška do Prahy letos nedostane, ale může to zkoušet každý rok. Dověděl jsem se, že někteří to na Lékařskou universitu UK zkoušejí až pět krát než je přijmou.“ „To mi chceš říct, že nás tady

bude Zita obšťastňovat svou přítomností dalších pět roků?“ zděsila se Kamila. „Samozřejmě, že nebude trčet doma. Už jsem se informoval, že v Krumlově otevírají denní nadstavbové studium pro absolventy gymnázií, které je takovou přípravkou pro studium medicíny. Kdyby to náhodou nevyšlo příští rok, tak za další by byla zdravotní sestrou, o které je také zájem. A vůbec, kde je, abych to s ní mohl v klidu prodiskutovat?“, zeptal se Kamily. „Ale odpoledne tady kroužilo to vlasaté individuum, které tě nezdraví a odjeli se koupat k rybníku.“ „Já doufám, že to zase nebude téměř půlnoční návrat jako včera! To bych ji už musel něco říct,“ zabručel Václav. „Prosím, tě, nech ji, vždyť odmaturovala za 5 a jsou to její možná poslední prázdniny!“ hájila Zitu Kamila. „Jak tak poslouchám, zatím dělá všechno pro to, aby to její poslední prázdniny byly!“ odtuší Václav. Sám nemá ani zdání, jak blízko je pravdě.

Prázdniny skončily a Kamila Hroudová nastoupila na místo dětské lékařky v českokrumlovské nemocnici. Zita se musela vyrovnat s faktem, že Praha je pro ni zatím vzdálená budoucnost a na poslední chvíli byla přijatá na nadstavbové dvouleté studium na střední zdravotní škole v Českém Krumlově. Bořek se rychle

zorientoval v novém prostředí strojní průmyslovky v Kaplici a se svými novými kamarády zahájil poslední maturitní školní rok. Co celé rodině Hroudových nové prostředí přinese, to zatím nikdo z nich netuší. Kolo času se pomalu otáčí a začíná psát nové stránky našich dějin.

Je 17. listopad 1989.

„Kamilo, pojď se podívat, co to zase v té Praze blbnou! „volal Václav od zpráv v televizi. „Nemůžu, spálí se mi cibule.“ odpovídá Kamila z kuchyně. „Stejně už je to týden jedno a totéž, vůbec tomu nerozumím.“ „To já už do toho asi začínám vidět,“ odpovídá Václav. „Jenom mi není jasné, jak ti slavní komunisti, s takovým mocenským arzenálem jako jsou policajti, vojáci a lidové milice, sedli na zadek před pár študáky a komedianty. Mně se zdá, jako by to bylo už předem nějak dohodnuté, aby si všichni mysleli, že politický převrat lze uskutečnit bez jediného výstřelu. Osobně si myslím, že je to blbost, protože bychom byli raritou ve světových dějinách.“ „Prosím tě nefilosofuj a radši mi řekni, kde jsou ty naše děcka. Už tu dávno měly být na večeři!“ ukončí Václavův projev Kamila. „Jak to mám vědět? Vidíš, že nastává nová doba a naše ratolesti chtějí být u toho. Ve škole jsem viděl nějaký plakát

o mítinku na náměstí. Mělo to začít v šest večer, takže jestli se nepletu, tak ti naši revolucionáři tam budou dřepět až do konce!“ „No konečně, už jsou tady,“ říká Kamila, když uslyšela klapnutí hlavních dveří. „Já vám řeknu,“ spustila Zita ode dveří. „To jste měli vidět ten rachot. Představte si, že tam přijeli študáci z Prahy a s nimi byl i nějaký Klaus z ústavu prognostiky nebo čeho a ten vám mluvil jako z partesu. Že už je konec vlády jedné strany a že když u nás konečně zvítězí demokracie, tak se za pár let budeme mít všichni jako v Německu nebo Rakousku!“ „Prosím tě, zastav a běž si umýt ruce a Bořek taky!“ rázně zastavila Zitin slovní průjem máma Kamila. „Ty už mluvíš jako tatka, však se zeptej Bořka, ten to slyšel taky!“ bránila své nadšení Zita. „Tak už se naši sametoví revolucionáři dostavili, takže můžeme konečně začít večeřet“ konstatoval otec Václav, který se zvedl od mimořádných zpráv a zasedl u prostřeného stolu v jídelně. „To tvoje nadšení Zito, mi připomíná mě v osmašedesátém, jak k nám přijeli Rusáci. Je fakt, že to bylo něco jiného, protože oni přijeli s tanky, ale ty demonstrace a to semknutí národa proti nim, mi připomíná to, co se děje teď. Jenom doufám, že to všechno nadšení nevyprchá s prvním výstřelem do vzduchu! Dobrou chuť,“ ukončil otec

svůj komentář. Sám ale nevěděl, co si má o tom všem myslet a jak se orientovat v této hektické době, která buď některé vynese do bezoblačných výšin a druhé semele na prach a zadupe do země. Ale čeho by se měl bát? Nikomu neublížil, komunista nebyl, nedonášel, poctivě pracoval a nekradl. Tak proč?!

Když ráno Václav vstoupil do sborovny, setkal se s ustrašenými pohledy svých kolegů a kolegyně, kteří vypadali jako by tam nocovali. „Vy jste tam byl taky, pane Hrouda?“ zeptala se Václava fyzikářka Dagmar Čapková, kterou studenti přezdívali „Čapka“ pro její jméno a nemožné pokrývky hlavy, které nosila. „Kde myslíte, paní kolegyně?“ zeptal se schválně nechápavě Václav. „No přece na náměstí v šest večer!“ odpověděla pohoršeně „Čapka“. „Přece toho byla celá škola a v rozhlase to hlásili, všude byly plakáty a jezdilo nějaké auto s amplionem. Toho jste si nevšiml, pane kolego?“ „Ale všiml“, odtušil Václav. „Jenom v poslední době nemám na takové blbosti ani čas, ani náladu.“ „Teda, to jsem si nemyslela, že vy se svým rozhledem a prožitým příkoří komunismu se k této převratné době postavíte jinak, pane kolego!“ „A můžete mi paní kolegyně poradit jak? Když to, co se od 17. listopadu děje, je jen chaos, zmatek a snůška

informací, ve kterých se ani, s prominutím, prase nevyzná?“ „No já jsem si myslela, že předstoupíte před studenty vy jako nekomunista a povíte jim o svobodě, která se před námi otevírá a o možnostech demokracie, kterou určitě teď nastolíme!“ „Já bych, paní kolegyně, radši chvílku počkal s vizemi a prognózami, protože ty už za nás tady chodí hlásat jeden prognostik z Prahy a zaměřil bych se na výuku studentů, za kterou jsme sice mizerně, ale přesto pravidelně placeni. Mimo jiné, za pět minut zvoní, takže odcházím do hodiny a všem přeji příjemný den!“ ukončil svůj monolog Václav. „No, slyšeli jste to?“ pohoršovala se Čapka před ostatními členy mlčícího pedagogického sboru, který se po Václavově výzvě začal rozcházet do svých tříd. Jen tělocvikář Bouček podotkl. „Jen jestli to není proto, paní kolegyně, že panu kolegovi Hroudovi je dvakrát více roků než vám!“ A zavřel za sebou dveře sborovny.

„Mohla byste ke mně na chvílku přijít, paní doktorko?“ ozvalo se ve sluchátku telefonu inspekčního pokoje. Kamila nevěděla, co po ní pan primář MUDr. Karel Krátký CSc. bude chtít. „Posaďte se, paní kolegyně,“ vyzval Kamilu primář ihned, když vstoupila do jeho pracovny. „Proč

jsem si vás vlastně zavolal. Jste tady nová a já, jako primář tohoto oddělení, mám za povinnost s vámi prodiskutovat vaše případná přání, připomínky, popřípadě vaše podnětné návrhy ke zkvalitnění naší práce. Jistě jste si všimla, že se nacházíme v poměrně hektické době, která klade na nás všechny mimořádné nároky v určitém přístupu k problematice chodu našeho oddělení, ale v neposlední řadě se to může odrazit i vchodu celého našeho zdravotnictví.“ Kamila stále uvažovala, kam vlastně jeho slovní projev směřuje, ale nemohla se zbavit dojmu, že sedí na odborové schůzce, kterou kdysi mívali každé úterý ráno. „Víte, paní kolegyně, nebudu chodit kolem horké kaše. Jistě je vám zřejmé, že politická situace v naší zemi nabrala trochu jiný směr, než na který jsme byli zvyklí. Proto si volám každého z vás k takovému přátelskému pohovoru, abych zmapoval aktuální situaci na našem oddělení. Určitě se k vám dostaly zvěsti o výběrových řízeních na post ředitele a na obsazení jednotlivých primariátů v naší nemocnici. I našeho oddělení se toto bude týkat, i když já, pro svůj pokročilý věk, by mohl odejít do předčasného důchodu, ale zatím se necítím do starého železa. Po určité úvaze jsem dospěl k názoru, že i přes mé levicové politické přesvědčení, půjdu do výběrového

řízení na post primáře tohoto oddělení. Zda budu v této funkci potvrzen, bude v rukou výběrové komise, která by mohla položit na misku vah vedle mé letité praxe a odbornosti i názor mých kolegů a spolupracovníků. Neberte to tak, paní kolegyně, že vás chci nějak ovlivňovat ve vašem rozhodování, ale bylo by ode mne nerespektování, abych své kolegy a spolupracovníky na tuto situaci neupozornil. Jsem ale přesvědčen, že celé výběrové řízení bude spíše takové malé referendum, ve kterém si určití lidé budou vyřizovat své nevyřízené účty, takže se může stát, že odbornost a erudice určitých pracovníků bude převálcována v minulosti ukřivděnými politickými amatéry. Stojím v čele tohoto oddělení už téměř dvacet let a jsem pyšný na to, co jsme za tu dobu dokázali. Nepřežil bych to, kdyby nějakí disidentští demokraté zničili to, co jsem tady za těch dvacet let, samozřejmě se svými spolupracovníky dokázal vybudovat. Neberte to jako nějakou mou obhajobu, ale měl jsem potřebu vám toto sdělit, paní kolegyně.“ „Já nevím, pane primáři, co na to říct, protože jsem zde velice krátce,“ váhavě zareagovala Kamila. „Ale mohu vás ujistit, že mé rozhodnutí, jít pracovat na váš primariát bylo podloženo velice kladnými referencemi vašeho pracoviště, které je uznáváno i renomovanými

pracovníky v Praze.“ Čímž jsem měla na mysli toho podělaného Václavova kamaráda Frantu, který na toto pracoviště pěl oslavné ódy. Jenom teď jsem si nebyla stoprocentně jistá, zda to nebyla jenom chvála z tak zvaného politického kamarádšoftu, nebo skutečná odborná lékařská práce. „Za svou osobu mohu stoprocentně říct, že budu podporovat na místě primáře tohoto oddělení jen takového člověka, který bude splňovat maximální kvalifikaci v oboru, spojenou se schopností vést kolektiv kvalifikovaných lékařů. Politická angažovanost takového kandidáta je mi ukradená. Jestli to bylo z vaší strany všechno, pane primáři, tak bych, s vaším dovolením, šla za svými pacienty.“ „Samozřejmě, paní kolegyně. Z mé strany to bylo vše, co jsem s vámi chtěl prodiskutovat. Přeji příjemný den a na shledanou.“ Když se Kamila vrátila na oddělení, nevěděla, co si o tom všem má myslet, ale za chvíli na celou věc zapomněla, protože ještě musela udělat nové příjmy, které v průběhu dopoledne přišly na dětské lůžkové oddělení okresní nemocnice v Českém Krumlově.

„Kamilo, už jsi doma?“ hlaholil už od hlavních dveří Václav. Aniž by uslyšel nějakou odezvu, tak spustil. „To bys nevěřila, co se dneska ráno

událo ve sborovně!“ „Nesnaž se, máma ještě není doma“ volala Zita ze svého pokoje. „To nevadí, tak to povím tobě!“ „Tati, nejsem si jista, že mě zajímají duchaplné story tvých postklimakterických kolegyň. Mimo jiné, mám spoustu učení, takže počkej radši na mámu!“ V tom zarachotil klíč v hlavních dveřích a do předsíně vešla Kamila. „Ahoj všichni, je někdo doma?“ „No konečně je tu někdo s kým si můžu popovídat, protože naše dcera odmítá pro nával učení se mnou komunikovat“ volal z jídelny Václav. „Vašku to bys nevěřil, co se mi dneska přihodilo!“ „A já je, to bude duo!“ zavolala z pokoje Zita. „To musím ten nával učení přerušit a vyslechnout události a komentáře z okresního města!“ „Jaké duo? Co to Zito, meleš?“ ozvala se Kamila. „Však počkej mami, tatka má taky nějakou zajímavou story. Teď jsem zvědavá, která bude lepší“ konstatovala Zita a už se usalašila do houpacího křesla v jídelně. „Já nevím Vašku, je to pro její uši, ta tvoje story?“ zeptala se na oko starostlivě Kamila. „Samozřejmě, jisté zhovadilosti, probírané na poradách pedagogického sboru jsou někdy mládeži nepřístupné, ale toto je příkladná ukázka lidské připosranosti, která je, zvláště českému národu, vlastní.“ odpověděl Václav. „Nebudete věřit, co zase paní kolegyni Čapkové,

zvané „Čapka“ mezi studenty, chodí po rozumu. Zeptala se mě, zda jsem, jako nekomunista, už předstoupil před studenty a vysvětlil jim, jaký ráj se před námi otevírá s pádem totality a příchodem demokracie. Já jsem v tu ránu nevěděl, co jí na to říct a chvála bohu, mě zachránilo zvonění do hodiny. Tak mi řekni, začíná se u vás v nemocnici taky tak blbnout jako u nás ve škole?“ „Tak to si piš, že i u nás to začíná nějak houstnout. Dneska si mě zavolal primář!“ „Co ti chtěl? Zvednout plat, nebo ti nabídl svoji funkci?“ „Ani jedno ani druhé,“ odpověděla Kamila. „Začal mi ze široka do ztracena vysvětlovat, jak to celých dvacet let dobře vedl a teď, kdy se bude hlasovat o důvěře, má bobky z toho, že ho vylijou z funkce. Takže si volá každého z oddělení a snaží se získat body, aby zjistil, jaké má šance se udržet ve funkci.“ „Podle tebe, má nějakou šanci?“ Zeptal se Václav. „Podle mého zdravého rozumu by měla rozhodovat erudice a né politická příslušnost. Tuto pitomost už udělali komunisti v osmačtyřicátém roce a víš sám, jaké to mělo konce!“ „Takže jsi mu řekla, že jej podpoříš?“ vyzvídal Václav. „Přímo ne, ale odpověděla jsem mu v tom smyslu, že u mě rozhoduje pouze odbornost a takového kandidáta na primáře, já podpořím.“ „Velice šalamounské,“ odtušil Václav. „A co, když

navrhnu tebe?“ „Jak mě?“ Vždyť jsem tam pár měsíců i s cestou,“ odpověděla Kamila. „Protože nejsi profláknutá minulým režimem, a máš na tuto funkci aprobaci. V neposlední řadě bydlíš ve vile svého strýce Huberta, který jako buržoazní živel, byl nepřítelem komančů.“ „Myslím si, že musel být trochu přítelem svého nepřítele, protože mu sebrali jenom ten kvelb a vila zůstala jemu. Jiní přišli o všechno a ještě je zavřeli do kriminálu!“ odpověděla Kamila. „To ale není odpověď na můj argument! Vyjádři se jasně, brala bys to?“ zaútočil Václav. „Nevím, myslím si, že je to jenom velké divadlo, ve kterém se snaží zviditelnit jenom ti, co za komoušů drželi hubu a krok a teď se snaží dělat nějakou sametovou revoluci. Mně se to celé nějak nezdá a po pravdě nevím, co si o tom mám myslet. Myslím si, že výměnou primáře na našem oddělení se nic nevyřeší, ani nezmění, jediné k horšímu. Takže shrnuto a podtrženo, nevidím jediný důvod, proč by já o tuto funkci měla usilovat“ odpověděla Kamila. „Já jenom, abys nedopadla tak jak praví klasik. Kdo chvíli stál, již stojí opodál a čas již nevrátí se zpět“ zarecitoval Václav. „Teda, vás poslouchat, to by vydalo na docela slušnou trilogii,“ vmísila se do diskuse Zita. „Jak vás tak poslouchám, zřejmě to nebudete mít v této hektické době jednoduché.

Když jsem na tom náměstí poslouchala toho Klause z Prahy, měla jsem dojem, že jsme žili na jiné planetě a to, co se před námi otevírá, bude podle něho, taková rajská zahrada, kde budou lítat pečení holubi přímo do huby.“ „Já jsem věděl, proč tam nemám chodit,“ odtušil Václav. „Poslouchat dvě hodiny takové bláboly, bych asi nevydýchal. Prosím tě, Zito, o jaké jiné planetě to žvanil? Tobě doposud něco scházelo? Chodilas nahá nebo jsi měla hlad? Já vím, že komanči museli odsouhlasit každou ptákovinu a bez jejich štemplů byl život složitější, ale stačilo se nad to povznést, myslet si svoje a nechodit hlavou proti zdi. Bylo to sice pohodlné, ale svůj účel to splnilo. V opačném případě jsi byla v kriminále, jako ti disidenti,“ zakončil svou úvahu Václav. „Prosím vás, přestaňte s tím filosofováním a uklidte stůl v jídelně, budeme večeřet“ ujala se iniciativy Kamila. „Kdepak že je náš mladý pán, aby také přiložil ruku dílu?“ nahněvaně se ptá Zita. „Bořek nechával vzkaz na záznamníku, že se zdrží u nějakého kamaráda Jardy, který natáčí nějakou muziku na kazety,“ odpověděla Kamila na Zitinu štiplavou poznámku. Zita při zmínce o Jardovi lehce zčervenala a už se na nic neptala. Nechtěla, aby se řeč vedla o Jardovi a jeho rodičích, protože Jardův táta zprivatizoval autoservis a bude otevírat

novou prodejnu aut s velkým autobazarem, což je na místní poměry velmi odvážné. Povídá se totiž, že kromě úvěru od banky, tam jsou peníze i z jiné činnosti, která za komoušů byla velice populární. Proto rychle převedla řeč na něco úplně jiného.

Druhého dne odpoledne čekal Jarda Zitu ve stříbrném sportovním mercedesu před školou. S komickou nonšalancí jí otevřel dveře a přes její údiv řekl. „Kam to bude madam?“ A než stačila odpovědět, už ji měl v náručí a zavřel jí ústa dlouhým polibkem. „Prosím tě, Jardo, odkud máš takový bourák?“ byla její první otázka, když se po dlouhém líbání vzpamatovala. „To víš, lásko, voják se stará, voják má“ odpověděl šalamounsky Jarda. „Tak nasedej a jedem.“ „Kam?“ „Prosím tě, no přece k nám pro ty kazety, které jsi chtěla!“ „No a co vaši, co jim řekneš?“ „Není komu, odjeli ráno do Prahy a vrátí se někdy kolem půlnoci. Fotřík tam jel za nějakým panákem z ministerstva a mamka určitě vykoupí všechny butiky, nebo jak se tomu dneska říká. Takže shrnuto a podtrženo, celá hacienda se saunou a bazénem je na celý večer naše. Stará Javorková chodí uklízet až ráno, takže jaký jsem?“ „No já vím, že úžasný, ale co řeknu doma?“ dělala si starosti Zita. „I na tuto eventualitu

jsem myslel. Brácha dostal za úkol nakukat vašim, že máte odpolední seminář, který je povinný, takže poslední autobus, který připadá v úvahu, jede po osmé hodině. Já tě samozřejmě hodím autem na ten váš konec, takže máme relativně čas do 21 hod, což není vůbec málo!“ ukončil svůj perfektní plán Jarda. „Teda, ty jsi skutečně úžasný, myslíš na všechno. Ale kdy se budu učit, zítra máme písemku z anče?“ „Co to je?“ ptá se Jarda. „Přece anatomie lidského těla,“ odpoví smyslně Zita. „Tak to ti řeknu, že tě na tu písemku připravím prakticky tak, že se už nebudeš muset učit na zkoušku, i když budeš v Praze na medině!“ „Tak na to jsem teda velice zvědavá,“ šibalsky odpoví Zita. V tom motor zaburácel a rychlostí blesku vyrazila stříbrná raketa do míst, která poskytovala podmínky pro tak náročný způsob studia, jako je anatomie v praxi.

Když se vrátil Václav domů ze školy, byla Kamila zrovna v kuchyni a pekla koláč. „Vašku, to jsi ty?“ volala Kamila. „Ano, lásko, doufám, že po mě kromě sexu, nic nechceš. Jsem k smrti unavený a mám děsnou chuť na kávu, a na to, co voní v celém baráku!“ hlaholil z předsíně Václav, když si zouval boty. „Dones mi, prosím tě, ze sklepa zavažené jahody, jsou na druhém regálu vpravo“ navedla

jej Kamila. „Protože se jedná o jahody, tak ti pro ně skočím velice rád,“ mlsně si povídal pro sebe. „Co to tu tak voní?“ zeptal se, když donesl sklenici jahod. „Asi zapomínáš Vašíčku, že dneska máme výročí, kdy jsme se poznali“ vyčítavým hlasem odpoví Kamila. „Prosím tě, vždyť to je tolik let, že si to nemůžeš ani pamatovat!“ pobaveně zareaguje Václav. „Ale když nad tím uvažuju, není to zas tak špatné, že máš takovou paměť“ přitočí se Václav ke Kamile a dá ji dlouhý polibek na rty. „Vašku! Co si od toho slibuješ?“ v žertu pohoršeně zareagovala Kamila. „Zatím jen tu kávu a koláč s jahodama. Co bude potom, to ví jen sám všemohoucí.“ „Já doufám, že ten všemohoucí, nebude po té dobré kávě s koláčem, také nemohoucí,“ reagovala dvojsmyslně Kamila.

„Halo, je někdo doma?“ zahulákal od hlavních dveří Bořek. „Co se děje, hoří?“ rozčíleně odpoví Václav. „Já hned letím, tati, jenom nesu vzkaz od Zity, že má nějaký povinný seminář a přijede po osmé hodině, takže si nemáte dělat starosti, rodičové. Beru si věci a pádím na basket, dorazím kolem sedmi, ahoj.“ „A kdy se budeš učit, studente?“ zastaví Bořka ve dveřích Václav. „Klídek, tati, víš, že škola není žádný rychlokurz

a enormní psychické zatížení ze školy se musí zákonitě střídat se zatížením fyzickým!“ reagoval na otcův dotaz syn. „Nefilozofuj a plav. V sedm ať jsi doma, nebo tě potom já enormně zatížím fyzicky řemenem!“ zavolal na upalujícího syna a s hlasitým vydechnutím zavřel dveře. „Tak si mámo myslím, že ty naše ratolesti z nás mají srandu,“ konstatoval otec Václav.

Jarda se Zitou dorazili k vile Jardových rodičů a už z dálky bylo vidět, že celý dům působí opuštěným dojmem. „Vidiš, říkal jsem ti, že naši doma nebudou.“ Dálkovým ovládačem otevřel vrata a garáž, do které by se vměstnalo pět takových aut. Když zaklaply vrata a dveře garáže, vystoupili oba z auta a vyšli po točitém schodišti do prostorné šatny před přijímací halou. Zita civěla jako čerstvě vyoraná myš, protože to, co viděla, bylo jenom v zahraničních filmech, kterých teď byla plná kina. Všude na mramorových podlahách byly drahé koberečky, které vkusně ladily se zařízením celého interiéru. Podlahové topení zajišťovalo příjemné teplo v celém domě. Kde se člověk podíval, tam byla vidět zkušená ruka projektanta a bytového architekta. Všechno bylo laděno do teplých, příjemných barev, které byly

umocněny rafinovaným a vkusným osvětlením. Zita se procházela místnostmi jako ve snách a nejvíce ji zaujala koupelna se saunou a malým zapuštěným bazénkem. „Teda Jardo, já zírám, jak si tady žiješ! To muselo stát balík, takový barák, auta a všechno to kolem.“ „To víš, voják se stará, voják má, jak se kdysi říkávalo za komoušů na vojně“ se smíchem odpověděl Jarda. „Prosím tě, čemu se směješ? Naši makají oba jak barevní a zatím jsme se zmohli na ojetou kraksnu, opravenou vilu po strýčkovi a o prázdninách čtrnáct dnů pod stanem na Sázavě. Nedovedu si představit, jak se dá vydělat na takový luxus!“ na oko nahněvaně reagovala na Jardův smích. „Není to tak složité, jak si myslíš,“ vysvětloval Jarda. „Táta vyhrál konkurz na privatizaci autoservisu, který ještě rozšířil o autobazar a značkovou prodejnu nových mercedesů. Skopčáci jsou celí bez sebe, že ti naši noví kapitalisté, tak prahnou po těch jejich luxusních fárech a zbytek lůzy zásobují slušně ojetými kraksnami. Tatík má z toho velice slušnej vejvar, takže nám zbývá i na ten chleba s máslem.“ „Jak se tak rozhlížím, tak na tom chlebičku s máslem je i pěkná hromádka uheráku,“ dodala Zita. „Však počkej!“ chytil ji kolem pasu a do ucha ji zašeptal. „Ty snad nemáš ráda uherák?“ Aniž by

čekal na odpověď, lehce ji povalil na vysoký koberec a vášnivým dlouhým polibkem ji naznačil, jak se věci budou odvíjet dál. Milovali se dlouze a vášnivě, takže ztratili pojem o čase. První se vzpamatovala Zita při pohledu na Jardovy hodinky, které ukazovaly třičtvrtě na osm. „Jardo, průser! Hodin jak na kostele a já jsem vzkázala, že budu doma v osm. Další autobus jede až po desáté a to bych asi doma těžko obhájila. Už tak lžu a vymýšlím si všelijaké doučování a semináře, které si můžou naši ověřit jediným telefonátem do školy.“ „Nevyšiluj,“ odpoví Jarda. „Já tě hodím domů tím stříbrným medvídkem, který se ti tak líbí. A vůbec, když se na tebe tak dívám, tak by ti celkem seknul i k pleti,“ dodal a přitáhl si Zitu k poslednímu erotickému výbuchu.

Jakmile slyšel Václav klapnout hlavní dveře, podíval se na hodinky a jenom zakroutil hlavou. Pod Kamiliným pohledem se zdržel komentáře. „Ahoj rodičové!“ vesele zavolala Zita z předsíně. „Trošku jsem se zakecala s kámoškama a ujel mi autobus, ale jeden kámoš od nás, mě vzal autem.“ „Ani nemusím dvakrát hádat, jak se ten kámoš jmenoval,“ zabručel pod vousy Václav. „Prosím tě, Vašku, slib mi, že nezačneš s výslechem,“

prosila Kamila. „Tak co, jaký byl seminář?“ Jako by nezúčastněně, se zeptal otec Zity. „No, nic moc,“ odpověděla ve spěchu Zita. „Nějaký páprda tam okecával vývojové vady u dětí a tak.“ Bylo jasné, že záměrně nezvolila téma, které by otec nemohl rozebírat, proto raději nahrála na smeč matce, o které věděla, že ji nebude bombardovat otázkami na danou problematiku. Místo toho ji matka doporučila si ohřát večeri a odebrala se sledovat další pokračování televizního seriálu. Zita si oddechla, že se nemusí podrobovat křížovému výslechu a rychle vklouzla do koupelny, aby zkontrolovala svůj zevnějšek, po tak bouřlivém odpoledni.

Ráno, jakmile vešla Kamila na dětské oddělení, všimla si zvláštního pocitu při přebírání služby po noční směně. Bylo to neurčité napětí, které viselo ve vzduchu a na její otázku, děje se něco o čem nevím, každý neurčitě pokrčil rameny. Jenom staniční sestra Gabriela při vaření ranní kávy podotkla. „Zatím se nic neděje, ale nemocniční tamtamy ohlašují, že se chystají veliké změny v souvislosti s reorganizací celé nemocnice.“ „To se dalo přepokládat,“ zareagovala Kamila. „Ale jaký to má vliv na dnešní všeobecnou pohřební

atmosféru?“ „Zatím není nic jisté,“ špitla Gabriela. „Ale náš primář, to má prý spočítané, za nějaký kiks z minulosti. Primář měl mít prsty ve zpackané operaci nějakého děcka od bývalého disidenta, který je teď na ministerstvu velké zvíře. Ten se nechal údajně slyšet, že prošetří všechna závažná profesní pochybení lékařů v minulosti a vyvodí z toho patřičné personální změny.“ „Prosím vás, Gabrielo, kdy se to stalo?“ zeptala se Kamila. „To přesně nevím, já tu ještě nebyla, ale povídá se, že to bylo někdy v pětasedmdesátém roce. Ale víc by měla vědět Anička Pařízková z chirurgie, která mu tehdy dělala instrumentářku při té operaci.“ „To mi chcete říct, že po patnácti letech, teď někdo vytahuje nějaké kostlivce ze skříní a začne se vozit po normálních poctivých lidech, jenom proto, že se něco zvirtlo při zákroku, u kterého někomu odjížděl poslední vlak? Vždyť to se v medicíně stává častěji, než v jiných profesích,“ rozhořčeně pronesla Kamila. „Ono, totiž možná nejde vůbec o to děcko, které z toho vyvázlo celkem dobře,“ potichu pokračovala Gabriela. „Ale spíš jim vadí jeho politická příslušnost, protože v době asi před dvaceti lety, vyštouchnul z primariátu starého primáře, který údajně veřejně protestoval proti Rusům v osmašedesátém. Fakt byl, že prý starý primář, už pět

let přesluhoval a měl silnou cukrovku, takže bylo otázkou několika měsíců a odešel by do penze sám.“ „Jak na to reaguje primář?“ usrkla Kamila ze šálku kávy. „Zatím nic, od rána sedí ve své kukani a vůbec nevyšel na oddělení, což nikdy, co tu jsem, neudělal. Celé je to stejně nějaké divné.“ ukončila svoji řeč Gabriela. „No, nejde-li hora k Mohamedovi, musí jít Mohamed k hoře. Jdu za ním!“ pronesla Kamila, dopila kávu a zmizela za dveřmi.

„Dále,“ ozvalo se za dveřmi po Kamilině zaklepání. „Dobrý den, pane primáři.“ „Dobrý den, co si přejete, paní kolegyně?“ zeptal se a ukázal na prázdné křeslo u stolečku. „Já jsem se jen přišla zeptat na dnešní vizitu, jestli bychom nemohli začít o něco dříve, než obvykle.“ „Máte pro to nějaký reálný důvod paní kolegyně?“ vzhlédl od nějakých lejster primář. „Vlastně nic důležitého,“ polekaně odpověděla Kamila. „Jenom jsem chtěla stihnout rodičovské sdružení u syna ve škole, ale to není tak životně důležité.“ „Omyl, paní kolegyně,“ odpověděl primář. „Všechno, co se týká vzdělávání našich potomků, je důležité. Proto začneme s vizitou o půl hodiny dříve než je obvyklý začátek. Uvědomte, prosím, o této skutečnosti všechny zúčastněné. Jestli to bylo vše, co jste mi chtěla sdělit, nebudu

vás déle zdržovat.“ Kamila jenom přikývla a beze slova rychle opustila primářovu pracovnu. Potom obvolala vrchní a staniční sestru, že vizita začíná o půl hodiny dříve a začala uvažovat o primáři MUDr. Karlu Krátkém, CSc. v úplně jiné rovině, než byl prezentován v očích svých spolupracovníků a celého personálu nemocnice.

„Přeji dobré jitro všem přítomným, i těm, kteří tady nejsou, neboť poslední pracovní den v týdnu si musí každý vychutnat v té nejlepši náladě!“ zahlaholil na celou sborovnu Václav Hrouda, když vešel do dveří. Místo odpovědi podobné stylu jeho pozdravu se mu dostalo strohých a chladných zabručení. Zejména fyzikářka Mgr. Dagmar Čapková zvaná Čapka, si dala zvlášť záležet, aby její odpověď byla více než strohá. „Umřel snad někdo, nebo se dneska neučí, že všichni vypadáte tak sklesle?“ zeptal se Václav všech přítomných. „Já bych vám doporučovala, pane kolego, abyste přestal s těmi srandičkami a začal už brát situaci vážně!“ ozvala se Čapka, jako první a položila na stůl před něj nějaký papír psaný na počítači. Václav si nasadil brýle a začetl se do článku pod názvem „Stanovisko studentského fóra gymnázia J. E. Purkyně v Českém Krumlově“. Psalo se v něm

o neudržitelné situaci ve výuce, která postrádá demokratické principy, zpolitizovaný profesorský sbor v čele s ředitelem, žádost o odvolání některých vyučujících, změnu koncepce výuky a spousta dalších blábolů, které určitě nebyly z hlav jejich studentů. Když odložil brýle a zamyslel se nad tím, co si přečetl, podivil se a nahlas pateticky pronesl. „Konečně jsem se dověděl, že těch pětadvacet let učím blbě. Měli byste se, vážené kolegyně a kolegové, nad touto skutečností vážně zamyslet a vyvodit každý u sebe z této situace nějaký závěr. Chci se jenom zeptat. Kteří to reformátoři školství, za tímto blábolem stojí?“ „Budete se divit, pane kolego,“ rychle zareagovala fyzikářka Čapková. „Ale jsou to zejména vaši studenti!“ „Snad naši?“ ohradil se Václav. „Já si nevzpomínám, že bych na tento ústav přivedl nějaké své studenty.“ „Nebudte tak malicherný, pane kolego, já jen chtěla říct, že za tím stojí studenti, kterým zrovna vy, jste třídním!“ „To, že já jsem zrovna jejich třídní, neznamená, že tato třída je v něčem zvláštní,“ odpověděl Václav. „Ne tak docela,“ pokračovala fyzikářka Čapková. „Vzpomínáte si, pane kolego, jak jsem vám nedávno říkala, abyste vysvětlil studentům vážnost situace a zaujal stanovisko. Ale vy jste se mi vysmál a podcenil jste tuto skutečnost a teď,

s prominutím, sklízíte ovoce svého počínání.“ „Já, paní kolegyně, nesklízím vůbec nic, protože tento zmiňovaný blábol se nemohl zrodit v hlavách mých frekventantů!“ reagoval na výstup kolegyně Čapkové Václav. „Chcete naznačit, že jim to nakukal někdo třetí?“ „Ne, to netvrdím,“ odpověděl Václav. „Ale jako češtinář, mám za to, že mí studenti prvního ročníku, zatím nejsou schopni vytvořit duchaplné souvětí, aniž by v nich nebyla gramatická chyba. Protože je už osm hodin, tak s vaším dovolením, paní kolegyně, odcházím do výuky.“ Za dveřmi sborovny se zastavil a zamyslel se při pohledu z okna nad faktem, jak nám to jaro roku 1990 pěkně začíná.

Ve škole se Zita nemohla na nic pořádně soustředit a pořád si promítala události minulého dne. Milování s Jardou na ni působilo jako omamná droga, jejíž účinek v ní zanechával velice příjemný pocit. Jenom v hloubi své zamilované dušičky pociťovala zvláštní obavu, že v Jardově způsobu života není něco v pořádku. Sama totiž nemohla pochopit, jak může jeho otec legálně vlastnit takový majetek, který Jarda bere jako samozřejmou věc. Doma byla vychovávána ke skromnosti a střídmosti, neboť její rodiče, vysokoškolsky vzdělaní, sice nikdy

netrpěli nedostatkem, ale na takové rozhazování peněz, jako jej předvádí Jarda, nebyla zvyklá. Kdyby jenom tušila, že toto je jenom začátek, nebyla by tyto obavy hodila za hlavu a neponořila se do slastného vzpomínání na Jardovy něžnosti.

Kamila se po vizitě rychle osprchovala a spěchala na autobus do Kaplice, aby stihla rodičovské sdružení svého syna Bořka, který měl těsně před maturitními písemkami. Když dorazila do školy, bylo ji divné, že se všichni rodiče shromažďují v tělocvičně školy, kde měl začít mítink rodičů, zástupců studentů a vedení školy. Nejprve se v započaté diskusi těžce orientovala, kdo je kdo a o co mu vlastně kráčí. Při letmém pohledu na hodinky zjistila, že poslední autobus z Kaplice jede za půl hodiny a ona se o průběhu nastávajících maturitních zkoušek nedověděla nic. Proto využila krátké mezery v diskusi a přihlásila se o slovo. „Vážení přítomní,“ opatrně oslovila všechny zúčastněné. „Asi mi unikl smysl tohoto setkání a celé diskuse. Já jsem zaneprázdněná pracující matka jednoho ze studentů čtvrtého ročníku této školy a přišla jsem se informovat na způsob a následující průběh maturitních zkoušek. Zatím jsem svědkem diskuse, která s touto problematikou nemá nic

společného. Proto navrhuji, aby se vedení školy k tomuto tématu jasně vyjádřilo a své personální záležitosti si nechali na jinou dobu. Jsem toho názoru, že zde přítomná reprezentace stejně nemá mandát k tomu, aby tyto vaše personální otázky řešila, děkuji.“ V tělocvičně to začalo okamžitě vařit a Kamila se stala terčem radikálního křídla mladších pedagogů a stejně starých rodičů. Když uslyšela na svou adresu výtku jednoho mladého pedagoga o starých komunistických strukturách, tak to nevydržela a s poznámkou „pitomec“ odešla na autobus. Však už byl nejvyšší čas.

Václav Hrouda se rozhodl překvapit svou manželku a zatím nepřítomné dvě ratolesti vlastnoručně uvařenou večeří. Dlouho uvažoval, jakou specialitu jim nachystá, ale nakonec se po zralé úvaze rozhodl pro párky s hořčicí, neboť mu nebylo známo, kdy a která část jeho rodiny se k večeři dostaví. V tom slyšel zaharašit klíče v zámku hlavního vchodu, a hned věděl, že je to Kamila, neboť jeho pohodlné děti zásadně zvoní. „Ahoj miláčku,“ volal do chodby, a aniž by se mu dostalo odpovědi, pokračoval. Dnes se nemusíš starat o večeři, mám pro vás překvapení!“ „Ahoj, dneska mě už asi nikdo ničím nepřekvapí,“ konstatovala

Kamila při vstupu do kuchyně. Vlepila Václavovi pusku a zhroutila se na židli. „Prosím tě, uvař mi silné kafe a nalij panáka, ať ten dnešek nějak vydýchám!“ „Co je? Stalo se něco v nemocnici nebo u Bořka ve škole?“ zeptal se nejistě Václav. „Tak zaprvé, v nemocnici se stále něco děje, ale největší aférka, která je přetřásána drbami na všech odděleních se týká našeho primáře.“ „Neříkej, snad nemá nějakou ženskou?“ vyhrkl Václav. „Prosím tě, kolik mu je? Ty myslíš hned na to nejlepší,“ odpověděla pohoršeně Kamila. „Je to daleko horší! Asi v pětasedmdesátém, jako mladý primář a komunista, operoval chlapce nějakého současného disidenta, který bohu díky dopadl dobře, i když s trvalými následky. S disidenta se teď stalo nějaké zvíře na ministerstvu zdravotnictví, které se snaží ukřižovat primáře za závažné profesní pochybení. Jistě tušíš, že jde pouze o vyřizování účtů mezi nimi a komunisty, jak je to teď v módě,“ pravila Kamila. „No a co na to primář? Doufám, že si to jen tak nenechá líbit,“ rozhořčeně zareagoval Václav. „Ten, prosím tě, je zničený a sedí ve své kukani a vůbec dneska nevystrčil ani nos, kromě vizity. Vůbec mu nevadilo, že k vůli mému rodičovskému sdružení začínala vizita o půl hodiny dříve, než obvykle. Já bych jinak nestihla autobus, i když tak nad tím

uvažuju, ani by se nic nestalo.“ „Proč by se nestalo?“ zeptal se Václav. „Ale dohromady jsme se dozvěděli kulové a nějaký mladý blbec se z toho snažil udělat politický mítink. Tak že jsem řekla, co si o tom myslím a znechuceně demonstrativně odešla, čímž mě tento neznámý blb nazval starou komunistickou strukturou.“ Václav se hlasitě zasmál. „Já si myslel, že je to jenom u nás ve škole, takže vidím, že ta naše kráva Čapková v tom není sama.“ V tom uslyšeli hlasy z předsíně, což bylo neklamné znamení, že se mládež dostavila a může se večerět. U večere se rodina Václava Hroudý sešla u společného stolu a při konzumaci výborných párků, každý přemýšlel o něčem jiném, zatímco neúprosné kolo dějin se otáčelo dál.

Psal se rok 1992, který se v rodině Václava Hroudý vyznačoval mnoha změnami. Dcera Zita úspěšně ukončila nadstavbové studium a po dalším neúspěšném pokusu se dostat na lékařskou fakultu do Prahy, získala místo sestry na JIP v českokrumlovské nemocnici, kde pracovala také její matka, jako zástupce přednosta dětského oddělení. Syn Bořek se snažil druhým rokem na technice v Brně úspěšně vyhybat základní vojenské službě, což se mu se střídavými úspěchy, docela dařilo. Otec

Václav se od nového školního roku stal zástupcem ředitele českokrumlovského gymnázia s platem vyšším o 500 korun českých. Nejvíce však na společenském žebříčku postoupili manželé Jaroslav a Irena Koubkovi. Bývalý automechanik Jaroslav Koubek senior se stal jedním z nejmocnějších mužů v kraji. Nebylo to pro jeho postavení nebo charakterové vlastnosti, o kterých se dalo polemizovat, ale pro neomezenou výši financí, která se každým dnem jeho podnikání, nebo kšeftaření, nekontrolovatelně rozrůstala. Jeho manželka Irena se, jako bývalá kadeřnice, stala majitelkou několika módních salónů a zkrášlovacích studií. Ve svém volném čase, který měla neustále, se zabývala charitativní činností v nějaké podivné organizaci pro hladovějící děti v Africe. Syn Jaroslav Koubek junior, se jako nejvyšší šéf organizace pro dovoz ojetých automobilů ze zahraničí, zařadil mezi horních deset tisíc našich občanů, kteří nevyužívají městskou hromadnou dopravu. Celá tato povedená rodinka zaměstnává několik vypráskaných právníků a nemalou armádu osobních strážců, kteří se od žádného z nich nehnou, ani na krok. Jinak se v jihočeské vesnici Krásná nic podstatného neudalo, neboť hektická privatizace všeho, co má nějakou hodnotu, je teprve na svém začátku.

„Neslyšíte ten telefon, tak to někdo zvedněte!“ volal ze sklepa Václav Hrouda. „Prosím, u telefonu Hroudová Zita.“ „Ahoj Zito,“ ozval se v telefonu hlas Jardy. „Že neuhádneš, odkud ti volám?“ „Nevím, asi z domů, ne?“ „Kdepak lásko, volám ti z mého super nového sportáku, který jsem si pořídil i s mobilním telefonem. Je to sice takový příruční zavazadlo, ale zato se dovolám odkudkoli. Počkej na mě doma, za chvíli jsem u tebe, zajedeme na večeři, souhlasíš?“ „Jenom na sebe něco hodím a budu čekat před domem. Tak ahoj za chvíli, už se těším.“ Položila sluchátko, utíkala do svého pokoje a cestou už přemýšlela, co na sebe hodí, aby byla co nejvíce sexy. Jarda přifičel stříbrným sportovním mercedesem, se sluchátkem u ucha svého mobilního telefonu. „Teda, tobě to sekne,“ byla jeho první slova, když uviděl Zitu před domem. Měla elastickou halenku na ramínka a krátkou upnutou minisukni, která spíše určité partie těla odkrývala, než zakrývala. „Kam se jede?“ zeptala se a poznámku k její vizáži, jako by neslyšela. Vnitřně ale byla ráda, že tuto kombinaci oblečení zvolila na jedničku. „Mám pro tebe malé překvápko, tak nasedej a jedem!“ Přestože bylo jaro, počasí bylo jako na začátku léta a stříbrný mercedes se staženou střechou si to uháněl k Českému Krumlovu. „Tak už

mi prozrad, kam jedeme?“ žadonila Zita. „Nechej se překvapit, už to není daleko,“ s tajemným úsměvem na tváři, který sliboval cokoliv, sáhl Jarďa na Zitino obnažené stehno. Auto mezi tím odbočilo z hlavního tahu na vedlejší okresku, která vedla do malebné chatové oblasti rozprostírající se po obou březích Vltavy. Dojeli k úzké asfaltové cestě, před kterou stála tabule, zákaz vjezdu-soukromý pozemek. Jarďa na ni zabočil a mírné serpentiny do kopce ukončilo malé parkoviště před chatou, která mohla soupeřit s výstavnými vilami současných zbohatlíků. „Kam jsme to dojeli a komu to patří?“ úžasně Zita civěla na takovou rezidenci. „Tak zaprvé, tato chaloupka mi od včerejška říká pane a nachází se kousek od Krumlova nad břehem naší matičky Vltavy. Získal jsem ji naprosto legálně od jednoho papaláše z Prahy, který neměl peníze na splácení leasingu svých čtyř limuzín, takže jsme mu s tatínkem zachránili kejhák před exekutory, kteří by ho oškubali jako slepici. Takže ode dneška tady budeme trávit všechny víkendy sami, bez starostlivého dohledu tvých rodičů.“ „Pěkně sis to naplánoval, Jaroušku!“ erotickým hlasem zašeptala Zita. „Musíš počítat ale s tím, že já mám také nějaké povinnosti doma a služby v nemocnici, které jak jistě víš, jsou také o víkendech a svátcích.“ „Něco

ti povím, milá Zituško,“ přerušil její řeč Jarda. Na rodiče ne, ale na celou nemocnici můžeš hodit bobek, protože za těch pár šupů, co ti tam dávají, bych já ani nevstával z postele. Takže jim řekneš, že od prvního si mají hledat novou posluhovačku pro ty své simulanty, protože se budeš vdávat. Tímto tě oficiálně žádám o ruku, říká se to tak, ne?“ Zita zůstala stát, jako by do ní udeřil hrom a nebyla schopna ze sebe vydat ani hlásku. „Co, co jsi to říkal?“ zakoktala po chvíli a tvářila se, jakoby této nabídce k sňatku nerozuměla. „Jak už jsem řekl, žádám tě o ruku!“ pevně odpověděl Jarda. „To ale tak nejde, že řekneš, že se budeš ženit, a co na to vaši?“ „S nimi jsem už o tom mluvil a nemají zásadních námitek, horší to ale bude, s tvým rodičovstvím.“ „A co na to budu říkat já, na to jsi zřejmě nepomyslel!“ na oko nahněvaně zvolala Zita. „Promiň, počítal jsem, že budeš pro, nebo se mýlím?“ zkoumavě pohlédl na Zitu. „Ale nemýlíš, jen to přišlo tak rychle a já jsem nad tím zatím neměla čas uvažovat,“ odpověděla tiše Zita. „Prosím tě, jaképak uvažování, bude ti už jednadvacet, máš volební právo a vlastní rozum, tak nad čím váháš?“ nechápavě zareagoval Jarda. „O prachy se nemusíš starat, těch mám víc, než budeme potřebovat a o bydlení se chce postarat fotřík. Umanul si, že nám

postaví vilu na výborném pozemku, který koupil od jednoho restituenta za pakatel, v nádherném prostředí asi deset kiláků odtud. Je tam sice chráněná krajina, ale jemu povolení na stavbu dají, až z ministerstva životního prostředí.“ „Vidím, že ty a tvoje rodina, jste v plánování stylu a způsobu života nepřekonatelní. Počítáš vůbec s tím, jestli já to takhle chci, nebo co na to řeknou moji rodiče? Uvědomuješ si, že naše rodina žije ze mzdy státních zaměstnanců, která nám dovolí slušně se stravovat a žít a jednou do roka na čtrnáctidenní dovolenou pod stan? Že jezdíme ve starém žigulíku, který už drží pohromadě jen silou vůle, a bydlíme ve vile, kterou za první republiky postavil náš strýček buržoazního původu a náklady na její údržbu často přesahují naše finanční možnosti? Vidiš, nevíš nic o normálním životě obyčejných lidí!“ ukončila svůj monolog, který z ní vyšel jako reakce na Jardův samozřejmý a jednoduchý plán. Stáli proti sobě, jako by mezi nimi tekla řeka žhavého kovu a oba si uvědomovali, že ani jednomu z nich se na druhou stranu nechce. Trapnou chvíli mlčení přerušil Jarda. „Promiň, já jsem nevěděl, že vaši jsou na tom tak špatně s prachama. Víš, já si také pamatuju na dobu za komoušů, kdy táta začínal v autoservisu jako mechanik a až později se

vypracoval na vedoucího. Máma ta byla vždycky jen blbá kadeřnice a až teď si hraje na velkou majitelku několika zkrášlovacích studií, nebo jak se tomu dneska říká. Je pravda, že fotřík tu svoji kariéru vzal hákem přes stranu a vládu, ale včas dokázal tu červenou knížku zahodit a začít dělat to, co za komoušů nešlo. A vidíš dneska tři roky po revoluci, kde je on a kde jsou všichni ostatní?“ „Nech toho, nechci se o tom bavit, každý ať si to vyřiká sám se svým svědomím. Já jsem ráda, že si svých rodičů můžu vážit a to mi stačí!“ ukončila Zita jejich rozhovor a vydala se k hlavnímu vchodu rezidence. „Zito, počkej, musím napřed odblokovat alarm!“ volal za ní Jarda.

Milovali se vášnivě a nespoutaně, hned za dveřmi hlavního vchodu. Po odeznívající extázi Zita najednou promluvila. „To, co jsi venku říkal, jsi myslel vážně, nebo jsi jen tak plácal do větru?“ „Myslím to vážně a nemám rád, když zpochybňuješ moje slova, ať už jsou řečeny za jakékoliv situace,“ odpověděl s ledovým klidem v hlase Jarda. Zitino nitro zaplavila vlna neskutečného štěstí, které vytrysklo jako horký gejzír po těchto Jardových slovech. Přitiskla se k němu z vášnivostí hluboce

milující bytosti a na důkaz svoji lásky k němu se znovu vášnivě pomilovali.

„Slyšeli jste už tu novinu?“ volal už ode dveří Václav Hrouda. Přestože neslyšel žádnou odezvu, automaticky pokračoval. „Ten bývalý automechanik Koubek, co má ten autosalón s medákama, tak ten bude kandidovat ve volbách do parlamentu za černoprdelníky. Říkala to na zastávce ta stará paní Javorková, co jim ve vile uklízí.“ „No a co má být?“ ozvala se Kamila z kuchyně. „To budou levnější mercedesy nebo co?“ „To sice nevím,“ odpověděl Václav. „Ale co vím, tak naše Zita si velice dobře rozumí s jeho synem Jardou!“ „Co tím chceš naznačit?“ ozvalo se z kuchyně. „Já? Vůbec nic. Jenom se mi to nějak nepozdává,“ zabručel Václav. „Tak proč se ji na to nezeptáš přímo, detektive?“ ozvalo se z kuchyně. „Silně o tom začínám uvažovat, poněvadž zjišťuji, že i ve škole ta protivná krůta Čapka, se do mě už tak nenaváží, jako tomu bylo ještě nedávno.“ „Víš, že máš asi pravdu, Václave,“ odpověděla Kamila. „Slyšela jsem v nemocnici, že údajně je velké zvíře u „černoprdelníků“ ve výboru.“ „Ani bych se nedivil, kdyby ta vyschlá sardel, Čapka, ministrovala v neděli na mši v kostele,“ zabručel si pod vousy Václav. „A vůbec, kde je

Zita?“ „Volal jí ten Jarda, no od toho kandidáta, že má pro ni nějaké překvápko, tak se vším praštila a uháněla někde ven,“ ozvalo se z kuchyně. „Nemůžeš už toho nechat a přijít sem, nebudu s tebou mluvit přes dvoje dveře.“ „Počkej chvílku, dodělám večeri a hned jsem u tebe.“ Když vešla do jídelny, nesla podnos s kávou a mini sušenky, jako předkrm před večerí. „Tak co myslíš?“ začal Václav. „Nebere to ta naše holka moc hopem, s tím Jardou?“ „Mě se ptej, já vím stejný kulový co ty! Sama nic neřekne a v nemocnici se nic kloudného nedovím, jen samé drby,“ odpověděla Kamila. „No vidíš, aspoň něco! Předě mnou neřekne ve škole nikdo ani slovo. Onehda jsem nechtě vyslechnul dva čtvrtáky na záchodě. Údajně ten starý Koubek je mafián jak poleno a mladý mu u toho asistuje. Prý jedou ve velkých kšeftech a starýho pazoury prý sahají až do parlamentu a vlády!“ „Já nevím, Václave, ale nechtěla bych, aby byla naše rodina spojována s takovými lidmi.“ „Co ale chceš dělat? Chceš Zitě zakázat se s ním scházet nebo co? Uvažuj, už je dospělá a my ji nemůžeme diktovat, co má dělat a s kým se má stýkat!“ rozčileně pronesl Václav. „Teď jsi skutečně promluvil jako pedagog, ale je nám to platné jako mrtvému zimník,“ ukončila Václavův pedagogický monolog. „Víš co? Až přijde, zeptáme

se jí přímo,“ rozhodl Václav. „No na to už se těším!“ odtušila Kamila.

Jarda se Zitou zatím trávili krásné milostné chvíle na chatě a vůbec netušili, jakými starostmi zaměstnávají mozky Kamily a Václava Hroudových. „Už budeme muset jet,“ ozvala se Zita. „Máma určitě doma čeká s večerí a já bych nerada absolvovala další křížový výslech.“ „Děláš, jako bys byla malá!“ nahněvaně prohodil Jarda. „Jednoduše jim to řekneš a hotovo!“ „To se tobě lehko řekne, ale mí rodiče jsou ještě ze staré školy a určitě počítají s tím, že někdy si o mě někdo řekne s kyticí v ruce“ snažila se mu vysvětlit význam a závažnost celé situace. „Tak to jako já mám přijít v kravatě s pugétem karafiátů a požádat tvé rodiče o tebe? To přece nemyslíš vážně?“ vyhrkl Jarda zděšeně. „To jsem zrovna nemyslela, ale podobná forma celého představení by nebyla na škodu,“ odpověděla pobaveně Zita. „Nu dobrá, tak kdy a jak?“ překvapil Zitu otázkou. „Počkej, to se musí pořádně promyslet a prosondovat terén, kdy bude nejpráhodnější doba! Možná, když o tom uvažuju, by nebylo špatné se trefit do termínu tátových padesátých narozenin, které budeme oslavovat příští sobotu odpoledne. To má přijet i brácha,

takže to bude jenom taková malá rodinná oslava,“ uvažovala nahlas Zita. „A ty chceš tatíkovi tu oslavu vylepšit tím, že tam dotáhneš mě a jeho při pohledu na mou osobu odvezou. To by teda byla paráda,“ konstatoval Jarda. „Co blbneš, ty neznáš naše. My, když něco slavíme, tak jsou všichni naměkko a daleko přístupnější jakémukoliv dialogu,“ vysvětlila Jardovi svoji strategii Zita. „Já mám jenom obavu, aby z očekávaného plodného dialogu, nevznikl monolog tvého otce spojený s vyhazovem mé osoby hlavními dveřmi!“ utrousil Jarda. „Neboj, ty bobalíku, to zvládneme!“ uklidňovala Jardu Zita s mírnou obavou v hlase.

Jakmile vešla Zita do jídelny, uviděla své rodiče u kávy v družné debatě. „Ahoj všichni! Co máme dneska k večeři?“ stačila zavolat od dveří koupelny. „Lečo s klobásou!“ volala přes šumění tekoucí vody matka. „To si teda dám,“ pronesla mlsně Zita, když vyšla z koupelny. „Tak co, jaký byl den?“ zeptal se opatrně otec. „Ale normálka, přibyl nám na oddělení jeden motorkář, který to napálil do stromu. Údajně za to nemohl, říkali sanitáci. Prý mu nějaký šílenec ve sportáku nedal přednost a on se snažil uhnout, jenomže tam stál strom.“ „No a má nějakou šanci?“ zeptala se Kamila

z kuchyně, když právě přinášela ohřátou večeři. „Nedávají mu moc šancí. Má obrovský otok mozku a zatím se snaží vyřešit krvácení, které je velkého rozsahu.“ „Kolik mu je?“ vyzvídala matka. „Je to můj ročník,“ odpověděla Zita a Kamile při tom přeběhl mráz po zádech. „Nemůžete, prosím vás, změnit téma, vy dvě věštkyně,“ vložil se do hovoru Václav. „Vy mu tím nepomůžete, tito adrenalinoví jezdci chodí neštěstí naproti. Vidím to dnes a denně na našich žácích vyšších ročníků, s jakými monstry, různě slepenými, se sjíždějí ráno před školu. Jejich úroveň řízení je velice nízká a naopak rychlost jízdy příliš vysoká. Je to ukázkový příklad nepřímé úměry v praxi. Potom se nemůžete divit, mé dámy, že výsledek této jejich činnosti končí v nemocnici na JIP nebo ještě hůře. Smutné na tom je, že na to vždycky doplácet ti nevinní!“ ukončil svou úvahu Václav. „Mě by ale spíš zajímalo, jak to vypadá s tvou mimopracovní činností,“ pokračoval Václav. „A maminku by to určitě zajímalo také! Vid' Kamilo?“ Kamila mlčky podávala jídlo a na Václavovu poznámku nereagovala. „A jaká oblast by vás zajímala?“ zeptala se s plnou pusou Zita. „Zkus hádat a nemluv s plnou pusou!“ káravě odpověděl otec. „Takže se vám jedná, rodičové, o můj tzv. milostný život, pokud jsem dobře rozuměla?“

zeptala se Zita. „Bingo!“ zavolal otec. „Určitě se k vám dostala zaručená informace místních drben o mém, více než přátelském, vztahu s jistým Jardou, kterého vám blíže představovat nemusím. Bezpečně o něm a jeho rodině víte víc než možná já. On mě má rád a já jeho taky. Jaké budou vaše další dotazy?“ žertovně se Zita podívala přes stůl na oba rodiče. Václav s obrovským úsilím něco hledal v talíři s lečem a Kamila začala intenzivně čistit ubrouskem neexistující skvrnku na ubruse. „Tak kdo začne?“ vyzvala je po chvíli Zita. „Víš, děvče,“ začal Václav opatrně. „Uvědomuješ si rozsah a dopad svého nebo vašeho počínání na budoucí život? Určitě chápeš, co tím chci naznačit!“ ošíval se Václav. „Nechápu, co se mi snažíš naznačit!“ vztekle reagovala Zita, až jí vzrušením zčervenaly tváře. „Snad jsem toho tolik neřekl?“ ohradil se otec, když zaregistroval Zitin vzteklý výraz ve tváři. „Měl jsem pouze na mysli a maminka taky, určitý rozdíl prostředí, ve kterém se oba nacházíte.“ „Prosím tě tati, ty mluvíš jako ti poslanci a diplomaté! Proč neřekneš přímo, že já jsem z chudé rodiny a on je nedostudovaný, v penězích se topící, rozmazlený fracek, který by v žádném případě neměl zakládat funkční rodinu, protože roste pro kriminál!“ „To jsem neřekl, viď maminko,“ ohradil se Václav. „Neřekl, ale vidím

do tebe jako do hubené kozy, že jsi zrovna to chtěl říci!“ vmetla mu do tváře rozhněvaná Zita. „Než si vy dva vjedete do vlasů, mohla bych k tomu také něco říct?“ vložila se do hovoru Kamila. Obrátila se k dceři a opatrně začala svůj monolog. „Určitě víš, milá dcerunko, že jsme se s tatínkem vždy snažili, abychom z vás vychovali spořádané a poctivé občany této společnosti. Faktem zůstává, že tato lidská činnost není ohodnocena žádnými penězi a o společenské prestiži vůbec nebudu mluvit. Tatínek chce naznačit, že bychom byli rádi, abyste i vy zastávali určitá morální kritéria a hodnoty, se kterými se vás snažíme vychovávat.“ Zita se nadechla a chtěla něco říct. „Nepřerušuj mě! Víím, co mi chceš říct, že on za to nemůže, že jsou jeho rodiče bohatí. V tom ti dávám za pravdu. My jej ale známe pouze z jeho prezentace na veřejnosti a drbů, které se k nám donesou. Ty jsi nám zatím o něm neřekla ani slovo, proto jistě chápeš, že z těchto informací si nemůžeme poskládat pozitivní obraz o člověku, kterému bychom v budoucnosti mohli svěřit svoji jedinou dceru. Proto jistě uznáš, že sdílení tvého nadšení k takovému člověku by bylo z naší strany silně nezodpovědné. Na to tě dcerunko, máme moc rádi!“ ukončila svoji řeč Kamila. „Přesně toto jsem chtěl, Zituško, říct,“ dodal Václav. „Vidím,

že jste oba dva, jako obvykle, zajedno. Takže k nějakým argumentům, z mé strany, se postavíte stejně,“ konstatovala Zita. „Ale to se mylíš, milá dcero, právě naopak, rádi bychom se něco dověděli o jeho osobě,“ pravil Václav a Kamila přikyvovala. „Tak dobře, rodičové. Budete mít možnost, se s ním seznámit příští sobotu odpoledne.“ „Ale to slavíme tátovy narozeniny!“ zvolala Kamila. „Právě proto jsem Jardovi tento termín navrhla,“ řekla Zita. „Ale proč?“ zeptal se udiveně Václav. „Protože mě dneska odpoledne požádal Jarda o ruku!“ V tom nastalo hrobové ticho, že by bylo slyšet upadnout špendlík. První zareagovala Kamila a začala rychle sklízet ze stolu použité nádoby, které začala překotně odnášet do kuchyně. „Kamilo!“ řekl ostře Václav. Nemůžeš se na to zasviněné nádoby vykašlat a posadit se? Vidiš, že problém začíná být větší, než jsme oba předpokládali!“ „Já jsem nevěděla, že vy tomu budete říkat problém?“ ozvala se Zita vyplašeně. „No a jak si myslíš, že bychom to měli nazývat?“ zeptal se klidně Václav. „Vítězství? Možná Pyrrhovo. Myslím, že jak mě, tak i maminku jsi tímto sdělením evidentně zaskočila!“ „Zituško, a je to nutné?“ zeptala se poplašeně matka. „Ne, není to nutné, vážení rodičové. My se totiž máme rádi a důvod svatby, o kterém

přemýšlíte vy, zatím nehrozí. Ale co není, může samozřejmě být!“ „Zaplať pánbůh, alespoň jedna pozitivní informace,“ oddechla si Kamila. „Tím samozřejmě maminka nechce naznačit, že bychom vnoučátko nepřivítali. Ale je dobře, že taková vážná životní rozhodnutí se nemusí dělat pod jakýmkoliv tlakem.“ dodal otec spěšně. „Vidím, na vás rodičové, že z vás nadšení přímo sálá, takže zřejmě budeme muset dát hlavy dohromady a celou situaci vyřešit. Já bych se totiž nikdy nechtěla vdávat bez vašeho souhlasu!“ se slzami v očích Zita odběhla od stolu do svého pokoje. „No, tak to bychom měli. Myslím, že jsme dali hovnu pac!“ posteskl si Václav. Po chvilce vzájemného mlčení se první ozval Václav. „Kamilo, prosím tě, dojdi pro ni. Vždyť toto není řešení, že bude bulit do polštáře. Já zatím naleju nějakou kořalku nebo víno?“ podíval se na Kamilu. „To chce opravdu něco ostřejšího,“ povzdechla Kamila a vydala se za Zitou.

Když Kamila se Zitou scházely ze schodů do jídelny, seděl Václav u stolu s nalitými štamprlemi a potutelně se usmíval. Kamila jej zpražila pohledem, aby v tak závažné situaci ze sebe nedělal kašpara. První se ozvala Zita. „Tati, vždyť ty přece víš, že alkohol nepiju, tak proč jsi nalil tři panáky?“

„Myslel jsem, že by bylo dobré vypálit červa, jak se říká na Moravě,“ a vesele se podíval na Kamilu. „To chceš pít na radost nebo na žal?“ zeptala se Zita. „Tak dost!“ vložila se do hovoru Kamila. „Chceme ti jenom říct, že ten nápad s pozváním Jardy na tátovy narozeniny není vůbec špatný. Něco dobrého zakousneme a vypijeme a vůbec nebude na škodu, když se toho Jarda zúčastní,“ pronesla Kamila. „Máš pravdu,“ přisvědčil Václav. „Vždyť, jak se říká „In vino veritas“. Alespoň se lépe poznáme! Co na to Zito říkáš?“ obrátil se otec na dceru. „Já jenom mám obavu, aby se to „veritas“ nějak nezvrtlo, když toho „In vino“ bude příliš!“ odpověděla Zita. „Buď bez obav!“ zahlaholil otec. „Vždyť mě znáš?“ „Právě proto!“ utrousila Zita. „Takže domluveno. Vyřídí Jardovi naše pozvání na sobotní oběd“ ukončila diskusi Kamila.

Celý příští týden se už nikdo z nich o chystané návštěvě Jardy nezmínil ani slovem. Všichni se zapojili do příprav na sobotní oslavu padesátých narozenin Václava Hroudy. Kamila nakupovala, pekla a nakládala různé druhy masa na celodenní přejídání, u kterého jí vydatně asistoval manžel Václav. Nejdelší dobu strávili při výběru vín, které by se hodilo k danému typu masa. Václav Hrouda

jako správný Moravák vínu rozuměl. Zita jako nikdy před tím vysmejčila každý kout v domě včetně oken, což bylo více než podivné, poněvadž tato práce byla vždy u Hroudových, předmětem rozsáhlé diskuse o tom, kdo kdy co a jak udělá. Teď se toto dělo bez jakýchkoli připomínek. V pátek, když přijel Bořek z Brna, nestačil valit oči nad touto proměnou své sestry. „Co se jí stalo?“ vyzvídal na rodičích. „Mě snad klepne pepka z toho, že ségra uklidila celý barák. To přece není normální? Co se to tu děje?“ „Kdo je zvědavý, bude brzo starý, mladej,“ uzemnil jej otec. „Mám snad narozeniny a to je pádný důvod, aby oslava byla víc než důstojná.“ „Ale ty máš přece každý rok a nikdy se takhle neblblo jako teď,“ argumentoval Bořek. „Tak zrovna jsi zaregistroval změnu k lepšímu,“ dodal otec.

„Ahoj ségra,“ řekl při vstupu do perfektně uklizeného pokoje Bořek. „Hovoř a přeháněj, tak jde život v tomhle zapadákově?“ rozvalil se v křesle a čekal na sestřinu reakci. „Co chceš slyšet?“ zeptala se odměřeně Zita. „Co asi?“ pohoršeně reagoval Bořek. „Celý barák vzhůru nohama, od rodičovstva se dovím kulový, takže se normálně dotazuju tebe!“ „To ti nic neřekli?“ udiveně se zeptala. „Co mi asi

tak měli říct?“ nechápavě vyzvídá Bořek. „Čekáme snad návštěvu z Marsu, nebo ještě z větší dálky?“ udiveně prohodí Bořek. „Z Marsu ne, ale z Krásné určitě. Je to Jarda, naši jej pozvali na oslavu tátových narozenin,“ pronesla Zita klidně. „Tobě ségra asi hrabe, když plodíš takové hovadiny. Naši a Jarda, to je teda nářez, kde na to chodíš?“ udiveně pronesl Bořek. „Nikam, jenom ti slavnostně oznamuji, že v sobotu mě Jarda přijde požádat o ruku.“ Tajemně odpověděla překvapenému Bořkovi. Ten se nezmohl na nic jiného, než „Tě péro, ségra!“ Rychle se vzpamatoval a už vyzvídá. „Neříkej mi, že budu strejda!“ nadšeně vykřikl. „Ne, zatím to nehrozí, ale co není, může být,“ šibalsky prohodila Zita. „Ségra, nesar, že se chceš vdát jenom tak? Vždyť je to ptákovina!“ rozčileně vyskočil z křesla. „Kdo ti řekl, že jen tak? My se totiž milujeme, jestli ti to nedošlo.“ „Když je to tak, tak sorry, ségra,“ odevzdaným gestem naznačil, že kapituluje. „A co na to naši? Nemuselas jim dávat nitroglycerín pod jazyk?“ vyzvídá dál. „Zatím ne, ale slavobránu stavět nebudou, tím si buď jistý,“ ubezpečila jej Zita.

Do sobotního slunečného rána se rodina Hroudových probudila v opačném pořadí, než bylo zvykem. První vyskočila z postele Zita a za

ní hned zvědavostí nabitý, Bořek. Kamila vstávala s povzdechem, ach jo, a Václavovi se z postele nechtělo vůbec. „Co se dá dělat, Václave, vyskoč z kanafasu a s chutí do toho a půl je hotovo!“ „Zadrž, ženo! Kdyby tím vstáváním bylo „půl hotovo“, tak už tu straším od půlnoci!“ „Ty toho naděláš s jednou návštěvou. Zkus myslet pozitivně a uvidíš věci v úplně jiném světle, Vašku,“ s nadsázkou v hlase, odvětila Kamila. „Co mi tady meleš o nějakém světle? Já vím jen jedno, že mou jedinou dceru, si chce přivlastnit největší exot široko daleko. A to nechci ani pomyslet na jeho rodiče! Řekni mi, prosím tě, o čem se chceš s nima bavit? Já neznám téma, ve kterém bychom našli společný názor nebo alespoň stejný úhel pohledu na cokoliv!“ „Já si myslím, že děláš účet bez hostinského a celou věc vidíš v černých barvách,“ pronesla Kamila. „Uvidíš sám, že až se při nějaké příležitosti, která asi nastane celkem brzy, s nimi sejdeme, tak určitě přijdeš na nějaké neutrální téma, které bude všem vyhovovat.“ „Tak tě ujišťuji, pravil Václav, že s tématem počásí nevydržím ani pět minut, když pořád nestojí za nic a o dalších tématech nevím!“ „Však ty na něco přijdeš, máš přece vysokou školu,“ žertovně reagovala Kamila a naznačila, že by už měli vylézt z ložnice a jít chystat nějakou snídani. Když scházeli

do jídelny, ucítili již na schodech vůní bílé kávy. Václav hned spustil. „Tak tuhle vůní si pamatuji z mého dětství vždy v neděli ráno a věřte mi, že tohle mi zvedlo náladu minimálně o 50%. Okamžitě chci slyšet jméno tvůrce, ať jej mohu po zásluze odměnit.“ „Jestli ta odměna bude finanční, tak jsem to byl já,“ ozval se Bořek z kuchyně. „Ale tím nechci říct, že bych odmítnul odměnu i v jiné naturální formě.“ „Že ti není hanba, lenochu,“ okřikla jej Zita z jídelny. „Kdybys tě pěkně nepoprosila, tak bys nezaběhnul, ani pro ty rohlíky!“ „Dobré ráno, rodiče,“ přála Zita při jejich vstupu do jídelny. „My vám také přejeme krásné ráno,“ odpověděl Václav za oba. „Jestli je tento prostřený stůl předzvěstí dnešního slavnostního dne, tak už teď se těším na roh hojnosti a hodokvas, který bezpečně musí následovat. Nuž, jídlonoši noste na stůl, tleskl rukama a ty, ženo, naley vína!“ vyzval žertovně otec všechny ke snídani. „S tím vínem bych ještě počkala, až raději po obědě,“ ozvala se nesměle Zita, která si uvědomila, že byť i lehký vinný náskok, by nebyl před Jardovým příchodem, tím pravým ořechovým. „To víš, Zituško, že jsem to myslel jenom v žertu, obrazně, protože bystrá mysl je základem plodného a úspěšného dialogu, vid' maminko“ a obrátil se s úsměvem na Kamilu. Zitě

to ale moc žertovné nepřišlo, proto tuto poznámku přešla mlčením.

Jarda nemohl pořádně celou noc zaspát a stále se budil s myšlenkou, co si má na nadcházející návštěvu vzít na sebe a hlavně, čím obdarovat a neurazit čerstvého padesátníka Mgr. Václava Hroudu. U Zitiny maminky je to jasné, pugét jaký svět neviděl, ale co s oslavencem? Pro Zitu má zlatý prstýnek s očkem, jako zasnubní, ale co s budoucím tchánem? V tom dostal nápad! Jistě, vinotéka, to je to pravé! Vždyť Václav Hrouda je Moravák, jako poleno a ve vínech se vyzná! Je rozhodnuto. Značkové a velmi kvalitní víno, které mi jistě ve vinotéce doporučí. Neváhal, natáhl si džíný, skočil do svého medůura a už si to mazal do města. Za dvě hodiny byl zpátky s kyticí a lahví francouzského archivního vína, za téměř patnáct stovek. „Teď jenom chybí ten správný ohoz, úprava fasády, parfém, velký kus odvahy a je to v cajku,“ řekl si pro sebe Jarda a začal si vybírat garderobu. Při pohledu do zrcadla byl sám se sebou spokojen a s konstatováním, že lepší už to nebude, si objednal k domu taxi na půl dvanáctou.

„Tak panstvo!“ vyzval otec Václav Hrouda všechny přítomné po snídani. „Udělejme

rekapitulaci celodenního menu. Tak jako přípitek si dáme bílé Cinzáno s citronem. Pak bude následovat hovězí vývar s domácími nudlemi a játrovými knedlíčky, vid' maminko,“ a mlsně si olízl horní ret. „Jako hlavní chod a určitě zlatý hřeb oběda, bude výborná maminčina svíčková na smetaně, s houskovým i bramborovým knedlíkem. Musím podotknout, že bramborové knedlíky si беру na starost já. Vše bude zapíjeno vínem, pivem a nealkoholickými nápoji rozmanitých chutí.“ Než se Václav nadechl k dalšímu monologu, skočila mu Kamila do řeči. „Tak jsme slyšeli tatínka a teď poslouchejte mě! Všichni víme, kdo a proč k nám na oslavu tátových narozenin přijde.“ „Co tím chceš, mami, naznačit?“ vyskočila Zita, jako by jí bodla vosa. „Vůbec nic!“ ostře odpověděla Kamila na Zitino vyštěknutí. „Chci pouze říct, abychom si všichni snažili zachovat jistou úroveň a nadhled, nad případnými choulostivými tématy, jako jsou peníze, politika nebo těhotenství. Zejména bych snažně prosila tatínka, ať upustí od svých případných komentářů a bonmotů, které velice rád používá, zejména po požití jisté dávky alkoholu.“ „To snad chceš naznačit, abych na oslavě svých narozenin se napájel žabí vodou nebo ještě něčím horším?“ vyskočil ze židle Václav. „Samozřejmě, že

ne,“ upokojila jej Kamila. „Ale měl bys zachovat určitou dekoru a snažit se nebruslit na tenkém ledě témat diskuse, které jsem již naznačila.“ „To je teda voprúz,“ vmísil se do hovoru Bořek. „To bude s tátou zábava, jako o funuse“ pronesl znechuceně a odkráčel do svého pokoje. „Já myslím, rodičové, že si zbytečně děláte starosti,“ pronesla Zita. „Jarda je normální kluk, takže ve všech směrech můžete být klidní.“ Zbytek dopoledne se nesl ve znamení přípravy polední hostiny a samozřejmě i v uklízení, již dávno, několikrát uklizeného domu. Jakmile se blížilo poledne, tak Zita byla jako na jehlách a pobíhala od jednoho okna k druhému. Konečně se dočkala!

Před brankou zastavil taxík, ze kterého se s velkou kyticí a balíkem, vysoukal Jarďa. Měl na sobě běžové tvídové sako, tmavou košili s kravatou a světlé kalhoty sportovního střihu. Obuté měl světlé mokasíny, které doplňovaly jeho perfektní oblečení. Zita okamžitě vyrazila Jarďovi otevřít ke dveřím a ještě se stačila v klusu zastavit u zrcadla v předsíni, aby zkontrolovala svoji vizáž a zavolat do obýváku. „Jarďa už je tady!“ Otevřela dveře okamžik před Jarďovým zazvoněním. „Teda zírám!“ Zůstal zaraženě stát před dveřmi, ve kterých se

objevila Zita v přiléhavém tričku a krátké sukni, ze které vyčnívaly nekonečně dlouhé štíhlé nohy. Její upravené blond vlasy v ležérním stylu a perfektní líčení z ní udělalo objekt nočních snů mužského plemene od puberty, až do posledního vydechnutí. „Nezírej a pojď dovnitř!“ chytila jej za ruku a vtáhla do předsíně. „Civíš na mě, jako bych byla nějaké strašidlo,“ smála se a vlepila mu pusy. V tom se Jarda vzpamatoval, chytil ji do náruče a pusy ji vrátil takovým stylem, až se jí až zatočila hlava. Rychle ucukla a energicky jej od sebe odstrčila, rozpálená jako pekařská pec. „Co šlíš, vždyť nás mohou vidět naši!“ smyslně mu zašeptala do ucha a se slovy, nezouvej se a pojď, jej vtáhla do obývacího pokoje, který se přímo leskl čistotou. „Já vás zdravím, mladý muži!“ ozval se hlas za Jardovými zády a ve dveřích se objevil Zitin otec Václav Hrouda. Jarda se rychle otočil a uviděl jeho rozesmátou tvář s rukou napřaženou k pozdravu. „Dobrý den, pane Hrouda, já jsem Jarda, teda Jaroslav Koubek mladší“ a pevně stiskl podávanou ruku. Na Václavově výrazu bylo vidět, že s představením Jardy je očividně spokojen. „Posadte se u nás, mladý muži a udělejte si pohodlí,“ ukázal Václav na křeslo a sám si sedl na sedací soupravu. Jarda si hned představil, že když se potom všichni posadí, bude sedět jako obžalovaný

před soudem, což byla pro něj hrozná představa. „Promiňte, pane Hrouda, ale rád bych se posadil zde,“ a ukázal na sedačku. „Rád bych viděl, na tyto dva krásné obrazy.“ „Ovšem!“ zahlaholil Václav a sám si sedl do křesla. „Vás zajímají francouzští impresionisté?“ zeptal se, jakoby mimochodem. „Tak se to nedá říct, že by mě zajímali, ale líbí se mi jejich obrazy. Ten vlevo jsou určitě Picassovy „Červené střechy“ a vpravo je Cézanův obraz „Zátiší s cibulemi,“ trochu nejistě odpověděl Jarda. „No, teda, překvapil jste mě, mladý muži. Máte pravdu. Nejsou to samozřejmě originály, ty jsou v Paříži, ale jsou také odtamtud. Tyto reprodukce se za malý peníz tam dají koupit na každém rohu!“ dodal Václav. „Slyším hlasy, a vida, vy zde diskutujete o umění a beze mne.“ S těmito slovy vstoupila Kamila Hroudová do obývacího pokoje. „Já vás vítám, Jaroslave,“ obrátila se Kamila na Jardu a podala mu ruku. Zita rychle přiskočila a podala Jardovi kytici nádherných gerber, se kterou Jarda přijel. Stiskl podanou pravici se slovy. „Jmenuji se Jaroslav Koubek mladší a přijměte ode mne tuto pozornost,“ a předal Kamile květiny. „Děkuji, ty jsou nádherné!“ a vložila je do již připravené vázy. V tom se ozvala Zita. „Když už jsme tady všichni, tak bychom mohli tátovi popřát. Co na to říkáte?“ Všichni se

na sebe podívali a uznali, že to není špatný nápad, proto spěchali každý pro svůj dárek. Václav se postavil doprostřed obýváku a očekával příchod gratulantů. Jako poslední mu pogrataloval Jarda se svou krabicí, která svým tvarem, velikostí a váhou skrývala před ním dárek, který si troufnul na 100% odhadnout. Ihned se pustil do rozbalování, a když uviděl krásnou láhev francouzského vína, rozlil se po jeho tváři uznalý úsměv na Jardovu adresu. „Máte vkus, mladý muži, což u dnešních mladých lidí je velice vzácné koření!“ uznale poděkoval Jardovi. Zita byla v sedmém nebi, neboť věděla, že Jarda v prvním kole s tátou vyhrál na body. To už se ve dveřích obýváku objevil Bořek s podnosem, na kterém byly naplněny skleničky červeným vínem k přípitku. Obcházel s bravurou číšníka všechny přítomné, aby se chopili skleničky a začal falešně notovat popěvek „dlouhá léta zdraví byli“, až jej Kamila ostrým pohledem zarazila a sama se ujala pronést přípitek. „Přejeme ti tatínku, mnoho zdraví a osobní pohody, jak doma, tak i hlavně ve škole, abys všechny problémy řešil s nadhledem, bez emocí a snažil se naslouchat všem, i přes názorové rozdíly, a měl nás všechny rád, jak tomu bylo doposud.“ Pozvedla sklenici a všichni si vzájemně přitukli a společně zazpívali známé „živijó“. Potom

si zařukáním na skleničku vzal slovo sám oslavenec. „Já vám všem velice děkuji za dárky a gratulace, které mi udělaly velikou radost, zejména ta láhev francouzského vína, o kterém jsem jenom četl a teď jej budu moci i ochutnat. Jenom ty vaše gratulace, kdyby se měly do puntíku splnit, tak by mě vynesly na úroveň svatých nebo samotného Ježíše Krista. Já vám ale, po vzoru našich politiků slibuji, že vaše přání a naděje kladeny v mou osobu nezklamou.“ „Toho si, Jardo, nevšímejte,“ vložila se Václavova monologu Kamila. „Náš tatka je už takový, že i z vážných věcí si dokáže dělat kašpary.“ „Dobře, teda vážně,“ obřadným hlasem promluvil oslavenec. „Nevím jak vy, ale já mám hlad, jako ředitel loutkového divadla. Maminko, co ty na to? Můžeme zahájit hodokvas?“ obrátil se Václav na Kamilu. „Samozřejmě, pojďme do jídelny a můžeme začít obědovat,“ otevřela Kamila dveře a začala usazovat všechny ke stolu. „Ty si umyj ruce,“ procedila mezi zuby Kamila, když ji Václav míjel ve dveřích. „Rozbaloval jsi dárky!“ Aniž by oponoval, zamířil do koupelny a za moment byl zpátky. Usedl do čela prostřeného stolu, popřál všem dobrou chuť, čímž odstartoval lukulské hody, kde hlavními aktéry byla nudlová polévka s játrovými knedlíčky a znamenitá svíčková s knedlíky obojího druhu.

„Ireno, můžeš mi říct, kde je ten náš povedený synátor, když jeho auto stojí před garáží a blokuje mi výjezd?“ rozzlobeně volal ode dveří do prostorné haly své vily Jaroslav Koubek starší. „Cos povídal?“ ozvalo se z nitra koupelny. „Můžeš, prosím tě, vylézt z té koupelny a laskavě mě poslouchat!“ našťavaně zvedl hlas Jaroslav. Z koupelny vykoukla ježatá hlava s krémovou maskou na obličeji v barvě pistáciové zmrzliny. „Chtěl jsi něco?“ promluvila zelená příšerka. „Fuj! To jsem se lekl, nemůžeš si přes hlavu hodit nějaký hadr, když jsi tak zohavená? Co kdybych tu někoho měl!“ rozčiloval se Jaroslav. „Bla, bla, bla. To je všechno, cos mi chtěl drahý?“ zeptala se příšerka. „Chtěl jsem jenom vědět, kde je ten náš holomek, protože jeho kára mi blokuje vjezd a já nemůžu najít náhradní klíče!“ nakvašeně a jasně artikuloval Jaroslav. „Náhodou vím,“ ozvala se příšerka z koupelny. „Jel taxíkem na oslavu narozenin Zitina otce a velice si dával záležet na své vizáži.“ „Tomu nerozumím. Co mají společného narozeniny Zitina tatíka s naším Jardou?“ kroutil hlavou Jaroslav. „Co asi!?“ Ozvalo se z koupelny. „Kdyby sis trochu všímal rodiny a nelítal po všech čertech, tak bys věděl, že Jarda a Zita spolu už více než rok chodí a nedala bych hlavu na špalek za to, že na nás chystají nějaké překvapení!“ „Co

myslíš tím překvapením?“ vyhrkl vyděšeně. „No zatím nic určitého, ale už si o tom cvrlikají vrabci na střeše, že ti dva do toho chtějí praštit.“ „Co blbnou, musí?“ vykotal ze sebe. „Zatím ne, to vím jistě, ale co není, může být!“ „Když tak o tom přemýšlím,“ zadumaně nahlas uvažoval Jaroslav. „Tak ta Hroudovic holka, ta Zita, je pěkný kus ženský. Ani se, tomu našemu troubovi, nedivím, já být mladší.“ „Tak co bys?“ ozvalo se z koupelny. „Ale nic bych a sundej si z obličeje tu maškaru, když se bavíme o vážných věcech a pojď sem!“ „No, už jsi spokojený, Jaroušku?“ sladce zašveholila Irena, když odmaskována vylezla z koupelny. „Prosím tě! Neříkej mi Jaroušku!“ navztekaně zareagoval Jaroslav. „Já nemohu za to,“ pokračovala Irena sladkým tónem. „Že tví rodiče, ti dali tak debilní jméno!“ „Debilní je, když se debilně vyslovuje!“ ohradil se Jaroslav. „Tak vysyp, co víš, když už to vědí všichni vrabci!“ radikálně uťal slibně se rozvíjející konverzaci, na téma svých rodičů. „No, v kosmetičce jsem zaslechla, jak se baví dvě Zitiny kamarádky, když čekaly s maskami na ksichtě. Ta jedna pořád něco mlela o svatbě, jaké bude mít šaty, družičky, hostinu a jiné blbosti, zatím co ta druhá jí skočila do řeči s tím, že něco podobného chystá Zita Hroudová s Jardou Koubkem. Obě nevěděly,

že jsem za paravánem, tak jsem všechno slyšela. To víš, že jsem hned uhodila na toho našeho troubu, co že je na tom pravdy. Představ si, že mi řekl, ať jsem v klidu, že se všechno včas dovíme. Tak co na to říkáš?“ obrátila se na Jaroslava. „Co bych asi na to měl říct? Má roky, svůj rozum, prachy, tak když o tom uvažuju, proč ne? Zita je pěkná a chytrá holka ze slušné rodiny.“ „Poslyš,“ ozvala se Irena. „Nezdá se ti, že ti Hroudovi nejsou nějak vidět? Ona je sice doktorka, ale na primářskou židli dětského oddělení se vůbec nehrne a on jako středoškolský učitel se taky nikde nezapojuje.“ „Jak to víš?, zeptal se Jaroslav. „Jak asi?!“ Víš, ty vůbec, kolik se v mých salónech vystřídá za den ženských? Každá něco kvákne a ke mně, se donese tolik věcí, o kterých nemáš ani ponětí!“ „Doufám, že o mě se tam nedrbe!“ ohradil se Jaroslav. „To si jenom myslíš. Vždyť peníze, úspěch a společenské postavení působí jako červený hadr na býka v tomto státě. Ty ani netušíš, kolik lidí nám závidí!“ hořce konstatovala Irena. „Tak nemají být připosraní blbci a využívat ten bordel po revoluci tak, jak to dělám já!“ rozčileně zareagoval Jaroslav. „Stačí se trochu angažovat, sem tam někoho podmáznout a hlavně mít zaručené informace o pohybu majetku, financí a osobách, které ti ty informace podávají. Ty si

myslíš, že estébáci zlikvidovali všechny materiály o svých lidech? Zapomeň. Není toho málo, co koluje mezi lidmi. Já sám jich mám hezkých pár, o velice vysoce postavených lidech, kteří mi teď musí zobat z ruky. Jsou to takové pojistky, proti těm závistivým a neuznaným pitomcům, co do všeho strkají nos a sami z toho mají hovno!“ ukončil svůj monolog Jaroslav. „Já ale nevím, jestli by s těmi tvými argumenty souhlasili Zitini rodiče,“ opatrně pronesla Irena. „Jsou to prý velice vzdělaní a nekonfliktní lidé, říkají ženské v mých salónech.“ „Prosím tě, v jakýchto salónech, ty tvoje drbny tlachají?! Vždyť to jsou jen obyčejná holičství, které jsi ty nazvala salóny krásy!“ neodpustil si Jaroslav rýpnout do manželčiny podnikatelských aktivit. „Však ten tvůj palác aut je taky původně obyčejná autosprávkárna!“ podrážděně reagovala Irena. „To, že se tady budeme hádat, nám neřeší základní problém,“ ukončil slovní potyčku Jaroslav. „Proto se ho jednoduše zeptáme přímo, až se vrátí domů!“ dodala Irena a šla si do koupelny dodělat make up.

Když dojedli a Zita s Bořkem umývali špinavé nádobí, vybídl Václav Hrouda Jardu, že mu ukáže svou malou sbírku archívních vín z Moravy a Slovenska. Jarda ochotně souhlasil a následoval

pana Hroudu do malého sklípku, který původně sloužil jako úschovna všelijakého starého harampádí po minulých obyvatelích vilky. Na speciálních regálech byly pod předepsaným úhlem uloženy desítky lahví vína. Každý regál byl opatřen štítkem, který informoval návštěvníky o druhu, původu a roku sklizně jednotlivých druhů vín a zároveň informoval o oceněních, které tyto vina získala na různých výstavách. Celkem Jarda odhadoval, že ve sklípku je uloženo dobrých pět set lahví různého vína. „To teda zírám, pane Hrouda. Nikdy jsem nic podobného neviděl!“ užasle prohlásil Jarda. „Z toho si nic nedělejte, mladý muži. V životě vás toho čeká ještě více než pohled na pár zaprášených flašek vína.“ „Mohl bych vás, pane Hrouda, o něco požádat?“ „Jistě, ven s tím, mladý muži!“ rozverně vyzval Jardu Václav. „Říkejte mi Jardo, jako vaše manželka. To oslovení „mladý muži“ mi vyvolává mrazení v zádech. Je to takové studené jako led.“ „Máte pravdu,“ zamyslel se Václav. „Je to taková profesionální deformace, říkat každému, mladý muži, i když je někdy o málo let mladší než já. K nám, totiž do školy chodí i tzv. dálkaři a večerňáci, kteří si na stará kolena, musí doplňovat vzdělání, jinak je vylejou z práce. Já jim všem říkám, mladý muži, nebo mladá dámo, neboť

nejsem schopen si je všechny zapamatovat jmény. Tímto oslovením nikoho neurazím, spíše mu pozvednu sebevědomí, ale to platí spíše u žen pokročilejšího věku. Budu vám tedy říkat Jardo a šmytec. Co tomu říkáte, mladý muži, promiňte, Jardo?“ „Děkuji vám, pane Hrouda, na to určitě časem zvyknete.“ ujistil jej Jarda. „Časem? Jak tomu mám rozumět, Jardo,“ zamyšleně zareagoval Václav na jeho poznámku. „No, já jsem, nebo my se Zitou, jsme vám oběma chtěli něco oznámit!“ rozpačitě začal Jarda. „Takže by to chtělo ukončit tuto exkurzi, vylézt nahoru a ochutnat to vámi darované, jistě znamenité, francouzské víno a při té příležitosti si vyslechnout to vaše oznámení,“ obřadně pronesl Václav. „Když se usadili v obývacím pokoji k nalitým skleničkám, Jarda se rychle omluvil a poodešel k oknu volat mobilním telefonem. Václav sice věděl, že tato vymoženost ve světě již dávno funguje, ale v české kotlině mělo telefon jen málo vyvolených. Nenechal na sobě nic znát a tvářil se jako by to bylo úplně normální. Za chvíli zastavil před Hroudovými taxík a taxikář spěchal ke dveřím s obrovskou kyticí rudých růží. Jak jej Jarda uviděl, okamžitě spěchal otevřít a převzít zásilku. Potom obřadně vešel do obýváku, vzal Zitu za ruku a předstoupil s ní před udivené manželzy Hroudovy.

„Paní Hroudová, pane Hrouda,“ začal nesměle a neobratně podával obrovský pugét růží Kamile. „Já vás tímto žádám, o ruku vaší dcery Zity!“ vykoktal ze sebe a ze saka vytáhl krabičku, ve které, když ji otevřel, se zaleskl briliantový prsten pro Zitu. Dá se říct, že všichni tři nic takového nečekali. Rodiče tuto oficiální žádost a Zita ten nádherný zásnubní prsten. První se vzpamatovala Zita a skočila Jardovi kolem krku a před zraky překvapených rodičů mu vlepila nefalšovaný francouzák, který trval celou věčnost. Druhý se vzpamatoval otec Václav, obřadně si odkašlal, čímž přerušil milostné objetí své dcery a Jardy. Zita si okamžitě zkusila nasadit právě darovaný prsten a vůbec nečekala na reakci rodičů. „To jsou příliš silná slova, mladý muži, teda Jardo,“ začal rozpačitě reagovat na toto oznámení otec Václav. Také Kamila stála s pugétem růží jako Lotova žena a nebyla schopna ze sebe vypravit jediné slovo. Nejlépe to vyřešil Bořek. Plácl se do stehů a prohlásil. „Konečně se něco bude dít v téhle díře. Drbny budou mít svátek, neboť taková zpráva zaplní všechny kvelby, hospody a věřím, že i farář v kostele, s touto informací vystoupí ve svém hlavním programu. A my obyčejní nepracující studenti se zadarmo najíme a napijeme při zapíjení Jardovy svobody. Budiž pochválena tato hodina!“

ukončil svůj proslov Bořek. Kamila se začala vracet do reality a stačila ještě zlým pohledem okomentovat Bořkův chvalozpěv. „No, já jsem z toho ještě trošku překvapená a zmatená, ale nic proti vám Jardo. Jak tuto informaci přijali vaši rodiče?“ zeptala se nesměle a očekávala Jardovu reakci. Jarda se podíval na Zitu, jednoduše pokrčil rameny a řekl. „Nevím, my jsme jim to ještě neřekli!“ a čekal, co řekne Zita. V tom se do debaty zapojil i otec Václav. „Takže my jsme byli taková premiéra a teď čekáte, co my na to?“ obrátil se na oba snoubence. „To se nedá tak říct,“ začala rozpačitě Zita. „Víš, tatko, Jarda měl strach z toho, co na to řeknete nejprve vy, protože on své rodiče postaví před hotovou věc.“ „To mi chceš říct,“ vyskočil Václav. „Že Jarda v sobě nemá ani kousek úcty vůči svým rodičům?“ „To ne!“ rychle vyhrkla Zita. „U nich to chodí jinak, než u nás, víš, tati?“ „Nevím sice, jak to kde chodí, ale základy úcty a slušnosti platily, platí a doufám, že i v této hektické, době budou platit i nadále!“ pronesl otec Václav a při tom se díval na Jardu. Ten se okamžitě vzpamatoval a snažil se rychle poopravit Zitin výrok. „Víte, pane Hrouda, to není úplně tak, jak to Zita formulovala. My se samozřejmě s mým otcem a matkou sejdem a společně je budeme informovat o

našem záměru!“ snažil se vysvětlovat Jarda. „Mám tomu rozumět tak,“ skočil Jardovi do řeči Václav. „Že i nám podáváte tuto informaci bez ohledu na naše stanovisko?“ „I tak to může být chápáno,“ přisvědčil Jarda na Václavovu otázku. Chvilku nastalo hrobové ticho, které bylo přerušováno tikotem hodin. „Je mi to trapné,“ začal Jarda. „Ale my oba vás ujišťujeme, že jsme se již rozhodli a byli bychom rádi, abyste naše rozhodnutí respektovali, bez ohledu na svůj názor. Takto to budeme prezentovat i mým rodičům. Neberte to tak, že si vás nevážíme, ale my jsme dospělí lidé a chceme se rozhodovat sami.“ „Dobrá, tak jak si to oba představujete v praxi,“ zeptala se Kamila. „Už to máme, mami, všechno promyšlené!“ chopila se iniciativy Zita. „Svatba bude 20. července na zámku Hluboká a svatební hostina v zámecké restauraci. Ubytování svatebčanů je zajištěno v penzionu Růže přímo pod zámkem. Na druhý den bude podávána pozdní snídaně v areálu penzionu formou švédských stolů. Celou organizaci svatby jsme zadali profesionální firmě z Prahy, která zajišťovala svatby různých celebrit, takže mají s tímto bohaté zkušenosti.“ „Ještě bych dodal,“ přerušil Zitu Jarda. „Dopravu jsme zadali pražské taxikářské firmě, která vlastní i bílého rols-royce pro nevěstu. Já jako

ženich pojedou ve stříbrném lincolnu z jedné budějovické firmy. Ty taxíky budou samozřejmě mercedesy, protože je prodáváme a na naši žádost budou bez označení a v jedné barvě. Tak si svatebčané nebudou závidět, že někdo má lepší barvu auta. Zhruba to vypadá, že na svatbě bude asi 200 lidí ze strany ženicha a proto bychom chtěli vědět po vás, koho pozvete ze strany nevěsty. Doufám, že jsem na nic nezapomněl?“ obrátil se Jarda na Zitu. „A víš, že jo?“ zapomněl jsi na hudbu. „Víte, kdo nám bude hrát večer?“ obrátila se Zita na udivené rodiče. Václav se s Kamilou na sebe podívali a svorně ze sebe vyrazili „Michael Jackson!“ „Ten sice ne, ale máme slíbeného Michala Davida a možná přijede i Hanka Zagorová s Karlem Vágnerem!“ oznámila Zita jména známých umělců, jakoby se jednalo o zcela běžné místní hudebníky, hrajících na hasičském bále. „Jak vidím, všechno máte perfektně naplánováno a po nás chcete, abychom pro váš návrh zvedli ruku jako na stranické schůzi,“ podotkl otec Václav Hrouda. „To ne, tati!“ nešťastně zvolala Zita. „My nechceme, abyste s naší svatbou měli nějaké starosti, proto jsme všechno zařídili a připravili dopředu!“ „Milá Zituško!“ vložil se do její řeči otec Václav. „Nemusím být učitelem matematiky, abych si

spočítal, co takový podnik bude vlastně stát.“ „Promiň, tati, že tě přerušuju,“ skočila mu do řeči Zita. „Celou finanční stránku naší svatby si bere na starost Jarda a firma jeho otce.“ „To je sice pěkné,“ kontroval Václav. „Ale podle vaší řeči, otec Jardy o vaší svatbě, zatím nemá ani páru!“ „Nemějte strach, pane Hrouda!“ ujišťoval Václava Jarda. „Jak znám svého otce, tak udělá pro nás všechno, oč jej požádáme. Jsem přece jeho jediný syn!“ Otec Václav Hrouda musel před tímto argumentem ustoupit a v hloubi své duše si přál, aby mladý Jarda Koubek měl v tomto pravdu.

„Já se z toho pořád nemůžu vzpamatovat,“ začala Kamila, když večer uléhala vedle svého manžela, který už měl toho, po perném dni, také dost. „Cos to říkala?“ vzpamatoval se Václav z polospánku. „Že to nemůžu nějak strávit,“ odpověděla Kamila. „Co strávit, tu svíčkovou, nebo ten narozeninový dort, který byl znamenitý?“ dělal ze sebe hloupého. „Vždyť víš, co myslím, tu svatbu přece!“ „Jo svatbu? Tak tu zatím беру s rezervou, protože mladí dělají účet bez hostinského, myslím tím Koubka seniora. My totiž s našimi úsporami, včetně pohřebního, můžeme Zitušce vystrojit veselku na úrovni ala Kuba Dařbuján. Vždyť ty naše úspory, by nebyly

ani na ozdobení aut a kytičky pro svatební hosty! Zkrátka, jestli se ta svatba uskuteční podle jejich scénáře, tak my dva, maminko, tam budeme vystupovat pouze jako kompars, který nebude mít ani poradní hlas!“ ukončil svou řeč a zhasnul lampičku na své straně postele. „Víš co je nejhorší Václave? Já mám také takový pocit,“ smutně odpověděla Kamila.

„Dobrý den vespolek!“ pozdravil žoviálně Václav Hrouda všechny přítomné, jakmile ráno vstoupil do sborovny. Tam již popíjelo svou ranní kávu několik Václavových kolegů a kolegyně, v čele s fyzikářkou Čapkovou. „Dobrý den, pane kolego,“ chopila se iniciativy Čapka, zatímco jiní jen kývli na pozdrav hlavou s obligátním ahoj, aniž by odtrhli oči od ranních novin. „Všichni už netrpělivě čekáme,“ pokračovala suchá sardel. „Co nám povíte o novinkách, které se nesou městem.“ „Nevím, paní kolegyně, o jakých novinkách mám vědět? Jestli se stal nějaký převrat, puč, nebo demonstrace, tak já vám přísahám, že v tom nejedu!“ Zvedl dva prsty pravé ruky. „Jen se nedělejte, pane kolego,“ nedala se odbýt Čapka. „Celým městem se nese údajně zaručená zpráva, z věrohodných zdrojů, že vaše dcera Zita, byla předevcírem požádána o ruku

jistým Jaroslavem Koubkem, synem největšího podnikatele a lídra lidové strany v našem kraji!“ „Nepovídejte, paní kolegyně, taková zaručená informace a já o ní nic nevím?“ udělal Václav hloupého. „To mi chcete říct,“ zaútočila Čapka. „Že tato zaručená informace, nemá reálný základ, pane kolego?“ „Abych řekl pravdu,“ zeširoka odpověděl Václav. „Tak nějaký chabý základ tato informace má, ale jestli je reálný, to ví jen ten nahoře“ a ukázal prstem ke stropu. „Nyní mě paní kolegyně omluvte, musím do hodiny“ a grandiózně odkráčel ze sborovny, aby zabránil dalším otázkám své zvědavé kolegyně.

„Dobré jitro, paní doktorko!“ pozdravila zvesela Kamila staniční sestra Gabriela, když ráno vstoupila do ordinace. „Vám také, Gabrielo,“ odpověděla Kamila a pokračovala. „Vy máte nějakou dobrou náladu při pondělí. To se hned tak nevidí! Až zjistíte, co nás dneska všechno čeká, tak už nebude mít moc chuti do zpěvu,“ zažertovala Kamila. „To by snad bylo asi poprvé, paní doktorko, že by vás něco připravilo o optimismus a dobrou náladu! I když nevím,“ zarazila se. „Jestli vám už optimismus nevzala ta novina o vaší Zitě a mladým Koubkovi, která hned ráno do nemocnice pronikla od paní

Mráčkové z obchodu. Já teda, paní doktorko, o tom prakticky nic nevím,“ pokračovala Gabriela. „Ale zaslechla jsem to i v autobuse, jak se tam bavily dvě známé drbny z naší ulice.“ „Víte, sestři,“ rozmrzele odpověděla Kamila. „Jistě, že o tom něco vím, ale zatím to byla jenom taková „kách“ zpráva, kterou nám Jarda se Zitou řekli u příležitosti oslavy Václavových narozenin. To víte, že jsme to oba tak narychlo nemohli přežvýkat, ale co v tom my naděláme? Jestli se už rozhodli, tak my jim v tom bránit nebudeme,“ uzavřela debatu na toto téma. „Nezlobte se, paní doktorko, že se ptám. Je ta svatba už akutní nebo na termínu nezáleží?“ zeptala se zvědavě Gabriela. „V tom vás mohu, i vaše známé drbny z ulice ujistit, že zatím u Zity těhotenství nehrozí!“ odpověděla chladně na Gabrielin neomalený dotaz a vyšla z ordinace, na obchůzku oddělení.

„Ahoj miláčku!“ ozvalo se ze sluchátka, když jej Zita zvedla a představila se. „Co se, Jardo, stalo, že mi voláš do práce?“ zeptala se Zita starostlivě. „Celkem nic,“ ozvalo se ležérně ze sluchátka. „Jenom naši tě zvou v sobotu na oběd.“ „Jak to?“ vyhrkla udiveně. „Ty už jsi jim něco říkal?“ „Ne, jenom jsem byl doma vyzpovídán, když jsem se

vrátil od vás a naznačil jsem, že s nimi potřebujeme oba mluvit. Stejně se mi zdálo, že vědí, odkud vítr vane. Jakoby to pozvání měli už předem připravené.“ „Asi to tak bude lepší,“ vzdychla Zita. „Stejně jsme se na to chystali. Oni nás předběhli a udělali to za nás.“ „Máš pravdu,“ ozval se Jarda. „Ještě mi řekni, kdy končíš, a já si pro tebe přijedu. Zajedeme si na nějakou dobrou večeři, kde všechno detailně probereme, abychom se v sobotu nedomlouvali před našima.“ „Končím v šest, tak pa, už se na tebe těším!“ poslala Jardovi pusu po sluchátku a zavěsila. Chvilku stála nad zavěšeným telefonem a snažila se představit, jak to v sobotu bude u Koubkových probíhat. Z myšlenek ji vytrhlo zapípání signálu z monitorovacího zařízení jednoho z pacientů a uvedlo ji do reálu.

Byla sobota a přesně v 11.30 zastavil před vilkou Hroudových černý mercedes, ze kterého vyskočil člen ochranky Koubka staršího a otevřel zadní dveře, zatím co řidič seděl nehnutě za volantem. „Ahoj rodičové, mám tady taxi!“ zvolala Zita do prostoru domu a utíkala ke dveřím. Nezapomněla se letmo zastavit před zrcadlem a zkontrolovat svou perfektní vizáž. Však nad výběrem šatů, účesem a líčením strávila dobré dvě hodiny. Jak přicházela

k brance, člen ochranky přiskočil, otevřel ji a bleskově profesionálně shlédl oba konce ulice, jestli nepřijíždí nějaké auto. Podal Zitě ruku a se slovy, prosím madam, ji rychle pomohl nastoupit do černé limuzíny s neprůstřelnými a neprůhlednými skly. „Kamilo, vidělas to!?“ zvolal Václav od okna v obýváku. „Vidím,“ ozvala se Kamila z jídelny. „Co tomu říkáš?“ přispěchal Václav do jídelny za ní. „Nezdá se ti, že je to jako v těch amerických filmech, co teď denně běží v televizi? Vždyť ona do toho auta nastupovala jako nějaká princezna!“ „Ty máš ale přirovnání,“ utrousila Kamila a odešla do kuchyně. Václav ji následoval, posadil se na židli a spustil. „Trošku jsem se na toho starého Koubka přeptal.“ Kamila se prudce otočila od sporáku, vyvalila na něj oči a vybuchla. „Ty ses snad pomátl, Václave! Teď, když o tom drbe celé město, tak ty se začneš vyptávat na otce svého potencionálního zetě. Tys nevěděl, že je to největší zvíře v kraji po revoluci a že má pařáty tak dlouhé, že sahají až do Prahy? Kdyby ses trošku zajímal o dění kolem, tak bys věděl, že je na kandidátce lidovců do parlamentu. Říká se, že jeho kontakty a prachy jej do poslanecké lavice dostanou.“ „Jenom, aby jej dřív nedostaly na lavici obžalovaných před soud!“ podotkl Václav a pokračoval. „Víš, já měl vždy rád všechny politiky

jako osinu v zadku a ty černoprdelníky zvlášť. Vždyť to je jediná strana, která zatím byla ve všech vládách od založení republiky a s takovým ksindlem se já mám dostat do rodiny?“ zakroutil nevěřícně Václav hlavou. „Prosím tě,“ spustila Kamila. „Ty děláš, jako by sis jej měl vzít ty! Jarda ten je úplně jiný a o politiku se nestará.“ „To máš sice pravdu,“ přisvědčil Václav. „Ale za to se velice pilně stará o kšefty, které mu jeho tatík dohazuje. A ty si myslíš, že to není politika?“ „Já se ti divím, Václave. Místo, abys byl rád, že se ti dcera provdá do bohaté rodiny a nebude muset počítat každou korunu, tak strkáš nos do věcí, po kterých ti je houby.“ „Jak myslíš zlato, ale až padne kosa na kámen a všechny ty slavné disidentské a ukřivděné podnikatele, či podnikavce, pozavírají, tak my budeme chodit kanálama a každý slušný člověk si před námi odplivne, když nás náhodou potká. A naše Zituška, ta skončí jako uklízečka na patologii!“ pronesl své černé vize, zvedl se ze židle a odešel z kuchyně.

Před černou limuzínou se automaticky otevřela vrata do vjezdu vily Jaroslava Koubka. Vůz zastavil před hlavním vchodem, od kterého se odpoutal urostlý mladík v černém obleku s tmavými brýlemi na očích a otevřel zadní dveře auta, aby pomohl Zitě

vystoupit. Druhý chlapík mezi tím vyskočil z auta a spěchal zajistit automaticky se zavírající bránu. Zita se rozhlédla po rozsáhlém pozemku před vilou a stačila zaznamenat všudy přítomné kamery, které mapovaly každou sebemenší část domu a celého areálu. Uvědomila si, že od její minulé návštěvy se u Koubků toho mnoho změnilo. Zejména ji zarazilo takové množství zabezpečovacích zařízení a mnoho divných chlápků v tmavém oblečení, kterým se pod levým ramenem zřetelně rýsovala boule na saku. V tom ze dveří vyběhl Jarda s nádhernou kyticí gerber, uchopil Zitu za ruku a vlepil jí pus, kterou vůbec nečekala. Obřadně ji přivítal a s kyticí v ruce, ji vedl do domu. V přijímací hale ji posadil do hlubokého koženého křesla, kterých tady bylo kolem kulatého skleněného stolku několik. V tom se otevřely automatické posuvné dveře a do haly vstoupili manželé Koubkovi. Irena Koubková měla na sobě vínově červené koktailové šaty, zřejmě od Versaceho, a na nohou lodičky s vysokým podpatkem ve stejné barvě, zřejmě od stejného návrháře. Jaroslav Koubek zvolil sportovní oděv s doplňky laděnými do safari stylu od Huga Bosse. Zita vyskočila z pohodlného křesla a postavila se vedle Jardy. „Ale jen sedte, Zituško,“ promluvila sladkým hlasem Irena a s otevřenou náručí se hnala

k Zitě. Ta, než stačila cokoliv udělat, dostala dva polibky na obě tváře, od své potencionální tchýně. Jaroslav Koubek k Zitě přistoupil a obřadně jí podal ruku se slovy. „Tak vás tady u nás vítám, slečno Zito.“ Jarda byl tak překvapen reakcí svých rodičů, že nestačil říct ani slovo a stál tam jak špatně vyřezaný svatý. „Tak se posadíme, abyste nám nevynesla spaní“ zažertoval otec Koubek a nabídl jí místo naproti sobě. Jarda se netvářil nijak nadšeně, protože při pohledu na Zitinu krátkou sukni si uvědomil, proč tátovi máma někdy ve vzteku říkala „starý prasáku“. Zita si toho byla vědoma, proto si sedla způsobně s koleny těsně vedle sebe. Irena její reakci pochopila a šlehla pohledem po svém muži tak, až se jí zdálo, že se malinko příkrčil a svůj pohled přesměroval více na stranu krbové stěny, kde viselo několik obrazů slavných malířů. Ihned se ujala role hostitelky a zeptala se přítomných. „Kdo si co dá k pití?“ Potom domácím telefonem předala objednávku jakési Magdě a posadila se do křesla. „Vám, Zituško, nemusím povídat, že Jaroušek už nám všechno pověděl“ a obrátila se na Jardu. „Prosím tě, mami, neříkej mi pořád Jaroušku, jako nějakému prvňákovi. Připadám si potom jako debil!“ nahněvaně zareagoval Jarda. Mezi tím nějaká Magda přinesla objednané pití, postavila je na stůl

a tiše odešla. „Jak si přeješ!“ řekla nakvašeně matka. „Ale uvědom si, že tvůj dědeček byl také Jaroslav! Táta a ty, jste Jaroslavové, a jestli bůh dá, tak i to vaše malé bude Jaroslav.“ Zita se zděšeně podívala na Jardu a rychle dodala. „Ale, paní Koubková, my s Jardou nic takového neplánujeme a vzít se chceme proto, že se máme rádi a je nám spolu dobře!“ „Ale to já všechno vím, Zituško. Já jen tak dopředu, víte? Co není, může být a náš táta,“ obrátila se na Jaroslava Koubka. „Už se nemůže dočkat malého Jaroslava Koubka čtvrtého. Dovede si ho představit, jak by tady chodil jako holub a naparoval by se před všemi těmi nýmandy z okolí a hlavně Prahy?“ „Nepřeháněj, Ireno!“ vložil se do hovoru Jaroslav. „Je to sice krásná představa, ale na to si budeme muset ještě chvílku počkat, že?“ obrátil se na Jardu a Zitu se skleničkou v ruce, kterou, jako by je vyzval k přípitku, na ještě nenarozeného potomka. Jakmile se napili a postavili sklenky na stůl, iniciativy se ujal Jarda a spustil. „Vážení rodičové! Nyní vám oficiálně představuji Zitu Hroudovou, kterou jsem minulý týden, před jejími rodiči, požádal o ruku. Oba jsme jim nastínili naší představu svatby tak, jak jsem vám ji potom pověděl i já. Zitini rodiče nebyli proti a vám se náš nápad také zamlouval. Teď jenom zbývá dořešit detaily a naplánovat setkání

obou rodin. Uvažovali jsme se Zitou,“ obrátil se na ní. „Že ta schůzka by mohla být přímo v místě dění svatby, myslím tím salonek v zámecké restauraci na Hluboké, kde bychom dojednali celý průběh svatby“ skončil a podíval se na oba rodiče. Zita s koleny u sebe čekala, jak budou reagovat. Slova se okamžitě chytila Irena. „To je Jarouš- Jardo skvělý nápad! Já bych si konečně mohla vzít na sebe ten kostýmek od Armániho, co mi jej přivezl tatínek z Paříže, vid' Jaroslave!“ a obrátila se na svého manžela. „To jistě, drahá,“ utrousil Jaroslav. „Ale my tam nepojedeme na módní přehlídku, ale domlouvat svatbu. Takže je celkem fuk, co si na sebe vezmeš. Budeme teda vycházet z toho termínu, který jste si tam už zajistili, a to je dvacátý červenec. Teď máme duben, takže je nejvyšší čas zajistit všechno potřebné tak, aby nás nic nemohlo překvapit!“ Jaroslav Koubek vstal, odešel do své pracovny a vrátil se s poznámkovým blokem a tužkou. Jarda se Zitou se na sebe podívali a oba se začali smát. „Čemu se smějete?“ zeptal se Jaroslav. „Ušel mi snad nějaký vtip? Povídejte!“ posadil se a čekal. „Víte, pane Koubek,“ začala Zita. „Už to, co Jarda naznačil mým rodičům, bylo více než odvážné. Oni si určitě mou svatbu nepředstavovali v takovém velkém stylu a s tolika hosty. My jsme z Moravy a tam je

zvykem, že veselku strojí nevěstini rodiče a ženich obstarává maso a pití. Proto si myslím, že naši byli trošku, nebo spíše více, zaskočení vaším návrhem. Určitě vím, že svatba takto pojatá, je pro mé rodiče, nad rámec jejich finančních možností. Nechtěla bych, aby se cítili jak sociálně nevyvážení rodiče, kteří nejsou schopni vystrojit své dceři pořádnou svatbu.“ Otec Jaroslav Koubek hleděl na Zitu, jako by nechápal význam jejich slov, až najednou se vzpamatoval a zareagoval. „Já tě chápu, Zituško,“ vyhrkl, zarazil se a rychle se omluvil za to tykání. „Jestli je to k vůli peněz, tak to si tví rodiče dělají zbytečné starosti! To my, tady v Jižních Čechách, máme také takový zvyk. Prvorozený syn si vybírá svou manželku k zachování rodu, a proto veškeré náklady na svatbu nese jeho rodina. Nevěsta přináší jen symbolický oheň do rodinného krbu. Takže vaší rodiče, Zituško, se obávají zbytečně, protože svatba se koná v Jižních Čechách, takže bude podle našich tradic! Navíc, Jarda, je prvorozený a jediný syn! Tímto je všechno jasné“ vzal blok a tužku a začal rekapitulovat. Zita potom jenom seděla a nestačila se divit psanému scénáři komedie, ve které ona měla hrát hlavní roli.

„Tak co říkáš na naše?“ Zeptal se po chvílce mlčení Jarda, když nasedli do auta, kterým Zitu odvážel domů. „Nevím, pořád nad tím přemýšlím, jak tvůj táta dokáže úkolovat lidi a instituce, aniž by se jich na cokoliv zeptal. Nemám z toho dobrý pocit, a jak znám naše, tak ti z toho budou úplně vedle. Takové metody popisuje ve své knize „Kmotr“ Mário Puzzo! Nezdá se ti, že to je na naše malé české poměry trošku divné?“ Obrátila se na Jardu. „Víš, Zituš, já to tak neberu,“ začal po chvílce přemýšlení. „Táta byl schopný i za komoušů jako vedoucí servisu, takže teď, když se otevřely možnosti svobodného podnikání, chytil příležitost pevně za pačesy. Já v tom nevidím nic divného?“ Po zbytek cesty se oba zamýšleli nad tím, co si vzájemně řekli a mlčky poslouchali poslední hity od Michaela Jaksona.

„Ahoj rodičovstvo!“ zvolala Zita do ztichlého domu, když si v předsíni zouvala boty. „Ahoj dcero!“ ozvalo se dvojhlasně z obývacího pokoje, ve kterém Kamila a Václav Hroudovi trávili vzácné chvíle klidu nad rozečtenými knihami. „Pojď za námi a přeháněj!“ zvolal otec Václav s předstíranou netrpělivostí. Zita se uvelebila v křesle, natáhla nohy na lenošku a pronesla. „Co chcete vědět?“ Znovu

se ozvalo téměř dvojhlasně. „Všechno!“ Pak jim začala Zita ze široka popisovat její příjezd, uvítání, přípitek, oběd, a když se dostala do fáze, kdy Jaroslav Koubek otevřel poznámkový blok a začal rekapitulovat, tak se zarazila a začala přemýšlet, jak by to svým rodičům, co nejsrozumitelněji podala. „Proč jsi přestala?“ netrpělivě vybízela Zitu Kamila. „Víte, to není tak jednoduché,“ začala pomalu. „Začnu tím, že jejich filozofie svatby, je v duchu jihočeských tradic, kdy rodina ženicha, zejména prvorozeného a jediného syna, nese veškeré finanční náklady a nevěsta přináší do domu, jen pomyslný oheň do rodinného krbu.“ „Tak sláva!“ skočil jí do řeči otec. „Já už myslel, že budu muset rozprodat svojí vinotéku, abych tě důstojně provdal!“ „Tati, ty si ze všeho děláš srandu, ale to je vážná věc!“ nahněvaně se Zita obrátila na otce. „Prodejem té tvé vinotéky, bys tak možná zaplatil hudbu na té svatbě!“ smutně potřásla hlavou. „To mi chceš říct,“ zareagoval Václav nakvašeně, „Že na té vaší svatbě bude hrát skutečně Michael Jackson?“ „To sice ne, ale bude to taky Michal, ale David!“ Uvedla Zita otce do reálu. V tom se do hovoru vložila Kamila a zeptala se. „Kolik ta svatba bude asi odhadem stát?“ Zita se jen malinko příkrčila v křesle a potichu pípla. „Asi milion, možná víc!“

„Tolik?!“ Ozvalo se dvojhlasně. „Vždyť to je suma, kterou si s maminkou oba nevyděláme ani za pět let!“ vyskočil Václav z křesla, jako papírový čert. Kamila seděla v křesle jako zařezaná a stále nemohla vstřebat tuto informaci. „Já vím, že je to astronomická částka pro nás, kteří jsme zvykli žít normálně z ruky do huby, ale musíte pochopit, že Jardovi rodiče se pohybují v diametrálně odlišné finanční rovině než my!“ „Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se otec Václav. „Asi tak, že to co si vy dva vyděláte za rok, tak to si dneska vydělává Jarda měsíčně!“ V místnosti se rozhostilo hrobové ticho, které po chvilce přerušil otec. „Kurva, já se na to všechno můžu vysrat!“ Vstal, otevřel skříňku s alkoholem a obrátil se na Zitu s Kamilou. „Dá si se mnou také někdo?“ Souhlasné kývnutí bylo pokynem pro nalití tří sklenic skotskou whisky. Když sklenice postavil na stůl, dodal pro sebe. „A seru i na celou sodu a neředím!“ vyprázdnil obsah celé skleničky, aniž by čekal na Zitu s Kamilou. „Vidiš, Zituško, jak to s tatínkem zamávalo? Poprvé v životě jej vidím vypít neředěnou skotskou na ex“ pronesla už žertu Kamila. „Ale já vás mám ráda a nevyměnila bych vás za žádné peníze a to je víc!“ přesvědčivě pronesla Zita na adresu svých rodičů. Václav se smutně podíval do prázdné skleničky

na Zitu a prohlásil. „To jsi nás teda oba uklidnila, dcerunko.“ A sám se tomu hlasitě zasmál. „Vidím, že šoková terapie funguje a náš tatínek je zase redy, takže můžeš Zituško pokračovat,“ vyzvala Zitu Kamila. „Co byste chtěli ještě slyšet? Vždyť všechno se dozvíte na setkání s Jardovými rodiči. Byla jsem totiž požádána, abych s vámi dohodla schůzku na místě činu. Teda abych byla přesná, tak v zámecké restauraci na Hluboké. Záleží hlavně na tobě mami,“ obrátila se Zita na Kamilu. „Jaké budeš mít služby v příštích čtrnácti dnech.“ Kamila vstala a zašla si pro diář do kabelky. Po chvílce prohlásila. „Šlo by to příští neděli? To mám volno i v pondělí dopoledne, kdyby se to protáhlo.“ „Já na rozdíl od tebe v pondělí ráno učím, takže zřejmě budu řídit já“ konstatoval smutně Václav. „Řídit nebude nikdo!“ vmísila se do hovoru Zita. „Koubkovi pro nás pošlou auto, jen potřebují vědět kdy.“ „Tak teď to víš a můžeš začít organizovat.“ Obrátil se na Zitu otec Václav. „A já už můžu jít klidně připravovat večeri,“ prohlásila Kamila, vstala a odešla do kuchyně.

Jarda čekal Zitu před nemocnicí a netrpělivě přešlapoval z místa na místo, aby nějak překonal nervozitu z toho, co mu chce Zita tak důležitého

sdělit. Konečně se dočkal a jen co si dali pusy, na ní vyhrkl. „Tak co?“ „Co chceš slyšet?“ zeptala se Zita, jakoby mimochodem, ačkoli dobře věděla, na co se Jarda ptá. „Nenapínej,“ zaškemral Jarda. „Rychle mi všechno řekni a hlavně přeháněj!“ „Tak zaprvé,“ začala ze široka. „Naši souhlasí se schůzkou na neutrální půdě. Za druhé. Při letmém seznámení se scénářem naší svatby, který vymysleli tví rodiče, matka ztratila na chvíli řeč a otec vypil na ex dvojitou skotskou, což udělal poprvé ve svém padesátiletém životě. Za třetí. Bude to příští neděli a čas nechávají na tvých rodičích. Teď je míc na tvé straně, takže můžeš zase začít hrát ty.“ Jarda chytil Zitu do náruče a zatočil s ní dokola, až se jí zamotala hlava. „Tak co podnikneme?“ zeptal se Jarda, jakmile postavil Zitu na zem. Ta jen svůdně zaklonila hlavu a v okamžiku, kdy se z autorádia ozvala podmanivá melodie známého francouzského dojáku „Miluji tě“, se podívala Jardovi do očí a zašeptala, já taky. Neváhal a okamžitě přiskočil, aby otevřel dveře auta a pomohl Zitě nastoupit. Téměř raketovým startem vyrazil stříbrný mercedes k Jardově chatě.

Když večer Jarda dorazil do vily svých rodičů, uviděl před domem stát několik aut, vesměs s

pražskými SPZ. Vešel do vstupní haly, kde jej zastavil jeden z členů ochranky a sdělil mu, že otec má důležité jednání. Proto se vydal do svého pokoje v patře, a když míjel dveře pokoje své matky, tak zaklepal. „Volno!“ ozvalo se zevnitř. Před zrcadlem uviděl matku, jak si zkouší nové paruky, které jí poslali přímo z Milána. „Ahoj Jaroušku!“ zašveholila, aniž by se od zrcadla odtrhla. „Prosím tě, mami, neříkej mi Jaroušku!“ vztekle zareagoval na zdobnělinu svého jména. „Já myslela, že se ti jméno líbí?“ nepřestávala zírat do zrcadla. „Jaroslav ano, ale Jaroušek je debil, zkus to už jednou pochopit!“ trpělivě vysvětloval rozdíl mezi oběma jmény. „Tak dobře, cos mi chtěl?“ „Já jenom, že Hroudovi mají volno v neděli příští týden a vy máte určit hodinu. Otcí jsem to už sdělil odpoledne!“ Otočil se ve dveřích a odešel do svého pokoje. Irena zvedla domácí telefon a vyťukala číslo manželovy pracovny. Na stole v pracovně Jaroslava Koubka zablikala kontrolka domácího telefonu. Jaroslav kývnutím ruky přerušil debatu přítomných a zvedl sluchátko. Chvilku poslouchal, podíval se do diáře a jen řekl. „Já už to vím,“ a zavěsil. „Tak, pánové, právě mi manželka připomněla, že schůzka s druhou stranou, ve věci svatby mého syna, se uskuteční příští týden v neděli, v restauraci

na zámku Hluboká. Hodinu určím později, ale určitě to bude po obědě. Teď bych žádal všechny zainteresované, aby provedli příslušná opatření, aby termín svatby dvacátého července, byl bezchybně zajištěn. Koordinátorem celé svatby je zde můj přítel JUDr. Aleš Kolbaba, který bude od vás průběžně soustřeďovat všechny informace o průběhu zajištění akce. Ty základní a nejpodstatnější věci chci znát do příští neděle. Tímto tě Aleši žádám“ obrátil se na JUDr. Kolbabu. „Abys na ucelenost a věrohodnost jednotlivých informací dohlédl a průběžně mě informoval. Sejdeme se zde příští neděli v deset hodin dopoledne. Má někdo z přítomných nějaký dotaz?“ obrátil se Jaroslav Koubek asi na dvanáct mužů v oblecích, kteří se rozvalovali v kožených křeslech. Nesměle se přihlásil jeden mladý brýlatý chlápek, který působil dojmem ušlápnutého bankovního úředníka. „Prosím, co máte, pane inženýre?“ vyzval bohorovným gestem mladíka Jaroslav Koubek. „Víte, pane... „Koubek!“ přerušil trapnou mezeru Jaroslav. „Pamatujte si, mladíku, Jaroslav Koubek a pokračujte!“ „Promiňte, pane Koubek,“ rychle se omlouval mladík. „Já jsem jen zde v zastoupení pana náměstka ministra, který mě pověřil tímto úkolem, a proto se zeptám. Jak dalece bude vnitro zainteresováno na této soukromé

akci vůči veřejnosti a hlavně novinářům?“ „Asi takhle, pane inženýre!“ Jaroslav Koubek vstal od stolu a začal přecházet po místnosti. Odměřeným hlasem začal potichu hovořit směrem k mladíkovi. „Vyřidte, panu náměstkovi, že zajištění objektu vůči veřejnosti, bude na úrovni státní návštěvy. A novinářům, těm kreténům, bych nejraději nakopal do prdele. Proto se jen do tisku pustí zpráva o svatbě a to bude všechno. Nechci tam žádnou televizi, fotografie a jinou verbež. Stačí mi, že si stále otírají hubu o mou společnost a její aktivity. Takhle to bude interpretovat panu náměstkovi. Rozuměl jste mi, kurva, pane inženýre?!“ poslední větu řekl zvýšeným hlasem. Mladík si nervózně přešleštil orosené skla brýlí a stále kýval hlavou na znamení souhlasu, že rozumí. „Takže už nikdo?“ Obrátil se na přítomné. Po chvilce hrobového ticha řekl. „Rozpouštím poradu, jenom zde zůstane JUDr. Kolbaba!“

Jakmile celá flotila luxusních limuzín opustila parkoviště před vilou, vyzval Jaroslav Koubek JUDr. Kolbabu. „Tak pojď, Aleši, půjdeme si dát sklenku a dobrý kubánský doutník!“ vzal jej kolem ramen a nasměroval do kuřáckého salonu. Tam se posadili do hlubokých kožených lenošek, nalil oběma

pořádnou dávku skotské s ledem a nabídl svému příteli doutník. Po zapálení a přituknutí, začal Aleš nesměle. „Víš, Jardo, sledoval jsem tě, jak jsi s těma pražákama jednal a nějak se mi to přestává líbit.“ „Co tím máš na mysli?“ zeptal se klidně Jaroslav a pohodlně se rozvalil v lenošce. „Já jen, jestli to trošku nepřeháníš s tím úkolováním! Vždyť ty je zaměstnáváš, jako by oni byli tví podřízení a zatím by to mělo být naopak.“ „Podívej se Aleši,“ začal ze široka Jaroslav. „Nebudu ti vykládat, kolik mě ta pražská pakáž stojí měsíčně peněz, protože se mi to vrátí několikanásobně jinak, ale to oni o tom nemají ani tušení. Kdyby znali pravou cenu svých informací a služeb, tak by byli daleko více nenažranější, než jsou. Proto musím vůči nim vystupovat v roli šéfa-chleboďárce, který jim musí stále naznačovat, že se bez nich může obejít a oni by tím přišli o slušnou prebendu. Existuje totiž nekonečně dlouhá řada pražských ksindlů, co stojí s nataženou rukou a čekají, až jim někdo uvolní místo u koryta, aby se mohli nažrat. Stačí ti takové vysvětlení Aleši?“ obrátil se na právníka a zabafal ze svého doutníku. „No, v jistém smyslu máš, Jaroslave, pravdu, ale z právního a hlavně etického hlediska s tvým jednáním nemohu souhlasit.“ „Já ti seru na tvůj souhlas“, vyskočil Jaroslav. „Po tobě

potřebuju, aby vše bylo právně nenapadnutelné, což neznamená, že to bude morálně a eticky čisté. Morálku a etiku si nechej pro ty idioty, co hlásají pravdu a lásku. Tady žijeme ve světě peněz. Už nejsme v socialismu, uvědom si to a podle toho se zařiď. Ty si myslíš, že se mi tady z toho nechce někdy zvracet? Není dne, kdybych si nevzpomněl na výrok našeho osvíceného ekonoma, že nerozlišuje špinavé a čisté peníze. Pro něj existují jen jedny peníze, takže to беру jako zelenou v mém podnikání a na nějakou morálku s etikou seru. Když už si začal o té morálce, co je nemorálnějšího, tvoje měsíční apanáž sto litrů, které ti vyplácím za právní služby, nebo usraných pět tisíc, za které hákuje drtivá většina v tomto státě? Já říkám, dobře jim tak. Cinkali klíčema, začali utahovat opasky a mezi tím v tichosti banda diletantských disidentů dopustila, aby z minulých prominentů a zlodějů se stali vážení podnikatelé, kteří plundrují tuto zem a za jidášský groš jsou schopni prodat i svou matku.“ „Ty se k nim počítáš taky?“ zvedl Aleš oči od nedopité sklenky. „V jistém slova smyslu, využívám tento bordel. Já jsem ty zákony nevymyslel, jen ty kurvy za to svinstvo platím a potažmo platím i tebe? Takže, ať hodí kamenem ten, kdo je bez viny!“ a zadíval se na Aleše. „Zajímavý pohled,“

zamyšleně reagoval právník. „Nechme toho, co jsi po mě vlastně chtěl?“ zeptal se Jaroslava. V příští půlhodině mu Jaroslav Koubek vyložil svou strategii svatby, všechny dohody a smlouvy, které je nutné dopředu dohodnout. Debatovali tak až do půlnoci a vypili celou láhev skotské whisky. Po půlnoci odvezl domů přiopilého právníka jeden z členů Koubkovy ochranky.

„Prosím tě, Vašku, nemůžeš se podívat, jestli ty šaty nejsou moc extravagantní na tuto příležitost?“ Václav Hrouda nahlédl do ložnice a ujistil Kamilu slovy. „Moje milovaná ženo, žádné šaty nemohou být dost extravagantní k následující příležitosti, která hraničí s prodejem naší dcery, do arabských emirátů.“ Tento výrok už Kamila nemohla přeslechnout a s ramínkem vyběhla z ložnice. „Vašku, promiň mi ten výrok, ale už mě sereš, s tím negativním postojem ke svatbě naší dcery. Ty si myslíš, že já jsem z toho nadšená, že si Zita bude brát syna Vitta Corleoneho z jižních Čech? Zkus to vydýchat a soustřeď se na tento okamžik. Sluší mi ty šaty nebo né? A nechci slyšet negativní odpověď!“ čekala ve dveřích ložnice, co hlava rodiny odpoví. „Víš, Kamilko,“ začal Václav. „Ty tvoje šaty jsou velice, jak bych řekl, sexuálně přitažlivé neboli

vyzývavé. A já mám pocit, že tvoje přítomnost v tomto kostýmu vzbudí v mysli protistrany opačného pohlaví signál, který vyvolá negativní reakci jeho partnerky. Tím chci říct, že i přes svůj věk bych tě okamžitě znásilnil.“ „Václave, muži můj, soustřeď se na otázku, kterou jsem ti položila. Mohu jít v těchto šatech?“ „Můžeš, Kamilko, ale já za sebe nebudu ručit!“ erotickým hlasem odpověděl na její otázku. „Kdy ty už dostaneš rozum, to nevím,“ pronesla Kamila, když si zapínala zip u šatů. Moc dobře si uvědomovala, že to je ta největší poklona, kterou mohla dostat. „Kamčo, hoď sebou, neboť, jak se mi zdá, flotila černých mercedesů už ucpala celou příjezdovou cestu,“ pronesl v klidu Václav. „Ty opravdu nepřestaneš s těmi svými srandičkami,“ řekla Kamila, když vyšla z koupelny. Podívala se z okna a zůstala stát jako solný sloup. „Bože, já myslela, že si děláš srandu? A ono je to doopravdy a já ještě nejsem hotová!“ Václav uchopil Kamilu kolem ramen a zašeptal ji do ucha. „Viš miláčku, ty už jsi pro mě hotová pětadvacet let!“ a políbil ji na krk. „Ale tento tvůj argument mi v současné době není nic platný.“ Vzala pevně Václava za ruku a vedla jej ke dveřím domu, které tvořily hranici mezi životní realitou a nereálným životem. Jakmile vyšli z domu, tak ze dvou limuzín vyběhli

dva svalovci a otevřeli jim dveře. Třetí Rambo jistil svým pohledem oba konce ulice. Zita nastoupila do první limuzíny s černými neprůstřelnými skly a Václav s Kamilou se usadili v pohodlných kožených sedačkách druhého kočáru, který měl minimálně pět set koní pod kapotou. Celý přesun do restaurace zámku Hluboká proběhl rychle a bez problémů, jakoby silnice byla předem zbavená běžného nedělního provozu. Po příjezdu k restauraci zaregistrovali jen několik vozidel značky mercedes, které téměř zabíraly celé parkoviště. Když zastavili před restaurací, tak od vchodu přiběhli dva chlápci v černých brýlích a otevřeli dveře obou limuzín po tom, co oba členové ochranky vyskočili z aut a zajistili prostor před restaurací. Až potom z vozidel vystoupili manželé Hroudovi se svoji dcerou Zitou a za doprovodu obou členů ochranky se rychle přesunuli dovnitř. Za dveřmi je převzala skupina číšníků, která je uvedla do salonku, kde již seděly čtyři osoby.

Manželé Koubkovi se synem Jardou a rodinný přítel, JUDr. Aleš Kolbaba. Jarďa se postavil a začal představovat jednotlivé aktéry této schůzky. Těšilo nás, ozvalo se, jakoby jednohlasně, když se posadili po vzájemném přestavování. První se ujal slova

JUDr. Kolbaba, který v rychlosti nastínil účel této schůzky a předal slovo Jaroslavu Koubkovi staršímu. „Já bych se chtěl, pro začátek, vás zeptat, co si dáte k pití, abychom zde neseďeli na sucho,“ snažil se uvolnit napjatou atmosféru po právníkové úvodní řeči. „Já za sebe si objednáám pivo a ostatní?“ Číšník stál v úctyhodné vzdálenosti a rychle si začal dělat poznámky. Irena s Kamilou si poručily láhev bílého vína, Václav by rád vyzkoušel modrý portugal a Zita s Jardou, pomerančový džus. JUDr. Aleš Kolbaba zůstal u minerálky. Když číšník donesl objednané pití a tiše se vzdálil, ujal se právník opět slova. „Vážení přítomni. Byl jsem pověřen panem Jaroslavem Koubkem, abych koordinoval přípravu svatby jeho jediného syna Jaroslava, s vaší dcerou Zitou Hroudovou, která je naplánována na dvacátý červenec tohoto roku. Celý obřad se uskuteční v prostorách zámku Hluboká a následující hostina v přilehlé restauraci. Pro ubytování hostů je rezervován blízký penzion s kapacitou 150 lůžek. S přípravou pokrmů, nápojů a celého občerstvení jsem pověřil zámeckou restauraci, která zajistí celé spektrum své nabídky, aby si každý host mohl vybrat podle své chuti. Obsluha u stolů je vybrána z absolventek hotelové školy v Českém Krumlově. Hudební produkci je pověřená agentura pana

Michala Davida, která pro vás bude mít i nějaké překvapení. Za bezpečnost hostů bude odpovídat agentura Security Boys s Prahy, která má bohaté zkušenosti v zajišťování podobných akcí. Dopravou všech hostů je pověřená firma Autoland z Českých Budějovic. Všechny vozy mercedes, budou ve stejné barvě, aby se zabránilo případným nedorozuměním při jejich obsazování. Pro nevěstu je zajištěn bílý Rolls-royce, ženich si přeje stříbrný lincoln, který jsem zajistil až v Mnichově, protože všechny stříbrné vozy v tomto termínu, má zajištěno ministerstvo zahraničí pro nějaké cizí státníky. Řidiče jednotlivých limuzín dodá bezpečnostní agentura Security Boys, což byla jedna z jejich podmínek při sepisování smlouvy. Celou akci bude zastřešovat naše vlastní ochranka, kterou budu řídit sám. Časový sled celé svatby bude mít každý z hostů na zadní straně oficiální pozvánky. Počítáme, že ze strany ženicha se svatby zúčastní asi dvě stě osob. Po vás, vážení rodiče,“ obrátil se na Václava a Kamilu. „Bych potřeboval vědět, alespoň přibližný počet, vámi pozvaných hostů.“ Kamila se s Václavem na sebe podívali, jakoby byli právníkovým dotazem zaskočení. Kamila se rychle vzpamatovala a pomalu, jakoby je teprve počítala, se podívala směrem, kde čekal právník s tužkou

v ruce, na její odpověď. Začala ze široka a rozvážně. „Co se týká rodiny nevěsty, tak celého obřadu se zúčastní asi třicet pět hostů, plus-mínus dva. Odpoledne potom Zitě přijdou pográtulovat její přátelé a bývalí spolužáci. Těch by mělo být kolem dvaceti.“ Právník si všechno pečlivě zaznamenal a souhlasně pokýval hlavou. Když dopsal, ještě se obrátil na Kamilu. „Víte, paní doktorko, je tady ještě jeden malý problém. Můžete upozornit všechny zvané, že z bezpečnostních důvodů se budou muset podrobit kontrole. Jedná se jen o průchod bezpečnostním rámem. Také je upozorněte na pořizování audiovizuálních záznamů, které nebude možné individuálně pořizovat.“ Kamila se už nadechovala, aby zareagovala na právníkova slova, ale ten ji rychle předběhl. „Nevykládejte si to špatně, paní doktorko, ale pořizování fotodokumentace a celého monitoringu svatby zajišťuje bezpečnostní agentura a ta ručí za podávání informací tisku a televizi. Proto zástupci médií nejsou na svatbu pozváni, aby bylo zabráněno nežádoucí reklamě. Snažte se pochopit, že pan Koubek je již mediálně známá osobnost a v nejbližších dnech bude oznámená jeho oficiální kandidatura do parlamentních voleb za lidovou stranu. Proto by nebylo vhodné, aby byla médiím

dána jakákoliv záminka pro diskreditaci kandidáta před volbami. Vybrané snímky, pořízené z obřadu, budou mít odpoledne všichni hosté k dispozici v jakémkoliv množství. Svatební fotografie novomanželů bude pořizovat v prostorách zámku Hluboká agentura pana Jana Saudka, z Prahy. Tyto také bude možno získat, ale v omezeném množství. Pamatoval jsem i na hosty něžného pohlaví, pro které bude připraveno mobilní vlasové a kosmetické studio, které mohou dámy využít v průběhu celého dne. V zámeckém parku necháme diskrétně rozmístit i několik mobilních toalet Toi-Toi, pro případnou potřebu při procházce zámeckým parkem. Ten bude v den svatby pro veřejnost uzavřen. Také v něm bude rozmístěno několik stánků s občerstvením. Myslím, že jsem už na nic nezapomněl,“ zvedl oči od stránek svého diáře právník. Rozhlédl se po všech a pronesl obligátní otázku. „Má někdo nějaký dotaz nebo připomínku?“ První se ozval Václav, který zatím neřekl ani slovo. „Můžete mi říct, pane doktore, kolik vlastně bude celá svatba stát? Což je, myslím pro nás, podstatná otázka.“ Právník se podíval směrem k Jaroslavu Koubkovi staršímu a potom na Václava. „Pane profesore, jestli jsem dobře rozuměl vašemu dotazu, jedná se zřejmě o úhradu nákladů

celé svatby.“ „Ano, rozuměl jste dobře,“ přisvědčil Václav. „Tak, abych uvedl celou věc na pravou míru. Pan Jaroslav Koubek starší,“ obrátil se na něj. „Je vyznavačem starých křesťanských tradic tohoto kraje. Proto, když se jedná o ženění prvorozeného, a v tomto případě i jediného syna, veškeré náklady spojené se svatbou přebírá rodina ženicha a nevěsta přináší do rodinného krbu oheň a rodinnou pohodu. Také se od ní očekává přirozená iniciativa v procesu zachování rodu, nejlépe mužského pohlaví, ale v tomto případě to samozřejmě není podmínkou.“ Podíval se na Václava a čekal jeho reakci na svou odpověď. „Děkuji, pane doktore, za skutečně diplomatickou odpověď, ve které jsem se stejně nedozvěděl, kolik ta svatba vlastně bude, zde otce ženicha, stát.“ Právník se opět podíval směrem k Jaroslavu Koubkovi, který mírně kývnul hlavou na znamení souhlasu. Vzal opět do ruky svůj diář, začal v něm listovat a hledat nějaké poznámky. Jakmile našel příslušnou stránku, tak začal hovořit směrem k Václavovi a Kamile. „Je nesporné, že celá svatba nebude levnou záležitostí. Proto je financování rozděleno do několika rovin. V první rovině je to podíl rodiny ženicha, který je odhadován na zhruba jeden milion korun. V této částce je zejména zahrnuto občerstvení a hudba. V

další rovině jsou to příspěvky jednotlivých sponzorů, kteří byli ochotní se finančně podílet na dílčích nákladech, jako jsou ochranka, toalety, vlasové studio, pronájem prostor a tak podobně. Třetí rovinou je nemalý příspěvek jistě německé firmy, která také prodává mercedesy, jako zde přítomný pan Koubek. Ta byla ochotna, i z propagačních důvodů, zapůjčit firmě Autoland všechny vozy ve stejném designu. Suma sumárum se předpokládaná částka blíží zhruba dvěma milionům korun.“ Zaklapl blok a pohledem na Václava s Kamilou očekával jejich reakci. Václav zrovna upíjel ze své sklenky víno, když pohledy všech se na něj obrátily a čekaly na jeho komentář. Pomalu postavil sklenku na stůl a zamýšleně pronesl. „Není to skutečně málo, ale já jsem odhadoval, že náklady budou větší. Je vidět, že máte výborného organizátora, pane Koubek“ a obrátil se směrem k otci ženicha, aby pokývnutím hlavy projevil své uznání. Jaroslav Koubek starší se naparoval jako holub, chopil se svého piva a řekl. „Navrhuji, abychom si připili na tykání, protože brzy budeme příbuzní a ti by si měli tykat. Co na to říkáte dámy?“ obrátil se na Kamilu s Irenou. Ty se na sebe podívaly a téměř shodně řekly. „Jsme pro.“ „Výborně,“ zahlaholil Jaroslav, furiantským

způsobem luskl prsty na číšníka a zavolal. „Přineste šampaňské, a to nejlepší, abychom si mohli tykat.“ Zbytek dne proběhl v klidu a pohodě, i když informace, které se manželé Hroudovi dověděli prostřednictvím právníka JUDr. Aleše Kolbaby, nevěstily pro jejich rodinu klidný průběh následujících dnů a týdnů, které ještě zbývaly do svatebního dne.

„Tak co na to říkáš?“ zeptal se Václav Kamily, po té co je vyklopila černá limuzína před jejich domem a zapadly za nimi domovní dveře. „Co chceš slyšet, Václave?“ zamyšleně odpověděla Kamila, když si v předsíni sundávala plášť. „Chci slyšet jen tvůj osobní dojem z celého setkání a hlavně tvůj názor na organizaci svatby,“ upřesnil svou otázku Václav. „A nechtěl bys s tím hodnocením počkat, až přijde Zita? Stejně si musíme ujasnit určité věci, které jsem před Koubkovými nechtěla vytahovat“ odpovídala Kamila už z koupelny. „Možná máš pravdu, ale já mám pořád takový pocit, že si musíme některé věci ujasnit jen my dva. Dáš si sklenku vína nebo něčeho ostřejšího?“ zeptal se od skříňky s likéry. „Dám si deci červeného, jen co se odličím a osprchuju“ hlasitě zavolala Kamila na Václava z koupelny, aby přehlušila šum tekoucí

vody. Jakmile vyšla ven v županu, a s turbanem na hlavě, připadala Václavovi velice sexy a přitažlivě. Rychle zapudil tuto hříšnou myšlenku a nabídl jí místo v křesle, kde na stolku, již stála sklenka červeného vína. Sám si nalil dvojitou skotskou s ledem. „Mimochodem, moc ti to sluší“ neodpustil si poklonu, pronesenou tónem, který vybízel spíše k milostným hrátkám, než k seriózní debatě. „Myslela jsem, že chceš slyšet můj názor!“ reagovala Kamila na Václavovu poklonu a s přimhouřenýma očima se koketně dívala Václavovi do očí přes svoji sklenici s vínem. „Momentálně si nejsem jist, co vlastně chci slyšet.“ Položil svou sklenku s whisky a přesunul se ke Kamilinu křeslu. „Neblázni, Vašku, vždyť Zita přijde každou chvíli!“ příliš chabě argumentovala Kamila. „Neboj,“ ujišťoval ji Václav. „Já jsem preventivně nechal v zámku otočený klíč, takže Zita bude muset zazvonit.“ „Ty intrikáne,“ zašeptala Kamila Václavovi do ucha a přenechala mu veškerou iniciativu. Milovali se něžně a zároveň divoce, jako by jim bylo osmnáct, když se spolu poznali. Nakonec oba skončili pod sprchou, kde pokračovali ve svých milostných hrátkách. Zhruba po hodině už seděli v županech u svých sklenek a klíč od zámku hlavního vchodu visel mezi ostatními klíči na věšáku. „Moc se mi to líbilo Vašku,“ tiše

poznamenala Kamila, když dosedla do křesla. „Mě také, miláčku, odpověděl Václav a dodal. „Jsem pro, abychom si to zopakovali častěji“ zvedl sklenici a symbolicky si s Kamilou přitukl. Kamila se na Václava podívala a posmutněle dodala. „Nevím jenom, jestli v příštích týdnech k tomu budeme mít dostatek příležitosti a hlavně pohody.“

„Tak začni,“ vybídl ji Václav. „Ať už to máme z krku.“ Kamila se napila vína a pomalu promyšleně začala hovořit. „Víš, Vašku, celé se mi to zdá, jakoby to bylo z nějakého filmu. Spousta všelijakých lidí podivného vzezření, jakoby to byli spíše gangsteři, než členové ochranky. Potom ta armáda všelijakých divných sponzorů a hlavně záplava peněz, které se v tom točí. Přiznám se ti, že nemám z toho dobrý pocit.“ Napila se vína a čekala, co na to řekne Václav. Ten seděl, hrál si se svou sklenkou a uvažoval o slovech své manželky, které v něm utvrdily nepříjemný pocit, který pociťoval také. Vstal z křesla a se sklenkou v ruce se začal procházet po pokoji a hledal vhodná slova, kterými by Kamile vyjádřil svůj názor. „Podívej, zlato, já taky nejsem nadšen z celé té komedie, protože my dva se pohybujeme v úplně jiném světě, než v tom, který nám prezentuje rodina Koubkova. Proto nám

je naprosto nepochopitelná jejich životní filozofie založená na kultu peněz a určitém stupni moci, která je od nepaměti s penězi spojená. My se celý život snažíme žít poctivě a mravně, což má za důsledek, že máme čisté ruce a svědomí, ale za to také máme hovno. Na rozdíl od takových Koubků, kteří nevědí, co s penězi a ještě k tomu mají požehnání i s politických kruhů černoprdelníků. Uznávám, že bez jejich podpory by si Koubek ani neškrtnul, ale naproti tomu se šušká, že prý je má Koubek všechny na výplatní listině. Tak že to vypadá, že ruka ruku myje a co oči nevidí, to srdce nebolí“ skončil svůj monolog a dopil svou sklenku. „Co s tím budeme dělat?“ zeptala se Kamila. „Já si myslím,“ uvažoval nahlas. „Že ať uděláme cokoli, tak nám to stejně bude houby platné.“

Do svatby Zity s Jardou scházel necelý měsíc a přípravy na den „D“ byly v plném proudu, co týkalo rodiny Koubkových. Celý štáb lidí pod vedením Judr. Aleše Kolbaby fungoval jako dobře seřízený stroj. Tak že ti, kterých se to týkalo nejvíce, Zita s Jardou, měli čas na to, aby si plánovali svatební cestu. Prolistovali horu katalogů nejružnějších cestovek, až se nakonec rozhodli, že své líbánky stráví v Jihoafrické republice. Zaujaly

je zejména různé výlety do některých sousedních zemí a hlavně čtyřdenní pobyt u Viktoriiných vodopádů s originálním noclehem v buši. Z toho ale neměla radost maminka Zity, která si jako lékařka uvědomovala, jaká nebezpečí na ně v buši číhají i přes řadu očkování, které musí před cestou absolvovat. Sama se proto toho ujala a po konzultaci s kolegy epidemiology, aplikovala oběma předepsané ochranné látky v požadovaných termínech. Zitu s Jardou ještě čekala cesta do Paříže na zkoušku jejich svatebních šatů, které objednala budoucí tchyně Zity u Armániho. Sama si nechávala šít svatební šaty u Blanky Matragi, která momentálně pobývala v Praze, takže nemusela cestovat až do Bejrútu. Naproti tomu si MUDr. Kamila Hroudová na svatbu pořídila decentní kostýmek, na který narazila v likvidačním výprodeji jednoho luxusního butiků v Českých Budějovicích. Ještě lépe to provedl otec Zity Mgr. Václav Hrouda, který si svatební oblek pořídil na zájezdů pedagogů do polských Sopot na místní burze za dva tisíce korun, který byl replikou originálu od Bosse, které výhradně nosil Jaroslav Koubek starší. Ještě scházelo rozeslat svatební oznámení a domluvit poslední detaily s hlavním organizátorem Judr. Alešem Kolbabou a bylo by všechno připraveno ke spojení

tak dvou nesourodých celků, jako jsou rodiny Koubkova a Hroudova.

„Miláčku, nevíš, kde jsem založil ten notes s adresami našich příbuzných a známých?“ volal Václav na Kamilu z jídelny. „Podívej se do šuplete s vánočními pohledy, tam byl vždycky!“ ozvala se Kamila z kuchyně. „Víš, chci ještě rozeslat oznámení těm, kteří na svatbě nebudou“ a zaťukal ukazovákem na notes. „Tak dobře, já uvařím kávu, ty si nasad brýle, vezmi kus papíru a nachystej v jídelně prostírání pod šálky,“ okamžitě jej úkolovala Kamila. Když přinášela kávu, tak Václav už něco smolil na papír. „Tak se předved, koho už tam máš,“ vyzvala jej Kamila. „Víš, já ti nevím,“ začal Václav okusovat nožičku brýlí. „Neměli bychom, jako správní Moraváci, také rozesílat koláče a cukroví? Něco jako dodržování moravských svatebních tradic,“ zauvažoval Václav. Kamila se nechápavě na něj podívala a pomalu se jej zeptala. „Jak si to prakticky představuješ, Václave? Že naložíme auto koláčů a rozjedeme se po naší vlasti přes Jihlavu, Břeclav, Uherské Hradiště, Olomouc, Šumperk, Náchod, Pardubice a já ještě nevím, kde máme naše rodiny, protože když svatební koláče, tak všem. Tím myslím z tvé i mé strany! Nebo je necháme rozvézt

přes zásilkovou službu, ale to by asi bylo dražší, než kdy bychom je pozvali na svatbu.“ Václav chvíli přemýšlel, a potom uznal, že to nebyl zrovna dobrý nápad. „Ale víš, Kamčo, takový dobrý svatební koláč a kávička, to by bylo něco!“ olíznul si rty a už cítil chuť makového koláče, který měl nejraději. „Tak dobře,“ řekla Kamila. „Já nějaké koláče pro tebe upeču, ať zachováme tradici alespoň doma.“ „A Koubkovým pošleme taky?“ zeptal se lišácky Václav. „To můžeme zkusit, ale jen v tom případě, že jim namluvíš, jak mi při pečení pomáhala sama Jiřinka Bohdalová, abychom měli jistotu, že je alespoň ochutnají.“ „Třeba vůbec nejsou na sladké,“ pronesl Václav, když odnášel prázdné šálky do kuchyně. „Tím jsi mi naznačil, že mi asi Jiřinka u pečení zřejmě pomáhat nebude!“ volala se smíchem Kamila na Václava. „Zkrátka budou se muset spokojit s pomocí své budoucí snachy,“ konstatoval Václav, když se vracel z kuchyně. V tom klaply hlavní dveře a do jídelny se vřítla jako velká voda Zita. „Ahoj rodičové!“ přiskočila ke každému a vlepila jim pusy. „Já jsem tak ráda, že už jsem konečně doma,“ vydechla a zřítla se s nataženými nohama do křesla. „Tak povídej, přeháněj, jaké to bylo v Paříži?“ vybídla zvědavě Zitu Kamila. „Co chcete slyšet?“ nadšeně vyhrkla Zita. „Paříž super,

hotel skvělý a šaty, bomba!“ spustila záplavu slov na Kamilinu otázku. Když jim od A do Z vyličila celou pařížskou anabázi, byl čas tak akorát na večeři. „Tak dámy!“ přerušil jejich štěbetání, otec Václav. „Co dobrého mám připravit k večeři?“ Zita s Kamilou se na sebe podívaly a jednohlasně odpověděly „Cmundu!“ Bylo to jihočeské jídlo, které si obě zamilovaly, ihned po přestěhování. Proto vždycky, když byla nějaká mimořádná událost, tak cmunda nesměla na stole chybět. Zatím, co si Kamila se Zitou prohlížely spoustu katalogů a reklamních letáků z Paříže, tak otec Václav se dal do vaření, neboť cmunda v jeho provedení bylo umělecké dílo. V tom u domovních dveří zazvonil zvonek a z kuchyně se ozvalo. „Běžte někdo otevřít, já mám ruce od těsta!“ Zita rychle vyběhla ke dveřím, protože přes okno zahlédla Jardovo auto. „Ahoj miláčku!“ ozvalo se ode dveří, jakmile Zita otevřela. „Nemohl jsem to bez tebe vydržet, tak jsem tě přišel vytáhnout na večeři,“ vyhrkl jedním dechem Jarda. Zita jej objala a zašeptala mu do ucha. „A co když tě na večeři pozvu já? Taťka dělá cmundu po kaplicku, co na to říkáš?“ „Když vaří pan Hrouda, tak to nemůžu odmítnout,“ zašeptal jí do ucha a přitom jí políbil na krk. „Dobrý večer!“ pozdravil hlasitě, aby byl pozdrav slyšet i v kuchyni. Zita jej usadila

v jídelně a odběhla do kuchyně oznámit, že jich bude o jednoho víc. „Tak, jak se vám líbilo v Paříži“, zeptala se Jardy Kamila. „No určitě vám všechno Zita vyprávěla, jaké to tam bylo, ale doma je doma. Víte, paní Hroudová, já na to nejsem, ale mamka je přesvědčena, že jedině v cizině se dá koupit kvalitní zboží.“ „Co si to vy dva beze mne povídáte?“ Ozvala se Zita ode dveří. „A co ty špehuješ, o čem si budoucí tchýně povídá s nastávajícím zetěm“, odbyla ji naoko Kamila. „Já jenom paní Hroudové povídám, že ty svatební šaty jsme mohli pořídit i u nás a nemuseli jsme letět přes půl světa“, obrátil se na Zitu Jarda. Zita jen nad tím mávla rukou a začala prostírat k večeři. „Už se to nese!“ ozvalo se z kuchyně. V tom se objevil Václav Hrouda v kuchařské čepici a nesl na podnose své umělecké dílo. Po večeři přijímal tvůrce pokrmu chválu na své kuchařské umění. „Nikdy Zita o vás neříkala, že jste tak výborný kuchař“, chválil Jarda Václava. „To víte, mladý muži, tedy Jardo, člověk by v životě, měl umět ledacos, aby nebyl na nikom závislý. To vám můžu poradit do společného života s naší dcerou“, usmál se a šibalsky se podíval na Zitu. „Ale tati, ty mluvíš, jako bych neuměla vařit!“ naoko rozzlobeně vyskočila Zita. „Jen se nečerti“ vložila se do debaty Kamila. „Co je na tom špatného, když

se chlap umí o sebe postarat? To poznáš, až budeš třeba nemocná, nebo v porodnici v jakém stavu najdeš byt, až se vrátíš. Zním ze své praxe spoustu chlapů, kteří si neumí uvařit ani čaj. Naopak u našeho tatky“, a obrátila se na Václava. „Jsem se nesetkala s problémem, se kterým by si nevěděly rady.“ „Teď ses právě, Jardo, dověděla“, zareagovala rychle Zita, „Podle koho tě tvoje budoucí tchýně bude srovnávat.“ „Neboj, Zito“ ozval se, Jarda. „Já se učím rychle, alespoň vím, kde mám přijít na radu, když mi něco nepůjde!“ Všichni se tomu srdečně zasmáli a Kamila se obrátila na Jardu. „Co očkování? Neobjevily se nějaké reakce?“ „Zatím nic nepozoruju“, odpověděl Jarda, takže by to mělo být v pořádku. „U mě je to také bez problémů“ přidala se Zita. „To jsem ráda, že celou tu hrůzu co jsem do vás napíchala, snášíte tak dobře. Ale ještě nemáte vyhráno, nikdo neví, co se může do vašeho odjezdu vyvrbit. Ale radši nebudu malovat čerta na zeď!“ usekla svoje úvahy Kamila. „Málem bych zapomněl“ ozval se Jarda a odběhl do předsíně, kde nechal svou tašku. Donesl vysokou štíhlou láhev francouzského vína, které koupil ve vinotéce na Mort Mártru. Václav vstal ze židle a začal láhev znaleckým okem studovat. „Já vám nevím, Jardo, jestli to není věčná škoda takové vzácné víno otvírat“ „Nemějte žádnou

obavu, já mám do vaší sbírky schovanou ještě jednu láhev!“ uklidnil Václava Jarda a chopil se vývrtky. Víno bylo skutečně znamenité a udělalo příjemnou tečku za stráveným večerem.

Čas plynul jako voda a rodina Hroudova si uvědomila, že už zítra je den „D“, kdy Jarda se Zitou si řeknou své ANO na zámku Hluboká. Na druhé frontě u rodiny Koubkových vše probíhalo podle předem naplánovaného scénáře, který držel pevně v rukou Judr. Aleš Kolbaba. Nejvíce nervózní byli sami hlavní hrdinové Zita s Jardou, kteří podle nepsané tradice museli strávit noc před svatbou odděleně u svých rodičů doma.

Václav Hrouda ležel v posteli a přemítal, nad svým uplynulým životem a nad budoucím životem své dcery Zity, se synem nejvlivnější osoby v kraji. V tom vešla do ložnice Kamila a uviděla Václava, jak leží, civí do stropu a přemýšlí. „Co na tom stropě vidíš?“ zeptala se, když jej spatřila. „Jak tak nad tím uvažuju, tak asi kulové“, odpověděl Václav. „Ležím tady jako trouba a nechce se mi věřit, že ta naše holka už zítra bude úplně dospělá a nás už nebude potřebovat.“ „Nebud' sentimentální, Václave. Dobře víš, že naše děti nás budou potřebovat celý život, tak to neřeš a zhasni už.“ Vklouzla k němu pod deku a

v tom Václav zjistil, že jeho žena Kamila a svatební matka v jedné osobě je úplně nahá.

Ráno se všichni probudili do krásného červencového dne, který měl být pro Zitu s Jardou, jejich prvním společným. Přesně v 10.00 hodin se před vilkou rodiny Hroudových začaly řadit černé mercedesy svatebčanů, kteří si s ženichem přijeli pro nevěstu bílým rolse-roycem. Po nastoupení do limuzín se celý konvoj, pod dohledem ochranky, vydal na cestu k zámku Hluboká, kde bylo před samotným obřadem připraveno lehké občerstvení. Vše fungovalo přesně na minutu pod vedením doktora Kolbaby a jeho lidí, kteří zodpovědně plnili jeho pokyny, podle předem připraveného scénáře. Přesně v poledne se rozezněly zvony v kopuli zámecké kaple, do které špalírem svatebčanů, za doprovodu svatebního pochodu, kráčeli po boku svých rodičů Zita s Jardou, aby si před všemi svědky, řekli své ano. Zita v nádherných bílých šatech, bohatě zdobenými živými květy, po Václavově boku vypadala jako květinová víla z pohádky. Naopak Jarda, v perfektně střiženém tmavomodrém obleku, působil dojmem úspěšného mladého muže, který je připraven nést na svých bedrech, veškeré nástrahy budoucího společného života. Po boku

své matky dychtivě sledoval od oltáře každý Zitin krok, kterým se k němu, zavěšená do svého otce, přibližovala. Kněz oba snoubence přivítal a naznačil jim i svědkům, kam se posadit u svatebního obřadu. Potom se všichni usadili a kněz začal svou obřadní řeč, která byla prokládána úryvky známých melodií, které se už po mnoho let hrají při svatebních obřadech. Zhruba po dvaceti minutách naznačil, ať všichni povstanou. Zita s Jardou se na sebe podívali a věděli, že jde do tuhého. „Táži se vás, slečno nevěsto,“ začal obřadně kněz. „Berete si dobrovolně před bohem a svědky zde přítomného ženicha pana Jaroslava Koubka?“ „ANO“ uslyšeli všichni zřetelně ze Zitiných úst. V tom se oddávající obrátil na Jardu a zeptal se ho. „Táži se vás, pane ženichu, berete si dobrovolně před bohem a svědky zde přítomnou slečnu Zitu Hroudovou?“ „ANO“ odpověděl pevně Jarďa. „Protože zde není žádných překážek, požehnat tomuto manželskému svazku, prohlašuji vaše manželství za právoplatně uzavřené. Nyní si vyměňte snubní prsteny a dejte si první manželské políbení.“ Za tonů svatební melodie se stali Jarďa se Zitou mužem a ženou, kteří si slíbili svou lásku a věrnost až do hrobu.

Po skončení obřadu se všichni přítomní přesunuli do zámecké restaurace. Když se usadili na svá místa, podle připraveného zasedacího pořádku, zajistil pozornost všech zacinkáním na skleničku, sám velký Jaroslav Koubek starší. „Vážené dámy a pánové!“ začal obřadně jako na schůzi. „Děkuji vám, že jste přijali pozvání na dnešní, pro nás tak slavnostní den, kdy nastupují na svou životní dráhu dva mladí lidé. Můj syn Jaroslav a nyní již jako jeho manželka, paní Zita Koubková. Já bych chtěl jménem obou rodičů, nevěsty i ženicha, popřát do společného života mnoho zdraví, štěstí a osobní pohody. Věřím, že i jako politik za stranu lidovou můžu slíbit, že uděláme vše, pro mladé novomanželé, aby jejich start do života byl co nejsnadnější. K tomu ale je potřeba, abyste v nadcházejících parlamentních volbách, dali hlas naší lidové straně. Děkuji vám za pozornost a přeji všem dobrou zábavu a dobrou chuť!“ Václav s Kamilou se na sebe podívali, a aniž by se domluvili, tak společně vyprskli smíchem, který mistrně oba zamaskovali ubrouskem. Štěstím bylo, že přes potlesk všech přítomných si jejich reakce na projev budoucího poslance nikdo nevšiml. To ale neuniklo pozornému oku doktora Kolbaby, který všechno pozorně sledoval. Celé odpoledne, až do

pozdního večera se už nic mimořádného nestalo a všichni se velice dobře bavili, za přispění umělců z Prahy, které zajistila agentura zajišťující celou svatbu. Václav a Kamila Hroudovi se velice dobře bavili a těsně nad ránem se pěšky odebrali do nedalekého penzionu, kde měla většina svatebčanů zajištěný nocleh. Se slovy. „Tak už nám zbyl na starost jen ten holomek Bořek!“ usnul, jako špalek vedle své manželky Kamily, která neměla na spaní ani pomyšlení. Přemýšlela nad tím, co bude dál.

Ráno se probudila první Kamila, a když spatřila vedle sebe tvrdě spícího Václava, tiše vstala a šla do koupelny provést ranní hygienu. Po téměř půl hodině vyšla upravená s perfektním make-upem, odhodlaná co nejšetrnějším způsobem vzbudit Václava. Měla obrovskou potřebu s ním probrat včerejšek a vůbec všechno, o čem přemýšlela, než ji zdolala únava a hluboký spánek. Po špičkách došla k posteli a opatrně usedla na její okraj. V tom Václav, který už byl vzhůru, udělal na Kamilu „baf“ a přitáhl ji k sobě. Ta leknutím nebyla schopna slova, natož aby se ubránila Václavovým nenechavým rukám. „Dobré ráno miláčku,“ zašeptal ji do ucha hlasem, který naznačoval jen jednu věc. Kamila se prudce posadila a podívala se

Václavovi do očí. „To nemyslíš vážně?“ nevěřícně zakroutila hlavou a z výrazu její tváře bylo zřejmé, že by určitě nebyla proti. Tento výraz Václav velice dobře znal, a proto jej okamžitě využil. Když se potom vracel z koupelny ve výborné náladě, tak prohlásil. „Neznám lepší způsob, jak začít den!“ „Že já vždycky naletím na ty tvoje triky, které nikdy nezopakuješ, abys mě dostal do postele,“ žertem si posteskla Kamila. „A víš, co je na tom to nejlepší?“ odpověděl Václav. Kamila čekala, co z něj vypadne. „No přece to, že jsi nikdy nebyla proti, zlato.“ Objal ji kolem ramen a vlepil jí pus. „Ale teď vážně, Vašku!“ vykroutila se z jeho objetí Kamila. „Chtěla jsem s tebou mluvit o včerejšku dřív, než odejdem na snídani.“ „V tomto případě seběhnu na recepci do automatu pro kafe,“ pronesl Václav vážně a odkráčel ke dveřím. Když se vrátil se dvěma plastikovými kelímky, seděla Kamila v křesílku u stolku a měla před sebou dvě skleničky koňaku. „Teda ty mě překvapuješ čím dál víc! A klidně v tom můžeš pokračovat,“ pronesl žertem a postavil před Kamilu jeden z kelímků. „Tak spust,“ vyzval ji a současně pozvedl skleničku. K jeho překvapení ji Kamila obrátila do sebe na ex. „Tak to bude vážné!“ řekl si v duchu Václav. Když se napila kávy, chvilku zapřemýšlela, jak začít. „Viš, Václave, já jsem celou

noc uvažovala o té svatební komedii, která mi spíš připomínala předvolební kampaň lidí, kteří by měli být spíš v kriminále, než v politice. Já vím, že mi řekneš, že toto je daň demokracii a proto jsme cinkali klíči na náměstí. My ale oba víme, že než si za takovou cenu, hrát na demokraty, tak to radši mělo zůstat u těch červených. Mám strach o Zitu a Jardu, jestli nebudou skákat tak, jak pískají lumpi typu doktora Kolbaby a jemu podobných. A co s tím hodláš dělat?“ zeptal se Václav. „Musíme se zasadit o to, aby se mladí osamostatnili a byli co nejdále od vlivu Jardova otce a jeho pohůnků. Základem je to, aby bydleli sami a minimálně padesát kilometrů od nich i od nás. Říká se mi to dost těžce, protože jsem byla zvyklá Zitu vídat denně a na Jardu jsem si také velmi rychle zvykla, ale toto je jediné řešení, jak ochránit jejich manželství před tím svinstvem, ve kterém si tak libují Jardovi rodiče. Ještě dnes si s nimi musíme vážně promluvit a zjistit, co mají Koubkovi za lubem.“ „Dobře,“ přisvědčil Václav. „Ale teď dopijeme kávu a jdeme na snídani.“

„Ireno, sakra, vylez už z té koupelny, potřebuji s tebou mluvit!“ nervózně přešlapoval Jaroslav Koubek starší před dveřmi koupelny hotelového apartmánu. V tom se dveře otevřely a z nich vyplula

v šatech od Armaniho madam Irena Koubková. „Myslíš, drahý, že tyto šaty jsou dostatečně reprezentativní ke snídani s mým čerstvě ženatým synem?“ klidně přehlédla nervózně přešlapujícího manžela. Já nemám zrovna náladu posuzovat tvé hadry! Chci s tebou mluvit o vážnějších věcech. Irena si sedla a zapálila si cigaretu. „Tak mi řekni, drahý, co je důležitější než náš jediný syn, který nás se svou manželkou čeká v restauraci, abychom společně posnídali?“ „Náš syn počká, ale nepočká to, co mi ráno telefonoval Aleš! Víš, jak jsem pronášel přípitek novomanželům a zmínil jsem se o volbách a podpoře naší strany.“ „To se nedá zapomenout, drahý,“ pronesla sarkasticky Irena. „Tak tehdy Aleš zachytil reakci Zitiných rodičů, kteří se málem umlátili smíchy! Pověřil jsem Aleše, aby mi oba detailně prověřil, od jejich seznámení, až po dnešek. Divila by ses, co jsem se dověděl!“ „Doufám, že to nebudou nějaké hovadiny,“ pronesla znuděně Irena a netrpělivě se podívala na hodinky. Jaroslav nechal tuto poznámku bez komentáře a spustil. „Napřed k Václavovi. Ten nikdy nebyl loajální ke svým nadřízeným a odmítal se angažovat v politice, proto to nedotáhl výš, než na zástupce školy. Nějakým nedopatřením se stalo, že jej komunisti nechali vystudovat, i když jeho rodiče

jako většina Moraváků, byli takoví malí kulaci. On samotný má velice vyhraněné názory na všechny politiky napříč celým politickým spektrem. Zkrátka je to taková neřízená střela, o které nevíš, do koho se trefí. Paní doktorka je na tom maličko lépe, i když v minulém režimu měla problémy s buržoazním původem svého strýce, po kterém zdědila ten jejich barák. To, že se tehdy dostala na medicínu, svědčí o nedůslednosti nebo bordelu minulého režimu. Také se nikdy politicky neangažovala a stála vždycky spíše na straně opozice. Je nějak divně zásadová, protože se odmítla zúčastnit konkursu na primáře, i když k tomu má všechny kvalifikační předpoklady. A co je na obou nejhorší? Nemají na sobě žádnou špínu, jsou neúplatní a morálně zásadoví. Shrnuto a podtrženo. Když se opozice rozhodne těchto jejich vlastností využít, tak my nemáme žádnou legální šanci jim v tom zabránit. Už teď vidím ty palcové titulky o celé svatbě! Nyní záleží, abych získal pro svoji kandidaturu co největší podporu veřejnosti, jinak skončím v prdeli a ne v poslanecké lavici.“ „Co ti poradil, ten nohsled Kolbaba?“, zeptala se Irena rozčileného Jaroslava. „Zatím mi radí vyčkat na jejich oficiální reakci k průběhu svatby. Pak, že se uvidí“ a začal si oblékat sako. V zámecké restauraci bylo vše perfektně připraveno na nápor

svatebčanů ke snídani. Švédské stoly se prohýbaly pod množstvím rozmanitých jídel, které se někdy těžko daly pojmenovat českým názvem. Kromě svatebních hostů byli ke snídani přizváni také zástupci vybraných médií, několik regionálních politiků, významných podnikatelů a nechyběli ani někteří známí lobisté z Prahy. Také se tam poflakovala spousta lidí, kteří zjevně patřili do stáje pana doktora Kolbaby, který je osobně řídil pomoci miniaturních vysílaček s odposlechy. Všichni přítomni vytvářeli skupinky, které se měnily, promíchávaly, konverzovaly o všem možném a při tom konzumovaly připravené jídlo a pití. Zajímavý byl fakt, že v těsné blízkosti každé debatující se vždycky pohyboval některý z lidí doktora Kolbaby, takže jediný on měl přehled, o čem se v sále hovoří. U některých vytypovaných osob si jejich konverzaci tajně nahrával. Samozřejmě, že mezi vytypovanými nechyběli ani manželé Hroudovi.

„Chvála panu bohu, že už je to za námi!“ s úlevou konstatoval Václav, když si v předsíni sundával své nové lakovky, které si pořídil na svatební obřad. „Ty vzdycháš, jakoby to pro tebe byla kdoví jaká dřina,“ reagovala na jeho lamentaci Kamila z koupelny. „Taky že jo!“ ozval se Václav. „Zkusila jsi někdy

chodit celý den v nových botách? Vy ženské to máte jednodušší. Ke každým šatům máte jiné, takže tento problém u vás nehrozí. Zatímco my chlapi, se trápíme v jedněch botách a jednom kvádru celý den!“ „Co říkáš na ten megalomanský raut?“ ozvalo se z koupelny. „Protože chci být slušný, tak ti odpovím, že nic. Stále mi uniká význam a smysl celé této akce, protože jsem si připadal, jako na nějakém předvolebním mítinku. Ta svatba měla být jenom jako legální forma investování špinavých peněz do politiky.“ „Také mám takový pocit,“ reagovala na Václavova slova Kamila, když vyšla z koupelny. „Kdy vlastně ti naši mladí odjíždějí na tu jejich svatební cestu?“ zeptal se Václav Kamily. „Podle toho, co mi řekla Zita, tak by to mělo být asi koncem září, protože teď je v Africe velké horko. Ale to všechno zařizuje Jarda a dělá s tím šílené obstrukce. Má to být pro Zitu velké překvapení, takže bližší informace ti poskytne tvůj zeťák!“ „Tak to jsem rád, že se zase dovím kulové, protože on je ten, který se svěruje mě jako poslednímu!“ posteskl si Václav. „A divíš se mu?“ obrátila se na něj Kamila. „Když se na sebe podíváš, tak v žádném případě nezapřeš učitele. Už ten tvůj přísný výraz každého odradí, aby se ti s něčím svěroval.“ „No dovol?“ zareagoval Václav. „Mí studenti si rádi ke mě

přijdou pro radu a nezdá se mi, že by to bylo proto, že na ně pouštím hrůzu.“ „Ale Vašku, něco jiného je škola a tví žáci, a úplně něco jiného je rodina. Víš moc dobře, jaký respekt před tebou Jarda má. Takže hlavně na tobě bude záležet, jak to u nás Jardovi ulehčíš,“ odpověděla Kamila. „No, když si myslíš, že jsem pro Jardu takový bubák, tak já zkusím oprášit své psychologické vědomosti a pokusím se to Jardovi ulehčit. Proto navrhuji, abychom veškeré diskuse nechali na zítra a šli spát!“ uzavřel Václav hovor s šibalským úsměvem, který už Kamila důvěrně znala.

Od svatby už uplynuly téměř dva měsíce, léto pomalu končilo a Zita s Jardou se docela slušně zabydleli v horním patře Koubkovy honosné vily. Den odjezdu Jardy a Zity byl stanoven na pátek třináctého září. Mudr.Kamila Hroudová se s přehledem vyrovnala s novou situací v nemocnici, protože všichni věděli, koho si její dcera Zita vzala. Dvojsmyslné řeči a narážky, které byly vedeny v její přítomnosti na politiku a mafii, která do ní prorůstá, jí nechávaly chladnou a do těchto debat se radši vůbec nezapojovala. Zato Mgr. Václav Hrouda byl první den po prázdninách ve škole doslova zasypán otázkami, které se týkaly okázalé

svatby jeho dcery Zity, se synem vlivného politika a podnikatele Jaroslava Koubka staršího. Osobně a velice vřele byl přivítán samotným ředitelem gymnázia, který neopomněl utrousit poznámku o finančních prostředcích pro školu, které by bylo potřebné získat na krajském úřadě, popřípadě na samotném ministerstvu školství, kterému v té době šéfoval člen lidové strany. Paní profesorka Čapková, zvaná Čapka, která ještě před prázdninami nemohla Václava Hroudu vystát, za jeho nevyhraněný politický postoj, se začala kolem něj točit, jakoby si ho chtěla namluvit. Václav Hrouda na její dotěrné otázky odpovídal jenom ano, ne nebo nevím. Do obsáhlejších debat se nenechal vtáhnout a děkoval vždy o přestávkách tomu, kdo vynalezl zvonek, který jej vždycky se sborovny vysvobodil. Po vyučování vždy rychle spěchal domů, aby si s Kamilou u kávy oddechli a vyprávěli si své zážitky z uplynulého dne. Šlo hlavně o nové zprávy a drby o jejich rodině, která se sňatkem dcery Zity, propojila s rodinou Koubkovou, která začíná nabírat na významu v celostátním měřítku, v důsledku činnosti politického buldozeristy, Jaroslava Koubka staršího.

„Václave, už jsi doma?“ ozvala se Kamila ode dveří, jakmile vešla do předsíně. „Vařím večeři!“ ozvalo se z kuchyně. „Ale, prosím tě, nechod sem, protože by to nebylo překvapení!“ Kamila při zouvání zakroutila hlavou a marně přemýšlela, zda na něco významného v jejich rodině nezapomněla. „A koho chceš překvapit?“ zavolala z předsíně. „Podívej se do kalendáře a hned tě to napadne!“ ozvalo se z kuchyně. „Dneska je středa jedenáctého září, nikdo nemá svátek ani narozeniny, my jsme se poznali v říjnu a vzali v červenci, tak to nechápu,“ přemítala nahlas Kamila. „Na něco jsi zapomněla!“ ozvalo se z kuchyně. „Tak už mě nenapínej a vyklop to,“ rozmrzele řekla Kamila. Václav vítězoslavně vyšel z kuchyně a s vážnou tváří oznámil Kamile. „Za dva dny totiž naši mladí už jedou do té tramtárie. Takže jsem je pozval na večeři, kde se bude podávat typicky české jídlo, aby měli v té divočině alespoň na co vzpomínat, když je tam budou krmit termity a hady.“ „Na kolik jsi je pozval?“ zeptala se Kamila. Václav mrknul na hodinky a mávnul rukou. „Máme ještě dobrou hodinu čas.“ „Tak se pojd' posadit a naley nějaký drink,“ vybídla jej Kamila. Namíchal dvě sklenky becherovky s tonikem, které naservíroval do obýváku. Když si symbolicky přiřukli, tak se na

sebe dívali a jeden od druhého čekali, kdo začne. Kamila to nevydržela a vzdychla. „Tak spust', Vašku.“ „Víš, pořád si dělám starosti, jestli je dobré, že jedou do té divočiny. Něco jsem si o tom přečetl a těch argumentů proti je o hodně více než těch pro. Hlavně mi starosti dělá nestabilní politická situace v Africe a ty nešťastné virové choroby, proti kterým nejsme jako Evropané imunní.“ „To ti nemusí dělat starosti, Vašku,“ skočila mu do řeči Kamila. „Sama jsem se postarala o očkování a po konzultaci s kolegou virologem z Prahy, jim nehrozí žádné nebezpečí.“ „Já ti věřím, Kamčo, ale ještě ten odjezd v pátek třináctého, mě trochu zneklidňuje.“ „Od kdy ty jsi pověřčivý?“ zasmála se Kamila a napila se. „Já nevím, mám jen takový divný pocit, že by zrovna tam jezdit neměli!“ odtušil Václav. „Víš co, Vašku? Slib mi, že na toto téma nezačneš před mladýma mluvit. Je to to poslední, co by před cestou potřebovali.“ „Asi máš pravdu,“ přisvědčil Václav a vypil svůj drink. Zvedl se z křesla a šel zkontrolovat jídlo v kuchyni. Kamila mezi tím prostřela stůl v jídelně a Václav zašel do své vinotéky ve sklepě, aby vybral vhodné víno k večeři. Kolem sedmé přišli novomanželé Koubkovi a na rozloučenou spojenou s brzkým shledáním, postavil Jarda na stůl právě jihoafrické víno, které

svou kvalitou a původem dokazovalo, že jeho cena určitě převyšuje průměrný měsíční plat učitele v Čechách. Kamila začala nosit na stůl Václavovu specialitu, kterou už Zita milovala od dětství. Pečenou kachnu, červené a bílé moravské zelí s houskovým a bramborovým knedlíkem napolovic. Jako přípitek se podávalo červené kořeněné barbero s citrónem a po jídle přišlo na řadu plzeňské pivo v broušeném skle. Na závěr večere se jako dezert podával zákusek z místní cukrárny, tiramisu s pravou brazilskou kávou. Po jídle Václav obřadně otevřel darovanou láhev jihoafrického vína a všichni si přitukli na brzké shledání. Potom Jarda vyličil plánovaný průběh cesty, co všechno navštíví, na čem všem budou jezdit a hlavně se těšili na strávené noci v nefalšované africké buši, které byly součástí celého čtrnáctidenního pobytu v Africe. Rozloučili se až kolem půlnoci, kdy u dveří zazvonil objednaný taxikář. Václav s Kamilou je ujistili, že s nimi pojedou v pátek na letiště do Prahy, aby jim mohli zamávat a popřát šťastnou cestu a také šťastný návrat. Bylo pouze ironií osudu, že jejich přání se splní pouze jenom napůl.

V letištní hale před odbavovacím prostorem pro let číslo 128 společnosti Lufthansa, která

zajišťovala lety do Johannesburgu s mezipřistáním v Zurichu, se tísnila asi stovka pasažérů různých barev pleti. Jedině Zitina blondatá hříva tam mezi nimi zářila jako betlémská hvězda. V tom se ozvalo z reproduktoru v letištní hale, aby se cestující letu 128 dostavili k odbavení. Kamila měla slzičky na krajíčku, ale za podpory Václava, který vyzařoval, optimistickou a veselou náladou udržela své emoce na uzdě. Přesto neopomněla, aby to Václav a Jarda neviděli, udělat Zitě na čele malý křížek, když se s ní loučila a šeptala do ucha. „Dávejte na sebe pozor, děti!“ „Konečně jsme vás našli!“ ozvalo se za Zitinými zády. „Kdybys, Zituško, neměla tu blond hlavu, tak bychom vás mezi těmi bubáky, asi přehlédli, vid', Jaroušku?“ a otočila se na svého manžela Jardova matka, Irena Koubková. „Nemůžeš trošku potichu!“ spražil jí Jaroslav Koubek starší pohledem, kterým se dívá na neposlušného psa. „Víš, co je tady lidí, kteří mě mohou znát? A ty tady na plnou hubu bubákuješ, jako nějaká trhovkyně!“ „Přišli jste se tady hádat, nebo se s námi rozloučit?“ vložil se do hovoru Jarda. „Promiň, hochu,“ omluvil se otec. „Zdržel jsem se na sekretariátě strany a tvoje matka,“ vrhl na ni zlostný pohled. „V butiku půl hodiny vybírala vhodnou kabelku, až si koupila tento ohavný ruksak!“ A ukázal pohledem na

beztvarou, barvami hýřící věc, na jejím rameni. V tom se ozvala z reproduktoru druhá výzva pro cestující letu 128, aby se neprodleně dostavili k odbavovací přepážce. Irena Koubková předvedla srdceryvnou loučící scénu, za kterou by jistě získala nominaci na Oskara. Otec Jaroslav jim popřál šťastnou cestu s doporučením, ať v té daleké cizině důstojně reprezentují naši českou zemi a hlavně jméno Koubek, o kterém ve světě za chvíli budou všichni vědět. Za necelou půlhodinu stály oba manželské páry mlčky na terase letištní budovy a pohledem sledovali Boeing 747, jak nabírá výšku a mizí za mraky. Novomanželé Koubkovi vůbec netušili, že tato cesta je jen úvod životního dramatu, který je teprve čeká.

Slovo na závěr

Konec prvního dílu, který pro svůj optimistický název „Nové začátky“, seznámil čtenáře s osudy protagonistů rodin Hroudovy a Koubkovy v hektické době po „sametové“ revoluci.

Co se s nimi bude dít dále, to Vám odhalí pokračování jejich osudů ve druhém dílu, jehož příběh už není tak optimistický a jeho název „Těžká volba“, ledacos čtenáři napoví.

Text © 2016 Karel Václav Kupka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-068-7

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-069-4

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-070-0

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>